

UZASADNIENIE

Tytułem wstępu, przed omówieniem zarzutów postawionych oskarżonym w obu rozpoznawanych w niniejszym postępowaniu skargach prokuratorskich (o sygn. ApVDs 2/13 i o sygn. ApVDs 34/13), poczynić należy kilka uwag o charakterze ogólnym. Sąd odstąpił od proponowanego przez oskarżyciela układu zarzutów i omówił je chronologicznie wg dat popełnienia czynów przez każdego z oskarżonych, z uwzględnieniem jednak charakteru czynów, omawiając w pierwszej kolejności te związane z naruszeniem ustawy o przeciwdziałaniu narkomani z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. Dz.U.2016.224 j.t.), a dalej pozostałe związane przede wszystkim z grupą przestępstw przeciwko mieniu; Taki sposób prezentacji będzie cechować większa przejrzystość, z uwagi na to, że część zarzutów pozostaje ze sobą w tego rodzaju związku, że koniec wydarzeń opisywanych w ramach jednego zarzutu stawał się jednocześnie początkiem wydarzeń z innego. Ujęcie kolejnych wątków w ciągu chronologicznym odpowiada również sposobowi narracji M. B. (1), którego depozycje oceniane były między innymi przez pryzmat tego, czy opisywane przez niego przestępstwa zostały w sposób prawidłowy umiejscowione w czasie. Wskazać bowiem w tym miejscu należy, iż Prokurator w akcie oskarżenia ApVDs 2/13 i Ap VDs 34/13 sformułował łącznie wobec wszystkich oskarżonych 45 zarzutów, w tym jedynie 4 niezwiązane były z produkcją czy obrotem narkotykami, zaś głównym dowodem obciążającym oskarżonych stanowią depozycje M. B. (1), których sam w większości przestępstw uczestniczył. M. B. (1) ubiegając się o możliwość skorzystania z przywilejów wynikających z treści art. 60 k.k. podjął współpracę z organami ścigania i ujawnił im swoją wiedzę na temat przestępstw, które popełnił wspólnie z oskarżonymi. Niemal wszystkie istotne dla bytu przypisywanych podsądnym przestępstw informacje (daty i miejsca przestępstw, rodzaj i ilości narkotyków, osoby uczestniczące w przestępstwie) przyjęte zostały w oparciu o relacje M. B. (1). Jednakże w toku postępowania sądowego wobec skorzystania przez tego świadka z uprawnienia do odmowy składania zeznań w myśl art. 182 § 3 k.p.k., Sąd Okręgowy był zobligowany do poszukiwania i przeprowadzania innych dowodów mogących pośrednio lub w sposób bezpośredni weryfikować depozycje M. B. (1), tak aby całokształt materiału dowodowego pozwolił na rozpoznanie poszczególnych zarzutów formułowanych przez prokuratora, przyjmując że każdy z nich stanowi swego rodzaju pojedynczą sprawę karną osadzoną w ramach większej całości zmierzającej do kompleksowego zbadania przestępczej działalności oskarżonych na przestrzeni lat. W tym miejscu zaznaczyć wypada, iż Sąd Okręgowy w czynionych rozważaniach nie uwzględnił tych depozycji M. B. (1), które składał na rozprawie w dniu 15 maja 2013 roku (k.12272-12286). M. B. (1) pomimo pouczenia o treści art. 182 § 3 k.p.k. ale nie w stosunku do wszystkich oskarżonych (w zakresie zarzutów dotyczących P. K. (1) z pkt. XXXVIII, XXXIX, XL pouczony o treści art. 183 § 1 k.p.k.), oświadczył, że w sprawie nie będzie zeznawał, ale będzie udzielał odpowiedzi na pytania. Na kolejnym terminie rozprawy w dniu 20 czerwca 2013 roku Prokurator wskazał jednak, iż M. B. (1) zostało w dniu 23 maja 2013 roku ogłoszone postanowienie w przedmiocie uzupełnienia postanowienia o przedstawieniu zarzutów jako podejrzanemu i prawo do odmowy składania zeznań przysługuje M. B. (1) w stosunku do wszystkich oskarżonych. M. B. (1) oświadczył także (jak wnosił w jego obecności prokurator), iż pouczenie Sądu w zakresie przysługującego mu prawa do odmowy składania zeznań błędnie zrozumiał i korzysta z prawa do odmowy składania zeznań i postawę taką prezentował na przestrzeni całego postępowania karnego (protokół rozprawy k. 12636 tom 27, postanowienie o uzupełnieniu postanowienia o przedstawianiu zarzutów z dnia 23 maja 2013 roku ogłoszone M. B. (1) k. 13363- 13365 t.31).

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Od końcówki lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku M. B. (1) był związany ze światem przestępczym W. i okolicznych miejscowości. Na przełomie lat 90/00 był członkiem grupy G. Ł. ps. (...) (związanego z grupą (...)), w ramach, której zajmował się m. in. wymuszeniami czy wprowadzeniami.

Do dnia swojego zatrzymania tj. w dniu 31 marca 2011 roku (w niniejszym postępowaniu przygotowawczego k.2947 tom XV) M. B. (1) zajmował się także produkcją (...) oraz obrotem na szeroką skalę tym oraz innymi środkami odurzającymi (w tym także prekursorami do produkcji (...)) – zarówno w charakterze zbywcy, pośrednika jak i nabywcy. Swoją aktywność prowadził on głównie na terenie N., gdzie zamieszkiwał. Wraz z A. M. (1) ps. (...) i A. K.

(1) ps. (...) określani byli mianem (...) od nazwy miasta, z którego się wywodzili. W roku 2000 wraz ze Z. N. (1) ps. (...) był ochroniarzem A. M. (1) ps. (...) w związku z tym, że istniało zagrożenie jego życia ze strony osób związanych z grupą przestępczą (...).

Działalność przestępcza M. B. (1) przerywana była pobytami w zakładach karnych co jest istotne wobec odwoływania się przez tego świadka przy opisywaniu poszczególnych przestępstw do okresów pobytu w warunkach izolacji więziennej; a zatem wyróżnić można następujące okresy:

1. od dnia 12 stycznia 1996 roku do dnia 2 czerwca 1997 roku – pobyt M. B. (1) w zakładzie karnym - brak w tym okresie przestępstw objętych aktami oskarżenia;

2. od dnia 2 czerwca 1997 roku do dnia 10 kwietnia 2001 roku – pobyt M. B. (1) na wolności, w tym okresie Z. N. (1) popełnił z jego udziałem przestępstwa z punktach II i III aktu oskarżenia o sygn.. Ap VDs 34/13;

3. od dnia 10 kwietnia 2001 roku do dnia 19 listopada 2004 roku – pobyt M. B. (1) w zakładzie karnym, brak w tym okresie przestępstw objętych aktami oskarżenia;

4. od dnia 19 listopada 2004 roku do dnia 31 marca 2011 roku – pobyt M. B. (1) na wolności, w tym okresie miały miejsce pozostałe opisane przez niego przestępstwa począwszy od obrotu (...) ze Z. N. (1) tuż po opuszczeniu zakładu karnego (zarzut z pkt. I aktu oskarżenia ApVDs 34/13) aż do transakcji z udziałem oskarżonych S. C. (1) i P. K. (1) w marcu 2011 roku (zarzuty z pkt. VI-VIII i z pkt. XXXVI – XXXVII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13);

5. w dniu 31 marca 2011 roku – zatrzymanie M. B. (1) do przedmiotowej sprawy;

(z akt XII K 65/13: postanowienie o przedstawieniu M. B. (1) zarzutów t. I, k. 121-122; depozycje świadka M. B. (1) t. I, k. 126-134; zeznania świadka P. K. (2) t. I, k. 64, 77, 80; z akt XII K 8/13: informacja w zakresie pobytów M. B. (1) w zakładach karnych: tom V, k. 840);

Data czynu: między 2 a 8 września 1999 roku - zarzut z pkt. III z aktu oskarżenia Ap VDs 34/13 **wobec Z. N. (1)** (pkt. XXXIX i 46 wyroku);

M. B. (1) ps. (...) znał M. A. (1) (świadek koronny) z okresu, kiedy pracowali w charakterze ochroniarzy na (...) w W.. Jako ochroniarz pracował także A. M. (1) ps. (...) oraz M. D. ps. (...). Wszyscy się znali.

M. A. (1), T. P. i M. D. ps. (...) przed dniem 2 września 1999 roku uczestniczyli w napadach na TIR-y i M. A. (1) zakładał, że T. P. może w domu posiadać z tego tytułu znaczną ilość pieniędzy. M. A. (1) zaproponował zatem M. B. (1) i A. M. (1) uprowadzenie T. P. dla okupu. Obaj mężczyźni przystali na propozycję M. A. (1), wiedzieli także, że T. P. w dalszym ciągu prowadzi działalność przestępczą więc ryzyko zawiadomienia Policji było nieznaczne.

Do uprowadzenia T. P. zostali wytypowani także znajomi M. D. z G. tj. M. R. (1) ps. (...) i inna nieustalona osoba (mieli uczestniczyć w samym porwaniu a dalej w pilnowaniu pokrzywdzonego), oskarżony Z. N. (1) ps. (...) oraz J. P. (1) ps. (...), którego zadaniem było znalezienie miejsca przetrzymywania T. P.; była to posesja rodziców W. C. (1), znajomego M. B. (1), z którym razem zajmowali się m. in. kradzieżą samochodów; znajdowała się ona w okolicach miejscowości P..

W dniu 2 września 1999 roku w miejscowości B., pod blokiem w którym wspólnie z konkubiną K. M. (wówczas D.) mieszkał T. P., miało miejsce jego uprowadzenie. W popełnieniu tego przestępstwa uczestniczyli M. B. (1), Z. N. (1), M. A. (1) i M. ps. (...), a miejsce uprowadzenia T. P. wyznaczył M. A. (1). Przez okres 3 - 4 dni przed datą uprowadzenia T. M. B. i Z. N. (1) obserwowali okolice bloku, w którym mieszkał pokrzywdzony w oczekiwaniu na jego przyjazd. Sprawcy z G. spali w tych dniach w okolicznych hotelach. W dniu zdarzenia w godzinach późnonocnych z M. B. (1) skontaktował się telefonicznie M. A. (1) z informacją, że T. P. zbliża się do miejsca swojego zamieszkania. Na pokrzywdzonego oczekiwało 4 sprawców w dwóch samochodach tj. w P. (...) M. B. (1) i P. (...) Z. N. (1). Po uzyskanej informacji wszyscy skryli się za żywopłotem znajdującym się w drodze do bloku, gdzie mieszkał T. P..

Kiedy T. P. zbliżył się do bloku, sprawcy wyskoczyli w jego kierunku krzyżąc „Policja”, po czym przewrócili go na chodnik i założyli mu na oczy taśmę klejącą. Następnie Z. N. (1) oraz mężczyźni z G. umieścili pokrzywdzonego w samochodzie oskarżonego, a M. B. (1) jadąc swoim samochodem miał za zadanie wskazywać drogę. W ten sposób wszyscy udali się do miejscowości P. pod zajazd (...), gdzie byli umówieni z A. M. (1), a który wcześniej został telefonicznie poinformowany hasłem, że „kupili już te banany”, co oznaczało, że nastąpiło uprowadzenie T. P.. W okolicach zajazdu (...) oczekiwali zatem A. M. (1) ps. (...) i J. P. (2) ps. (...). Sprawcy poruszający się samochodem Z. N. (1) ps. (...) udali się - prowadzeni przez J. P. (2) – na posesję rodziców W. C. (2), a M. B. (1) z A. M. (1) zostali na miejscu. Po pewnym czasie Z. N. (1) i J. P. (2) wrócili pod zajazd, a J. P. (2) polecił M. B. (1) i Z. N. (1) pilnowanie uprowadzonego, gdyż M. R. (1) i towarzyszący mu mężczyźni odmówili dalszego zajmowania się uprowadzonym T. P. zakładając, że ze udział w jego porwaniu otrzymają od razu pieniądze. J. P. (2), M. B. (1) i Z. N. (1) udali się na posesję w P., gdzie dwaj ostatni zostali, aby pilnować T. P.. Po przyjeździe na miejsce zastali go w pomieszczeniu gospodarczym leżącego na betonie z rękami i oczami sklejonymi taśmą.

Z T. P. od razu przystąpiono do rozmów dotyczących zapłaty okupu za jego uwolnienie. T. P. informował, że dysponuje jedynie kwotą 20.000 złotych. Porwany został uderzony przez jednego ze sprawców z G. sztachtetą w tylną część ciała, ale pozostali sprawcy zwrócili mu uwagę, żeby nie bił pokrzywdzonego. T. P. został zapytany z kim należy się skontaktować celem zebrania pieniędzy, a po udostępnieniu mu telefonu, pokrzywdzony skontaktował się z J. P. (3) ps. (...), z prośbą o pożyczanie pieniędzy na zapłatę za okup. Ps. (...) się jednak nie zgodził. Następnie sprawcy z G. oraz J. P. (2) odjechali, a M. B. (1) i Z. N. (1) zostali pilnować uprowadzonego; podczas pierwszej nocy praktycznie nie spali, aby zapobiec ewentualnej ucieczce T. P..

Następnego dnia na posesję przyjechał ponownie J. P. (2) oraz W. C. (1), którzy przywieźli jedzenie i napoje. Pokrzywdzony przyjął tylko napoje, natomiast odmówił spożycia posiłku; był zdenerwowany, bał się. W. C. (1) poinstruował wtedy pilnujących, że w pomieszczeniu gospodarczym znajdował się właz, a pod nim studzienka głęboka do 2 metrów o szerokości nieco większej niż ciało człowieka (do 1 metr) i zaproponował umieszczenie w niej na noc T. P., aby uniemożliwić mu ucieczkę. M. B. (1) i Z. N. (1) umieścili T. P. w studziencie; pokrzywdzony miał cały czas unieruchomione taśmą ręce. T. P. skarżył się, że miejsce jest dla niego ciasne i bołą go ręce. Z tego względu pilnujący od czasu do czasu usuwali mu taśmę na rękach tak, aby mógł je rozprostować. Aby T. P. mógł zaspokoić potrzeby fizjologiczne dawano mu butelkę i rozcinano taśmę na rękach.

W tym czasie J. P. (2) przeprowadzał z T. P. kolejną rozmowę o wysokości okupu; aby go „odpowiednio zmotywować” nożem wykonał nacięcie na skórze nad lewym uchem pokrzywdzonego. T. P. skontaktował się ze swoją konkubiną K. M. (obecnie D.) z prośbą o zebranie pieniędzy na zapłatę za niego okupu.

J. P. (2) i W. C. (1) odjechali z posesji, a M. B. (1) i Z. N. (1) dalej pilnowali pokrzywdzonego, którego ponownie umieścili w studziencie i nakryli włazem tak, aby umożliwić pokrzywdzonemu oddychanie.

W trakcie kiedy T. P. był zamknięty w studziencie oraz przed tym faktem był on przez nieustalonych konkretnie sprawców kilkukrotnie bity i kopany.

W tym czasie J. P. (2), A. M. (1) i M. A. (1) prowadzili z konkubiną porwanego K. M. (obecnie D.) negocjacje co do wysokości okupu. Pierwotnie zażądali oni za uwolnienie T. P. kwoty 200 000 dolarów. Negocjacje trwały przez kilka dni. W tym czasie porywczcy kontaktowali się telefonicznie z konkubiną pytając ją czy zebrała już ustaloną przez nich sumę pieniędzy. K. M. (obecnie D.) nie była jednak w stanie zgromadzić całej sumy, co wywoływało u sprawców irytację. Podczas jednej z rozmów, kiedy zadeklarowała, że posiada już zgromadzonych sumę w wysokości 50 000 dolarów, uzyskała odpowiedź, że za taką kwotę mogą jej wysłać rękę lub oko uprowadzonego. K. M. (obecnie D.) podczas przynajmniej dwóch rozmów słyszała w tle krzyki T. P. wskazujące na to, że był bity. Faktycznie K. M. przekazała tytułem okupu kwotę w wysokości 530 000 zł, a kwota ta pochodziła z pieniędzy, które przed swoich porwaniem T. P. miał w domu oraz z pożyczki, której udzielili K. M. rodzice. Taką kwotę pieniędzy K. M. (obecnie D.) zaproponowała porywaczom w jednej z rozmów telefonicznych i ci przystali na tę propozycję.

Pokrzywdzony przez cały czas kiedy był uprowadzony nie przyjmował posiłków, pił jedynie wodę.

Po 6 dniach od uprowadzenia, J. P. (2) ponownie przyjechał na posesję i poinformował pilnujących o odbiorze w tym dniu pieniędzy i w związku z tym o uwolnieniu T. P..

Przekazanie okupu w kwocie 530.000 złotych nastąpiło w ten sposób, że instruowana telefonicznie przez porywaczy K. M. (D.) otrzymała polecenie udania się do W., gdzie pojechała razem z M. A. (1), który wtedy prowadził „podwójną grę”, bo pomagając konkubinie T. P. w istocie ułatwiał porywaczom przejście okupu. K. M. (obecnie D.), na polecenie porywaczy, po przyjeździe do W. udała się w okolice baru (...), następnie do jednego z salonów meblowych, aż w końcu na dworzec kolejowy C., gdzie otrzymała instrukcję, aby wyjęła ze znajdującego się tam śmietnika telefon komórkowy i przekazała M. A. (1) a on faktycznie przekazał okup porywaczom. O przekazaniu pieniędzy M. A. (1) poinformował K. M. (obecnie D.) przy ponownym z nią spotkaniu. Po otrzymaniu okupu porywacze polecieli K. M. (obecnie D.) powrót do domu i oczekiwanie na kolejny z nimi kontakt telefoniczny. Po upływie 3-4 godzinach porywacze ponownie skontaktowali się z K. M. i poinformowali ją, że T. P. zostanie uwolniony na jednej ze stacji benzynowych w okolicy W..

Po odebraniu okupu J. P. (2) udał się ponownie na posesję, gdzie był przetrzymywany T. P. i polecił M. B. (1) oraz Z. N. (1) wywiezienie pokrzywdzonego w stronę P. i uwolnienie. On, M. B. (1) i Z. N. (1) zabrali porwanego ze studzienki i umieścili w samochodzie marki P. Z. N. (1). J. P. (2) udał się do swojego samochodu i opuścił posesję, za nim jechał swoim samochodem marki P. M. B. (1). Jako ostatni z posesji wyjechał Z. N. (1), prowadził samochód marki P. w którym przebywał T. P.. W lesie, na drodze w kierunku P. oba samochody zjechały w leśną drogę, gdzie J. P. (2) wskazał miejsce uwolnienia T. P.. Po odjechaniu J. P. (2), M. B. (1) i Z. N. (1) wjechali do lasu i tam pozostawili T. P. ze sklejonymi do tyłu rękami i założoną taśmą na oczach, po czym obaj odjechali do mieszkania Z. N. (1) mieszczącego się w N., gdzie czekali na przyjazd A. M. (1).

Z kolei uwolniony w lesie T. P. po przedostaniu się na stację benzynową, skontaktował się z K. M. (obecnie D.) i opisał jej położenie stacji (na trasie z S. do W.). K. M. (obecnie D.) gdy odebrała konkubenta widziała u niego krwawe ślady po kajdankach na przegubach rąk, siniaki na całej twarzy, opuchnięty nos, rozciętą dolną wargę; zaobserwowała także siniaki w okolicach nerek, łopatek i na nogach. Porwany nie opowiadał swojej partnerce o tym, jak był traktowany, wspominał jedynie, że trzymano go w ciasnym miejscu i bito metalową rurką.

Jeszcze tego samego dnia w godzinach wieczorowych miał miejsce podział pieniędzy. M. B. (1), Z. N. (1), J. P. (2) i A. M. (1) otrzymali kwoty po 80 000 złotych. Reszta kwoty przeznaczona była dla pozostałych sprawców. Pieniądze do podziału znajdowały się w reklamówce i sprawcy nie wiedzieli jaka jest konkretnie suma pieniędzy, natomiast każdy miał dla siebie odliczyć sumę w wysokości 80 000 złotych.

Po kilku dniach M. A. (1) poinformował M. B. (1), że T. P. zapamiętał numery rejestracyjne samochodu osobowego marki P. Z. N. (1) i udał się do jego mieszkania, gdzie spotkał tylko żonę oskarżonego, a podczas wizyty podał się za funkcjonariusza Policji „po cywilnemu”. Wszyscy sprawcy zaczęli się obawiać dekonspiracji, jednak T. P. został zatrzymany i aresztowany w związku z napadami na TIRy, a następnie został świadkiem koronnym.

W czasie przetrzymywania T. P. na tej samej posesji przebywali rodzice W. C. (1), którzy nie wchodzili do pomieszczenia gospodarczego i nie mieli żadnej wiedzy o obecności T. P. i porywaczy na terenie ich posesji. Z kolei W. C. (1) za udostępnienie posesji otrzymał od J. P. (2) 100 milionów starych złotych; taką cenę podał on przed uprowadzeniem T. P.. T. P. zmarł w dniu(...). Z. N. (1) za udział w porwaniu T. P. otrzymał kwotę w wysokości 80.000 złotych;

(zeznania świadka M. B. (1) z akt sprawy XII K 65/13: tom I, k. 130, tom V, k. 856-859 [ten sam protokół, niewybrakowany w aktach XII K 8/13 - t. XXVI, k. 12245-12248]; z akt sprawy XII K 8/13: tom V k. 3072-3231; tom XXVI k. 12246v-12247v, tom XLII k. 15433-15546; częściowo zeznania świadka K. D. (1) (uprzednio M.) tom II, k. 440-444, 465-466v, 484-485 akt sprawy XII K 65/13 i tom XXXIII, k. 13838-13842; zeznania świadka T. P. tom III, k. 445-454, 462-464, 487-488 ujawnione przez Sąd k. 17011 t.49; częściowo zeznania M. A. (1): tom XXXVII, k.

14558-146565; kopie akt sprawy VI Ds. 66/00 dotycząca uprowadzenia T. P., częściowo zeznania świadka P. K. (2) złożone na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2015 roku).

Oskarżony Z. N. (1) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i w jego zakresie odmówił składania wyjaśnień (t. III, k. 557 i 559 i t. V, k. 854v-855, k. 867v akt XII K 65/13; t. XXV, k. 12043 akt. XII K 8/13).

Data: wrzesień 1999 – czerwiec 2000 rok; zarzut z pkt. II aktu oskarżenia Ap VDs 34/13 **wobec Z. N. (1)** (pkt. XL i 47 wyroku);

Także w roku 1999 roku do M. B. (1), A. M. (1) i M. G. (1) ps. (...) zgłosił się R. G. (1) ps. (...), który zaproponował im współpracę przy produkcji (...). Rozmowa ta odbyła się z udziałem oskarżonego Z. N. (1) w jego mieszkaniu w M.. R. G. (2) poszukiwał odpowiedniego do produkcji narkotyku miejsca tzw. dziupli. M. B. (1) i A. M. (1) nie mieli żadnego doświadczenia w produkcji (...), przyjęli jednak propozycję udziału w jej produkcji, zwracając się do M. G. (1) ps. (...) aby poszukał odpowiedniego miejsca. M. G. (1) w tym okresie był głównym paserem w N., był zatem zorientowany co do „odpowiednich” miejsc chociażby z uwagi na przechowywanie kradzionych samochodów. M. G. (1) ps. (...) do produkcji (...) znalazł posesję położoną w miejscowości J., niedaleko Z. (pod N.), należącej do A. O. określanej jako ps. (...). Jej mąż H. F. był kolegą M. G. (1). Posesja położona była pod adresem: (...) w ustronnym miejscu na granicy lasu i oddalona od innych zabudowań (zdjęcia nr 1, 2 3,4,5 k. 420-422 tom III z akt sprawy XIIK 65/13);

Produkcja (...) rozpoczęła się nie wcześniej niż we wrześniu 1999 roku (data wprowadzenia się A. O. na posesję) a zakończyła nie później niż w czerwcu 2000 roku. W tym okresie na przestrzeni od 3 do 6 miesięcy przeprowadzonych zostało 10 cykli produkcyjnych. W produkcji tej uczestniczyli: oskarżony Z. N. (1) ps C., M. B. (1), R. G. (1) ps. (...) oraz na zmianę M. O. (1) ps. (...), R. G. (3) ps. (...) oraz M. G. (1) ps. (...) a także A. M. (1) ps. (...). Proces wytwarzaniu (...) był znany wyłącznie R. G. (1) ps. (...).

W cyklach wykorzystywane były kolby 10 litrowe, bowiem nie były w tym czasie używane kolby 20- litrowe, przerabiano od 10 do 20 litrów płynu (...), z którego uzyskiwano od 5,5 do 6 kg czystego narkotyku. Jednorazowo przy wykorzystaniu 20 litrów (...) wyprodukowano od 10 do 11 kg (...). Płyn (...) zamawiany był od nieustalonej osoby o ps. (...), należącej do grupy (...), a płyn przywoził R. G. (2). Raz w nabyciu płynu (...) uczestniczył także M. B. (1), a transakcja miała miejsce na S. w W.. Ps. (...) przekazał nabywcom bańkę z płynem, którą ci schowali za siedzeniem samochodu i odjechali. Ta sama osoba załatwiała także niezbędny do produkcji mrówczan amonu w granulach. (...) przekazywana była do nieustalonej osoby o imieniu S., który wysyłał narkotyk do Szwecji. Niezbędne do produkcji (...) metodą Leuckarta składniki jak: (...) M. B. (1) nabywał w sklepie przy ul. (...) w W.. Tam też nabywane były menzurki i termometry. U osoby określanej jako pan J. nabywane były kosze, a kolby i chłodnice w W.. Kolby i chłodnice często pękały, więc do każdej produkcji praktycznie nabywany był nowy sprzęt.

Praca podzielona była w ten sposób, że R. G. (2) nadzorował produkcję, zaś M. B. (1) z oskarżonym Z. N. (1) przeprowadzali połowę procesu produkcji, a ps. (...) i ps. (...) czyli R. G. (3) drugą połowę. Wszyscy oni byli w fazie nauki prowadzenia produkcji, a R. G. (2) przekazał im rozpisany proces produkcji, tak aby uczyli się go w domu. R. G. (2) zwykle uczestniczył w etapie strącania, które trwało około 6 godzin; następnie przez kilka kolejnych godzin narkotyk był suszony suszarką do grzybów, mielony w młynkach do kawy (w bardzo małych porcjach, po około łyżce stołowej); a w końcowej fazie produkt był cedzony przez sitko, tak aby nie pozostawało w nim żadnych grudek. Cykl produkcyjny trwał zatem kilkanaście godzin, co sprawiało, że pracujący przy nim spali jedynie po 1-2 godziny na dobę, a narkotyk produkowano na 2 liniach, w dwóch kolbach. Do produkcji była wykorzystywana woda pobierana ze studni rodziców ps. (...), a po skończonej produkcji spuszczana była woda z węża, aby nie zamarzała w przyrządach. Odpady produkcyjne zakopywane były natomiast w okolicach domu ps. (...). A. O. otrzymywała za udostępnianie posesji kwotę 3.000 zł miesięcznie, w tym czasie mieszkała na posesji, zajmując wyższe piętro. Nie schodziła do miejsca produkcji. Za wodę nie było jej płacone, bo jak wspomniano była brana ze studni, a za prąd opłata wyniosła około 200 zł miesięcznie.

Łącznie sprawcy wyprodukowali w tym miejscu nie mniej niż 75 kg czystej (...), która przeznaczona była do przetrzutu do Szwecji za pośrednictwem R. G. (2). (...) była sprzedawana w cenie 2.500 dolarów za 1 kilogram.

Oskarżony Z. N. (1) otrzymywał od R. G. (2) za pośrednictwem A. M. (1) wynagrodzenie za udział w każdym z cyklów w kwocie 5.000 zł.

Nie wcześniej niż w czerwcu 2000 roku produkcja (...) została przeniesiona do miejscowości K. pod P. do rodziny R. G. (3) ps. (...). W produkcji tej uczestniczył także M. B. (1) i Z. N. (1).

(zeznania świadka M. B. (1): tom XV, k. 2959-2960 i 3072-3231, t. XXVI k. 12246-12246v; t. XLII, k. 15535v-15536v, 15537v, 15541 - 15542, 15543 akt XII K 8/13 i tom II, k. 393v akt XII K 65/13; notatka dot. pobytów M. B. (1) w zakładach karnych: tom V, k. 840; protokół okazania wizerunku: tom II, k. 249-299 akt XII K 65/13; protokół eksperymentu procesowego: tom III, k. 418 i 420-422 akt sprawy XII K 65/13; opinia biegłego z zakresu fizykochemii, tom. XLIII, k. 15867-15875 oraz opinia ustna na rozprawie, t. XLVI, k. 16402-16405; notatka oraz wydruk, t. L, k.17278-17279, postanowienie o przestawieniu zarzutów R. G. (3) k. 15 339. t. 41, częściowo zeznania świadka R. G. (3) złożone na rozprawie w dniu 29.04.2015 roku, częściowo depozycje A. O. k. 15337-15337v oraz złożone na rozprawie w dniu 09.09.2014 roku k. 15568-15570 t.LXII);

Oskarżony Z. N. (1) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i w tym zakresie odmówił składania wyjaśnień (t. III, k. 557 i 559 i t. V, k. 854v-855, k. 867v akt XII K 65/13; t. XXV, k. 12043 akt. XII K 8/13).

W zakresie zarzutów (z pkt. II i III aktu oskarżenia) oskarżony nie złożył wyjaśnień jako powód podając niepamięć i nieznamość akt; zaprzeczył aby znał osoby o ps. (...) czy ps. (...), lub J.; nie kojarzył także osoby o nazwisku P. i A.. (t. V akt XII K 65/13, k. 854v-855);

Data: 19 listopada 2004 roku do czerwca 2005 roku - zarzut I aktu oskarżenia Ap VDs 34/13 **wobec Z. N. (1)** (pkt. XXXIX i 46 wyroku);

M. B. (1) ps. (...) do dnia 19 listopada 2004 roku odbywał karę pozbawienia wolności do jednej ze spraw związanych z działalnością grupy (...). W toku odbywania kary pozbawienia wolności poznał Z. K. (1) ps. (...). Po opuszczeniu zakładu karnego obaj utrzymywali ze sobą kontakty towarzyskie. Z. K. (1) zajmował się handlem (...), którą sprowadzał sam z Holandii; (...) w cenie 14.000 złotych za 1 kg sprzedawał M. B. (1) ps. (...), A. M. (1) ps. (...) i Z. N. (1) ps. (...). Łącznie nabyli od Z. K. (1) co najmniej 10 kg (...). Odbiorcami (...) byli przede wszystkim (...) którzy nabyli łącznie około 5 kg w partiach od 0,5 kg – do 1 kg; współpracę z nimi podjął A. M. (1) ps. (...) i Z. N. (1) ps. (...) w czasie, gdy M. B. (1) przebywał jeszcze w zakładzie karnym. W opisanym procederze Z. N. (1) zajmował się dostarczaniem zakupionego narkotyku przez (...) do N., gdzie przekazywał je osobom o ps. (...) i ps. (...).

W nieustalonej dacie w 2005 roku miało miejsce nieporozumienie między Z. N. (1), a M. B. (1) i A. M. (1) na tle finansowym. Konflikt między Z. N. (1), a M. B. (1) i A. M. (1) wziął się z faktu, że Z. N. (1) wcześniej niż pozostali opuścił zakład karny bo w dniu 17 grudnia 2003 roku (informacja k. 13100 t.30) i przebywając na wolności wspólnie z nieustalonym bliżej M. oraz ps. (...) brał udział w porwaniu nieustalonej osoby otrzymując z tego tytułu kwotę w wysokości 50.000 zł, i kwotą tą nie podzielił się z A. M. (1) i M. B. (1), twierdząc, że pieniądze przeznaczył na pomoc dla nich, a faktycznie wyremontował za nie mieszkanie i kupił nowy samochód.

(depozycje świadka M. B. (1): tom XV, k. 2961, k. 2966, k. 2973- 2974; tom XXVI k. 12246-12246v; zeznania świadka koronnego (...): tom XVI, k. 3260; tom XL, k. 15221-15222; informacja dotycząca pobytów M. B. (1), Z. N. (1), Z. K. (1) i A. M. (1) w zakładach karnych: tom V k. 840, postanowienia o przedstawieniu i uzupełnieniu zarzutów podejrzanemu A. M. (1), tomie XXXIV na k. 14031-14033, częściowo zeznania świadka A. M. (1) złożone na rozprawie w dniu 20.02.2014 roku, postanowienie o zmianie zarzutów Z. K. (1) z tomu IV akt sprawy XII K 65/13 z k. 786-787, częściowo zeznania świadka Z. K. (1) złożone na rozprawie w dniu 20.02.2014 roku k.14396-14398);

Oskarżony Z. N. (1) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. (t. III, k. 557 i 559 i t. V, k. 867v akt XII K 65/13; t. XXV, k. 12043);

W złożonych ostatecznie wyjaśnieniach na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony przyznawał jedynie, że z M. B. (1) przed zatrzymaniem w 2001 roku pozostawał w bardzo zażyłych kontaktach, byli jak bracia; przyznawał, że z rodzinami wyjeżdżali razem na wakacje, spędzali urodziny, imieniny, Sylwestra. Po opuszczeniu w 2003 roku zakładu karnego oskarżony dowiedział się, że żona M. B. (1) zdradza go, a sam M. B. (1) przebywając w zakładzie karnym skontaktował się ze swoją matką z poleceniem, aby ta wyrzuciła żonę z mieszkania. Z. N. (1) wyjaśnił, że na prośbę żony B. pomagał jej w spakowaniu jej rzeczy i opuszczeniu mieszkania. Z relacji oskarżonego wynika dalej, iż po opuszczeniu przez M. B. (1) zakładu karnego dalej byli kolegami, mieli wspólne plany na święta czy Sylwestra. Pierwszy dzień świąt Bożego Narodzenia wszyscy spędzili u A. K. (1) (w tym M. B. (2) z poznaną K. B.); był także A. M. (1). W dniu 27 grudnia 2004 roku pod blok do oskarżonego przyjechał M. B. (1) i A. M. (1); między nimi doszło do nieporozumień o charakterze osobistym i oskarżony zakończył znajomość z M. B. (1). Oskarżony wyjaśniał, że z M. B. (1) spotkał się w roku 2006 w Sądzie Rejonowym Warszawa - Śródmieście, gdzie wobec nich prowadzone było wspólne postępowanie za czyny z roku 2000 roku. O kłótni oskarżony informował również zatrzymujących go w 2005 roku i przesłuchujących funkcjonariuszy CBS.

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach zaprzeczył aby znał Z. K. (1) ps. (...); przyznał natomiast, że znał A. R., gdyż razem wychowywali się na jednym osiedlu; nie byli jednak kolegami. Nie miał żadnej wiedzy czy A. R. prowadził „wspólne” interesy z M. B. (1); nie słyszał, aby A. R. sprowadzał lub handlował (...) z Holandii; nie miał wiedzy czym M. B. (1) zajmował się po ustaniu między nimi kontaktów tj. po roku 2004.

Oskarżony wyjaśniał, że w 2005 roku zajmował się handlem obwoźnym, pracował na rynku.

Data czynu: 18 lutego 2005 – 21 września 2005 roku - zarzut z pkt. V z aktu oskarżenia Ap VDs 34/13 wobec **K. D. (2)** (pkt. XLIII i 54 wyroku);

Data czynu: co najmniej od 21 września 2005 roku do stycznia 2006 roku -zarzut z pkt. XXII i XXIII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **A. R.** (pkt. XX i XXI oraz 20 i 21 wyroku);

Data czynu: w okresie od czerwca 2005 roku do stycznia 2006 roku zarzut z pkt. XIX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **A. K. (2)** (pkt. XVII i 14 wyroku);

Data czynu: w okresie od czerwca 2005 roku do stycznia 2006 roku - zarzut z pkt. I aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **A. K. (1)** (pkt. 56 wyroku);

Podczas pobytu w areszcie śledczym W.- B. w latach 2003- 2004 M. B. (2) poznał Z. K. (1) ps. (...). Po opuszczeniu zakładu karnego mężczyźni pozostali ze sobą w kontakcie. Z. K. (1) sprowadzał z Holandii (...), wykorzystując do tego samochód osobowy marki H. (...) koloru srebrnego. Z. K. (1) sprzedawał M. B. (1), Z. N. (1) oraz A. M. (1)(...)ę w cenie za 1 kg – 14.000 złotych, a oni zbywali ten środek odurzający w cenie 15.5000 złotych za 1 kg dalszym odbiorcom (omówiono w zakresie zarzutu z pkt. I dotyczącego Z. N. (1) – przy. autora). Z. K. (1) zaproponował ostatecznie M. B. (1), aby sami zaczęli sprowadzać (...) z Holandii. Obiecał także, że pierwszy raz uda się z nimi wspólnie do Holandii aby przekazać kontakt. Z. K. (1) polecił nabyć M. B. (1) samochód osobowy marki H. (...) koloru ciemnozielonego. Samochód tej marki i modelu został zatem zakupiony specjalnie na potrzeby wykonywania kursów do Holandii, a jego zakup miał miejsce w komisie w J.. Samochód nabył oskarżony K. D. (2) ps. (...) (data zakupu oraz wniosku o rejestrację złożonego przez K. D. (2) – 8 lutego 2005 roku). K. D. (2) został zwerbowany do pełnienia roli kuriera a polecił go Z. N. (1). Połowa ceny za zakup samochodu została zapłacona bezpośrednio w komisie, zaś płatność pozostałej kwoty została rozłożona na raty. Kredyt ratalny otrzymał K. D. (2), a jego zdolność kredytowa uwiarygodniona została przez M. B. (1), który potwierdził telefonicznie pracownikowi banku fakt zatrudniona u siebie oskarżonego D. i wysokość uzyskiwanego przez niego wynagrodzenia, chociaż K. D. (2) nigdy nie świadczył pracy u M. B. (1).

W dniu 18 lutego 2005 roku K. D. (2) otrzymał tzw. twardy dowód rejestracyjny samochodu osobowego marki H. (...). W baku samochodu została wykonana skrytka do przywozu (...) na teren Polski. Wtedy także miał miejsce wyjazd Z. K. (1), K. D. (2) do Holandii, który zapoczątkował proceder przywożenia z tego kraju (...) w znacznych ilościach do Polski. Podczas pierwszego wyjazdu Z. K. (1) poznał K. D. (2) z Polakami, który na terenie Holandii zajmowali się sprzedażą (...); została wtedy zakupna także (...) w ilości 6 kg.

K. D. (2) łącznie odbył około 10 kursów, przywożąc podczas każdego kursu od 5 do 6 kilogramów (...). Przywóz (...) odbywał się z Holandii przez Niemcy do Polski. Za 1 kg (...) dostawcy otrzymywali kwotę do 300 euro za kilogram, natomiast w Polsce narkotyk był sprzedawany w cenie 15.500 zł za 1 kilogram. Za każdy kurs K. D. (2) otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 2.000 złotych; łącznie uzyskał korzyść majątkową w wysokości 20.000 złotych. W dniu 21 września 2005 roku K. D. (2) został osadzony w zakładzie karnym celem wykonywania kary pozbawienia wolności (odbywał ją do dnia 22 maja 2007 roku – informacja k. 13081). M. B. (2) miał jednak wcześniej zastrzeżenia do K. D. (2), że ten w sposób miało staranny ukrywa narkotyk w baku samochodu; a oskarżony podczas każdego z kursów „podbierał” do 100-200 gram narkotyku na własne potrzeby, spryskując pozostałą jego część wodą z cukrem, tak aby zrekompensować różnicę.

Przywożona w ten sposób (...) co najmniej od czerwca 2005 roku była składowana i przechowywana na terenie posesji oskarżonego A. K. (2) ps. (...) w miejscowości P. nr (...), pod P.. W zamian za udostępnienie pomieszczeń gospodarczych A. K. (2) otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 2-3.000 złotych miesięcznie. Posesja ta była udostępniana przez okres co najmniej 6 miesięcy tj. do stycznia 2006 roku kiedy (...) przestał przywozić z Holandii kurier po K. D. (2) tj. A. R. ps. (...).

Na terenie posesji A. K. (2) znajdował się garaż, w którym był kanał do naprawy samochodów, dzięki czemu otwarcie baku od dołu pojazdu było możliwe. Zadaniem kuriera było bowiem każdorazowe otworzenie baku i wyjęcie z niego oraz dalsze ukrycie (już na terenie posesji) narkotyku. Rozładunku narkotyku dokonywały zawsze osoby, które przywoziły go z Holandii. A. K. (2) miał zakaz wchodzenia do stodoły, gdzie przechowywana była (...) ale zakaz ten był przez niego łamany. A. K. (2) łącznie uzyskał korzyść majątkową w wysokości 14.000 złotych.

Od września 2005 roku (w dniu 21 września 2005 roku K. D. (2) został osadzony w zakładzie karnym) rolę kuriera przejął oskarżony A. R. ps. (...). A. R., podobnie jak M. B. (2), pochodził z N., ale przebywał i wynajmował mieszkanie w W.;

A. R. swój pierwszy kurs do Holandii odbył również ze Z. K. (1), potem po (...) jeździł już samodzielnie, korzystając z samochodu osobowego marki H. (...) należący do K. D. (2).

A. R. odbył co najmniej 6 kursów; w ciągu jednego kursu A. R. przywoził 5 kg (...) a w ostatnim kursie (szóstym) przywoził (...) w ilości 4,5 kg. Za każdy z odbytych kursów A. R. otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 2.500 złotych, z tym, że za ostatni kurs otrzymał wynagrodzenie w wysokości 8.000 złotych. Łącznie A. R. przywóz z Holandii do Polski (...) w ilości co najmniej 29,5 kg. W czasie gdy A. R. jako kurier przywoził (...) do Polski, M. B. (1) i Z. K. (1) nie byli zadowoleni z jakości przywożonego narkotyku i uznali, że winę za to ponoszą Polacy tj. ojciec i syn sprzedający (...) kurierom w Holandii, bowiem sprzedawali „mokry towar”. Z. K. (1) ustalił zatem, iż wszyscy udadzą się do Holandii po zamówiony wcześniej przez nich towar, następnie dokonają jego zaboru bez uiszczania pieniędzy. W styczniu 2006 roku do Holandii udali się zatem M. B. (1), A. R. i osoba określana jako J. z P., którzy poruszali się samochodem marki H. (...) koloru zielonego oraz Z. K. (1), który poruszał się własnym samochodem tej samej marki .. (...) nieustalonej miejscowości na terenie Holandii wszystkie te osoby wzięły udział w kradzieży zamówionego wcześniej narkotyku z tym, że w ilości 4,5 kilograma, którą przywieźli do Polski i sprzedali. Za udział w tym wyjeździe A. R. i J. z P. otrzymali wynagrodzenie w kwocie po 8.000 złotych, natomiast pozostała kwota pieniędzy uzyskana w wyniku sprzedaży narkotyku została podzielona między M. B. (1) i Z. K. (1) a także A. K. (1) ps. (...) i A. M. (1) ps. (...).

Oskarżony A. R. w tym okresie - z uwagi na prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości miał zatrzymane prawo jazdy wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 20 września 2005 roku w sprawie IIK 407/05 i został wobec niego

orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w zakresie kat. B na okres 1 roku od dnia 22 lipca 2005 roku do dnia 22 lipca 2006 roku. Prawo jazdy zostało zatrzymane w dniu 22 lipca 2005 roku. Orzeczonego środka karnego został wykonany przez Starostwo (...) w dniu 21 października 2005 roku, a prawo jazdy zostało zwrócone oskarżonemu w dniu 23 sierpnia 2008 roku (pismo i decyzja Starosty (...) k. 12513, k. 12514 tom 27, wyrok w sprawie IIK 407/05 k. 12385 tom XXVI);

W sumie kurierzy w osobach K. D. (2) i A. R. wykonali łącznie nie więcej niż 15 kursów do Holandii, a podczas każdego z nich przywozili do Polski (...) w ilości (przeciętnie) 5-6 kilogramów narkotyku, a kradzież (...) w styczniu 2006 roku zakończyła proceder przemytu (...) z Holandii przy udziale M. B. (1) i Z. K. (1).

W czasie, gdy A. R. pełnił rolę kuriera i przewoził (...) z terenu Holandii do Polski, oskarżony także sam zaopatrywał się u M. B. (2) w (...) celem jej dalszej odsprzedaży.

A zatem w okresie co najmniej od września 2005 do stycznia 2006 A. R. łącznie zakupił od M. B. (1) przynajmniej 15 kg (...) w partiach po 1-2 kilogramy, uiszczając cenę w wysokości 15.500 złotych za 1 kilogram; była to (...) przechowywana na terenie posesji A. K. (2). Otrzymując narkotyki oskarżony nie regulował należności od razu a dopiero po jej sprzedaży. Zakup przez niego (...) miał miejsce albo bezpośrednio na posesji A. K. (2), gdy oskarżony miał już umówionego odbiorcę albo na parkingu przy T. w W., gdzie A. R. (...)ę przywoził A. K. (1). Płatności za (...) A. R. dokonywał dopiero po jej sprzedaży;

Po zakończeniu procedury przemytu (...) z uwagi na jej kradzież na terenie Holandii, w dniu 8 stycznia 2007 roku M. B. (1) sprzedał samochód osobowy marki H. (...) R. L., mechanikowi samochodowemu poleconemu przez J. B. (2), u którego M. B. (2) zaopatrywał się w płyn (...) przy produkcji (...) (umowa sprzedaży samochodu osobowego z dnia 08.01.2007 roku t. LXIV k. 1598); W dacie sprzedaży pojazdu K. D. (2) przebywał w zakładzie karnym a swój podpis na umowie sprzedaży samochodu złożył in blanco w czasie pobytu na przepustce. K. D. (2) na przepustkach przed dniem 8 stycznia 2007 roku przebywał w dniach 27-28 listopada 2006 roku i 25-26 grudnia 2006 roku. Samochód został fizycznie przekazany już wcześniej i został sprzedany za kwotę 18-20 tys złotych. Do dnia 26 września 2014 roku K. D. (2) nie zgłosił do Starostwa Powiatowego w N. faktu zbycia przedmiotowego pojazdu (pismo z dnia 26.09.2014 roku k. 15726 tom LXIII). Z kolei R. L. w dniu 26 stycznia 2007 roku wystąpił o zarejestrowanie samochodu osobowego marki H. (...) i pojazd ten był zarejestrowany na nazwisko wyżej wymienionego do dnia 15 lipca 2011 roku (dokumentacja k. 16125-16130 tom LXV).

W tym okresie Z. N. (1) nie uczestniczył już w procedurze dalszej sprzedaży (...) na terenie Polski z uwagi na nieporozumienia z A. M. (1) i M. B. (1) a jego miejsce zastąpił A. K. (1) ps. (...), który (podobnie jak Z. N. (1)) zajmował się zbytem (...) na terenie Polski w partiach od 0,5 kg do 2 kg jednorazowo w cenie 15,5 tys. zł za 1 kg, dokonując sprzedaży (...) w łącznie ilości co najmniej 70 kg.

Głównymi odbiorcami (...), zbywanej przez M. B. (1), A. M. (1), Z. N. (1) a później (od czerwca 2005 roku) A. K. (1)) byli:

- w okresie od stycznia do wakacji 2005 roku R. M. (1) ps. (...), któremu w tym czasie łącznie została sprzedana (...) w ilości do 10 kg w partiach od 1 do 2 kg jednorazowo w cenie po 15.500 złotych za 1 kg. R. M. (1) przekazał im także swoich klientów w O., do której narkotyki dostarczał A. K. (1) a odbierała nieustalona osoba od tzw. (...) w ilości od 1 do 2 kg jednorazowo w łącznej ilości około 20 kg (...).
- ps. (...) z O., poleconym przez R. M. (1), który (...) nabywał na stacji CPN i na stacji BP w N.. Odbiorca ten nabył co najmniej 10 kg (...) w ilości 1 kg każdorazowo w cenie po 15,5 tys złotych, a narkotyki dostarczał mu oskarżony A. K. (1) (zdjęcie nr 11 k. 3024 tom XV).
- Ps. (...) o nazwisku A., który łącznie nabył (...) w ilości 10 kg, każdorazowo w ilości po 1-2 kg przez okres wakacji 2005 roku w cenie po 15,5 tys złotych (zdjęcie nr 10 k. 3024 tom XV).
- A. R. ps. (...) (co zostało już omówione w zakresie zarzutu z pkt. XXIII aktu oskarżenia);

- Ojciec ps. (...), który nabył co najmniej 5 kg (...) w ilości po 0,5 kg w okresie od września 2005 roku do stycznia 2006 roku i za jeden kg narkotyku regulował cenę w wysokości 15 tys złotych, a za 0,5 kg w wysokości 7,5 tys zł. Narkotyki dla niego dostarczał zarówno A. K. (1) jak i M. B. (1) na trasie P. – Z..

W styczniu 2006 roku obrót (...) został przez M. B. (1), A. M. (1) i A. K. (1) zakończony z uwagi na złą jakość narkotyku sprzedawaną im na terenie Holandii, jej kradzież podczas ostatniego kursu A. R. i zainteresowanie się przez odbiorców zakupem innego narkotyku w postaci (...).

(depozycje świadka M. B. (1): tom XV, k. 2966-2968, k. 2974; tom XVI, k. 3142-3143, 3150, 3194v-3195 i 3201; tom XXVI k. 12245-12248, t.L, k. 17166-17167; protokół eksperymentu procesowego: tom XV, k. 3002, 3046v-3047, 3066, 3069; częściowo zeznania świadka D. J. tom, IV, k. 702-703 i tom XXXVIII k. 14715-14717; dokumentacja rejestracji i zakupu pojazdu marki H. (...), tom, IV, k. 705-711 akt XII K 65/13 i dokumentacja sprzedaży pojazdu samochodu marki H. (...) t. XLIII, k. 15727 i t.LXIV k. 1598 informacja o zrealizowanych przez K. D. (2) przepustkach, tom XL, k. 15112-15114; częściowo zeznania świadka R. L. tom XLVI, k. 16341v-16343; informacje o pobytach D. J. w areszcie śledczym, tom XXIX, k. 13066; tom XXXI, k. 13447-13448; materiał poglądowy, tom XI k. 2132-2133, tom L, k.17279-17290, częściowo zeznania świadka A. M. (1) złożone na rozprawie w dniu 20.02.2014 roku k.14393-14396, postanowienie o zmianie zarzutów Z. K. (1) z tomu IV akt sprawy XII K 65/13 z k. 786-787, częściowo zeznania świadka Z. K. (1) złożone na rozprawie w dniu 20.02.2014 roku k.14396-14397);

Oskarżony A. K. (2) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, a także do czynu zarzutu z pkt. XX aktu oskarżenia i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia t. IV, k. 665 i 667; t. XVIII, k. 3659v; t. XXIV, k. 4989);

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony wyjaśnił, że postawione mu zarzuty są nieprawdziwe, bowiem oskarżony nie przechowywał zarówno (...) jak i (...). Oskarżony wskazywał w swoich wyjaśnieniach, że na terenie posesji nie posiadał żadnych komórek a jedynie garaże i stodołę. Oskarżony przyznawał, że pierwszy raz kontakt z narkotykami miał w 2008 roku, gdy A. F. i E. W. udostępnił lokal, w którym ci produkowali (...) i z tego powodu oskarżony został skazany przez Sąd Okręgowy w Ł.. Oskarżony przyznawał, że znał mężczyznę o ps. (...), który nazywał się K.. Z relacji A. K. (2) wynika, że wobec nich było prowadzone jedno postępowanie karne i ps. (...) został skazany na karę 6 lub 7 lat pozbawienia wolności. Oskarżony przyznawał także, że znał mężczyznę o ps. (...) i był to M.. M., podobnie jak K. – oskarżony jak twierdził - poznał na sali sądowej i wszyscy zostali wówczas skazani. Oskarżony zaprzeczył, aby wspólnie z K. i M. prowadzili razem interesy. A. K. (2) wyjaśnił, że nie znał M. B. (1) i uważał, że „ktoś chce go wkręcić w sprawę” (wyjaśnienia t. IV, k. 621-622)

Podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania A. K. (2) ponownie nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, a potwierdził jedynie, że w 2008 roku udostępnił swoje pomieszczenia do produkcji (...) za co został skazany przez Sąd Okręgowy w Ł. na karę w wymiarze 3 lata pozbawienia wolności i karę tą już wykonał. Co do wydarzeń z roku 2006 i 2007 stwierdził, że opisane w zarzutach zdarzenia nie miały miejsca na jego posesji; uznał, że jeden z podejrzanych lub oskarżonych broni się obciążając go (wyjaśnienia t . IV, k. 623);

Oskarżony A. R. nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia t. VII, k. 1208; t. XVII, k. 3506-2507, t. XXIV, k. 4991);

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony zaprzeczył, aby jeździł do Holandii; wyjaśnił także, że posiadał samochód osobowy marki H. (...) o nr rejestracyjnym zaczynającym się od liter (...) koloru grafitowego, który został nabyty we W., a w roku 2010 sprzedany do M.. Oskarżony nie kojarzył miejscowości P. G.; nie znał osób o ps. (...), ps. (...), ps. (...), ps. (...), natomiast kojarzył osobę o ps. (...) i znał jego imię - A.. Oskarżony wiedział, że osoba o takim imieniu mieszka w N., podobnie jak kojarzył osobę o ps. (...) jako N. K. z którym chodził do szkoły. Oskarżony przyznawał, że znał także osobę o nazwisku M. B. (1), gdyż ten przyjaźnił się z jego siostrą, ale oskarżony zaznaczał, że nie miał żadnej wiedzy czym zajmują się M. B. (1) i K.. Oskarżony nie pamiętał co robił w okresie, którego dotyczyły

zarzucane mu czyny, ale w tym okresie na pewno nie mieszkał już w N., skąd wyprowadził się w roku 2001 lub 2002 i utrzymywał się wtedy z prac dorywczych w budownictwie (wyjaśnienia t. III, k. 506).

Podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżony ponownie nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia t. III, k. 576).

W toku postępowania sądowego oskarżony oświadczył jedynie, że w okresie od dnia 8 lipca 2005 roku do sierpnia 2006 roku miał zatrzymane prawo jazdy przez sąd rejonowy i w związku z tym nie miał uprawnień do prowadzenia samochodów, a więc nie mógł przekraczać granicy z Niemcami i uczestniczyć w jakimkolwiek obrocie narkotykami (wyjaśnienia t. XXIV, k. 4992).

Oskarżony K. D. (2) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia t. V, k. 863 akt XII K 65/13; t. XXV, k. 12045 akt XII K 8/13). Oskarżony podnosił, iż nie posiada prawa jazdy i nie potrafi kierować samochodem, a nadto nie mógł wspólnie i w porozumieniu z D. J. przewozić narkotyków w roku 2005 roku, gdyż ten drugi przebywał w tym czasie w Areszcie Śledczym na M.. (wyjaśnienia t. XXV, k. 12045).

Data czynu: 01 grudnia 2005 roku do 14 października 2006 roku – zarzut z pkt. II aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 **wobec A. K. (1);**

Data czynu: 01 lipca 2006 roku do 14 października 2006 roku – zarzut IV z aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 **wobec A. K. (1);**

Data czynu: od połowy maja 2006 roku do połowy czerwca 2006 roku – zarzut z pkt. V aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 **wobec A. K. (1);**

Jeszcze w grudniu 2005 roku A. K. (1) ps. (...) wspólnie z M. B. (1) ps. (...) i A. M. (1) ps. (...) - jako grupa ps."N. - zajęli się obrotem (...). W tym czasie produkcją (...) zajmowali się jako wspólnicy W. C. (3) ps. (...) z P. i W. C. (4) ps. (...), ps. (...) (depozycje M. B. (1) k. 3000 tom XV, k. 3123-3124, k.3133-3134 tom XVI). Ps. (...) skupili się na sprzedaży (...), a spowodowane to było informacją uzyskaną od R. M. (1) ps. (...), że jego ojciec R. jest zainteresowany zakupem znacznej ilości (...) tj. w skali miesięcznej średnio 30 kg. M. B. (1), A. M. (1) i A. K. (1) skontaktowali się zatem z W. z P. i z W. ps. (...) z propozycją, aby ci zajęli się dla nich produkcją (...) z uwagi na „dużych odbiorców”. Wszyscy zgodzili się, że wyprodukowana (...) będzie w całości zbywana przede wszystkim ps. (...), a zyskami ze sprzedaży narkotyku będą się dzielić po połowie.

Wyprodukowaną (...) w ilościach 30 kg każdego miesiąca, zwykle w ustalonym miejscu przy drodze nr (...) na P. m. in. na stacjach benzynowych w N., Z. i miejscowości C., odbierał od producentów A. K. (1), który w tym czasie poruszał się samochodem marki A. (...) koloru czarnego, a później samochodem marki C. (...) koloru niebieskiego należący do M. B. (1) (zdjęcie nr 3 k. 3005 tom XV). (...) była pakowana w pudełkach do proszku do prania. Łącznie do października 2006 roku M. B. (2), A. M. (1) i A. K. (1) nabyli co najmniej 360 kg (...), a cena zbytu 1 kilograma (...) wynosiła 1.500 USD; Amfetaminę dla odbiorców przewoził oraz zbywał A. K. (1), chociaż były także sytuacje, gdy (...) dostarczał i sprzedawał M. B. (1). Głównym miejscem transakcji były tzw. (...) z uwagi na wygląd stacji benzynowej w Ł., okolice lasu b. oraz okolice baru nad Z..

Odbiorcami w tym czasie (...) od N. byli:

- J. B. (1) ps. (...) (świadek koronny) i D. G. (1) ps. (...), którzy (...) nabyli jeszcze w 2005 roku na stacji paliwowej (...) w miejscowości N. R., a M. B. (3) sprzedał im około 5 kilogramów (...) (zdjęcie nr 4 k. 3005 tom XV, wyjaśnienia M. B. (1) k. 3000 tom XV);
- Ps. (...) „, a głównie ps. (...) i ps. (...) – którzy łącznie nabyli (...) w ilości 10 kg;

- Ojciec ps. (...), który łącznie nabył 2 kg (...), każdorazowo w ilości po 0,5 kg, płacąc po 5 tyś. złotych za 1 kg. Amfetaminę dostarczał A. K. (1) na drodze pod lasem prowadzącej do miejscowości W. (zdjęcie nr 7 i nr 8 k. 3005 tom XV) ;
- R. M. (2)- wspólnik (...), który wraz z synem R. M. (1) ps. (...) odbierali w zasadzie całą wyprodukowaną (...) tj. w ilości po 30 kg miesięcznie w cenie 1.500 USD, a do transakcji przeważnie dochodziło na tzw. (...) w Ł.. Sprzedaż substancji psychotropowej odbywała się także w (...) w M., gdzie w przypadku płatności dokonywanej po kilku dniach od przekazania (...) dochodziło również do rozliczenia. Ponadto płatności odbywały się również w S., gdzie kantor prowadziła córka R. M. (2). Zazwyczaj (...) odbierali R. z synem R. ps. (...), którzy (...) nabywali także w okresie późniejszym, gdy (...) dla grupy N. produkował M. A. (2) ps. (...) (o czym niżej, przy. autora); Amfetaminę odbierał także ich wspólnik O. z W.;
- M. S. (1), który wiosną 2006 roku także nabył (...) od N.. Z jego udziałem miały miejsce w tym czasie dwie transakcje. Podczas pierwszej M. S. (1) nabył (...) w ilości 1 kilogram, a w następnej 4 kilogramy (...) tak, że łącznie zakupił 5 kg tej substancji psychotropowej. Kwestia zakupu narkotyku pojawiła się podczas rozmowy przeprowadzonej w sklepie (...), kiedy to ten zgłosił zapotrzebowanie na (...), a M. B. (1) potwierdził, że jest w stanie udostępnić mu ten narkotyki. M. S. (1) wiedział, że M. B. (1) wraz z innymi osobami zajmuje się handlem i produkcją (...) bo była to wiedza powszechna. M. S. (1) poszukiwał (...) w ilości 1 kg dla swojego kolegi, który złożył u niego takie zamówienie. M. S. (1) kontaktował się zatem z M. B. (1), który wraz z A. M. (1) przyjechał do jego sklepu i potwierdził, że realizacja zamówienia jest możliwa. Następnego dnia M. S. (1) zamówiony narkotyk w ilości 1 kg odebrał w okolicach j. w K. koło N.. Zapakowaną w folię aluminiową i reklamówkę (...) przywiózł M. B. (1) z A. M. (1), (...) M. S. (1) zakupił za kwotę 5 500 zł (zdjęcia nr 18 i 19 k. 3030 tom XV);
- Także wiosną 2006 roku M. S. (1) potrzebował kolejnych 4 kg (...). Umówił się ponownie z M. B. (1) i złożył mu zamówienie. Po kilku dniach M. S. (1) razem z M. B. (1) i A. M. (1) udali się samochodem osobowym marki C. (...) (należącym do M. B. (1)) w okolice (...) Rafinerii (...) w miejscowości W., do mieszczącego się kilometr od niej zajazdu, po to aby M. S. (1) miał wiedzę gdzie należy odebrać narkotyki. Przywieźć je miał A. K. (1) ps. (...). Po kolejnych 3 dniach na parkingu przed zajazdem miała miejsce transakcja między M. S. (1) a A. K. (1). A. K. (1) na miejsce spotkania udał się samochodem osobowym marki O. (...) koloru bordowego (zdjęcie nr 21 k. 3031 tom XV). M. S. (1)(...)ę otrzymał w pudełku po proszku do prania (w środku narkotyk był zapakowany w cztery kilogramowe porcje w torebkach strunowych, które były przekładane proszkiem do prania), zaś A. K. (1) otrzymał pieniądze w reklamówce – w wysokości 22 000 zł, tj. 5.500 zł za kilogram. M. S. (1) odsprzedawał dalej narkotyk swoim odbiorcom, którzy mieli jednak zastrzeżenia co do jakości (...). M. S. (1) na sprzedaży (...) dalszym odbiorcom otrzymał zysk w wysokości około 1.000 zł. (Postępowanie odnośnie M. S. (1) - zarzut z pkt.VII a/o Ap VDs 34/13 w związku z wnioskiem w trybie art. 335 k.p.k. zostało wyłączone do odrębnego rozpoznania);
- A. z M., który (...) nabył w łącznej ilości co najmniej 50 kg w partiach po 10 kg miesięcznie/co pół miesiąca/ w cenie 1.700 USD za kilogram. Do transakcji dochodziło na polnej drodze przed t. (...) w Ł. a proceder trwał przez okres 6 miesięcy; Podczas tych transakcji od A. nabywany był płyn (...) do produkcji (...) dla ps. (...) z P.. Zakupu na jego rzecz dokonywał J. z W., który w późniejszym okresie także kupował (...) tj. łącznie 50 kg, początkowo w partiach po 2; 3; 4 kg zaś później 10 kg, a raz 15 - 20 kg. Sprzedającym był M. B. (1). Miejscem spotkań z J. z W. był parking C. (...);
- J. B. (2) oraz „E. ze s. z P., którzy zapatrywali się w (...) w ilości po 5 kg każdy i łączne nabyli substancji psychotropowej w ilości 30 kg; a transakcje miały miejsce za (...) przy trasie (...);

(zeznania świadka M. B. (3)- t. VII k. 1338-1338v, t. XV, k. 2961, 2975 - 2976, 3000, 3001, 3005, 3019, 3066v, depozycje świadka M. S. (1), k. 360, 368-370 akt XII K 65/13; protokół konfrontacji między M. B. (1) a M. S. (1), k. 416-416v akt XII K 65/13, postanowienie o przedstawieniu zarzutów R. M. (2) k. 15 324 t. 41, częściowo zeznania świadka R. M. (2) złożone na rozprawie w dniu 29.04.2015 roku, postanowienie o przedstawieniu zarzutów R. M. (1)

k. 15320 verte, zeznania świadka P. K. (2) złożone na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2015 roku oraz z tomu II akt k. 291 - 296, k. 307, k. 311, k. 347, k. 349, zeznania świadka J. B. (3) tom XVI, k. 3225, 3230-3232, t. XL, k. 15216-15229;).

W dniu 14 października 2005 roku M. A. (2) ps. (...) z uwagi na uzyskanie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności na okres (jednego) roku opuścił zakład karny. Przebywając na wolności nawiązał on kontakt z A. M. (1) ps. (...), z którym razem wcześniej przebywali w jednym zakładzie karnym i znali się z grupy s.. Zaproponował on A. M. (1) ps. (...), M. B. (1) ps. (...) oraz A. K. (1) ps. (...) – o ile posiadają pieniądze - produkcję (...). Ps.(...) zgodzili się na współpracy i przekazali M. A. (2) kwotę w wysokości 20.000 złotych na zakup sprzętu a płyn (...) nabyli od A. z M., ustalając jednocześnie z ps. (...) że płyn (...) będą dostarczali sami. Płyn (...) ps. (...) nabywali także w okresie późniejszym od M. z W. w ilości po 20 litrów;

W dniu 31 marca 2006 roku zakład karny opuścił (...); poznał wówczas M. A. (2) za pośrednictwem A. W. ps. (...) a M. B. (2) poznał J. B. (3) i D. G. (1) za pośrednictwem M. A. (2). M. A. (2) ps. (...)(...)ę wytwarzał wspólnie z M. M. (4) ps. (...) z P. oraz J. S. (1) (obecnie świadkiem koronnym). Równoległe M. A. (2) produkcję dla ps. (...) rozpoczął w wspólnie z D. G. (2) i (...), którzy także im sprzedawali płyn (...) i tak:

- wiosną 2006 (przez okres 2 miesięcy) w miejscowości O. D. (koło C.) – (...) była wytwarzana na terenie działki u babki D. G. (1) i w produkcji tej brali udział J. S. (1), (...), D. G. (1), M. A. (2) ps. (...) oraz J. S. (2) ps S.;
- C. (dzielnica przemysłowa) u J. S. (2);
- miejscowość R. (na K.) u M. R. (2) a w produkcji (...), która trwała 3 miesiące - uczestniczył wówczas (świadek koronny) J. S. (1), H. S. (1), D. G. (2), (...), M. A. (2) ps. (...) oraz M. S. (2) a także A. K. (1) ps. (...) oraz dwóch mężczyzn z C. o ps. (...) i (...); zostało wówczas dostarczonych 100 litrów płynu BKM od ps. (...). Wyprodukowano łącznie od 200 do 300 kg (...) w tym towar w ilości 100-200 kg był przeznaczony dla ps. (...) w G.; 30 kg odebrali w W. M. B. (1) i A. M. (1) ps. (...), z których 10 kg zbyli J. z W.;
- latem 2006 aż do zimy 2007 roku (przez okres co najmniej 6 miesięcy) produkcja (...) dla ps. (...) miała miejsce w miejscowości S. koło S. u M. S. (2), a do produkcji tego narkotyku przyuczał się A. K. (1); Płyn (...) w dalszym ciągu był dostarczany przez ps. (...) od A. z M. (w łącznej ilości 100 litrów płynu (...) miesięcznie) a po osadzeniu go w zakładzie karnym od M. z W., którego M. B. (1) poznał przez Z. K. (1). W płyn (...) M. B. (1) zaopatrywał się także u J. B. (2) i E. z P. w ilości 3 razy po 30 litrów płynu. W produkcji (...) uczestniczyła M. S. (2), A. F. oraz M. M. (4) ps. (...) z P.. Łącznie zostało wyprodukowano 500 kg (...), która była przeznaczona dla ps. (...) i dla D. z G.;
- Ostatni etap produkcji (...) wytwarzanej u M. S. (2) czyli strącanie - miało miejsce w S. u H. B. zwanej potocznie „c. lub „b.; cały towar był przeznaczony dla ps. (...) (zdjęcie nr 5 k.3041 tom XV, wyjaśnienia M. B. (1) k. 3037).

Cykl produkcyjny w omawianych dwóch ostatnich przypadkach przeprowadzany był zatem w dwóch miejscach. Pierwsze etapy produkcji miały miejsce na posesji M. S. (2) w miejscowości S., gdzie mieściła się także s. (...). Tylko M. S. (2) ze wszystkich osób uczestniczących w produkcji (...) umiała przeprowadzać samodzielnie wszystkie jej etapy, stąd pod jej nadzorem A. K. (1) uczył się przeprowadzenia całej produkcji (...). M. B. (1) zaobserwował bowiem, że M. A. (2) oszukuje ich podczas produkcji (...), stąd została podjęta przez ps. (...) decyzja o nauce A. K. (1) w wytwarzaniu (...) na każdym jej etapie a także polecono ps. (...) aby płyną (...) przekazywać im do strącania, która była następnie mieszana z mąką ziemniaczaną dla zwiększenia jej objętości. Na posesji w S. odbywały się zatem etapy produkcji (...) od syntezy płynu (...) z (...) do oczyszczania (...), tj. cały proces prócz ostatecznego strącania (...). Strącanie odbywało się zaś na posesji mieszczącej się w S. (...) należącej do H. B.. Miejsce do strącania zostało znalezione przez M. A. (2) ps. (...) i było wykorzystywane przez ps. (...) także w czasie gdy M. A. (2) w październiku 2006 roku wrócił po przerwie do dalszego wykonywania kary pozbawienia wolności; Także w czasie gdy karę pozbawienia wolności odbywał A. M. (1) (od dnia 08 listopada 2006 roku do dnia 29 maja 2007 roku) w S. miało miejsce strącanie (...) a po opuszczeniu zakładu karnego przez A. M. (1) ten etap produkcji (...) miał miejsce jeszcze 2 – 3 strącania, w których nie uczestniczył już M. B. (1);

- latem 2006 roku przez okres 3 miesięcy miała miejsce także produkcja (...) pod B., które to miejsce znalazł M. A. (2). W wywarzaniu (...) uczestniczył A. K. (1), J. S. (1), M. z P. oraz M. S. (2); obecni byli także (...) i D. G. (1); wyprodukowana została (...) w ilości 300 kg. Do produkcji wykorzystywano 50 litrów płynu (...) i wytwarzano czystej (...) w ilości 30 kg, a po jej zmieszaniu z komponentami uzyskiwano 50 kg (...);
- Ostatnim miejscem produkcji z udziałem świadka koronnego J. S. były A. koło M.. Z uwagi na rozliczenia finansowe z M. A. (2) ps. (...), J. S. (1) przystąpił pod koniec 2006 roku do grupy kierowanej przez R. P. (1) ps. (...);
- Po zlikwidowaniu miejsca produkcji w S. przez Policję w dniu 06 marca 2007 roku M. z P. tj. M. M. (4) zorganizował miejsce produkcji (...) pod P.. W kwietniu 2007 roku rozpoczęło się wytwarzanie (...), w którym poza M. z P. uczestniczył A. F. ps. (...) z P. oraz A. K. (1) ps. (...). Strącanie (...) odbywało się w S. u H. B.. Po opuszczeniu w dniu 29 maja 2007 roku zakładu karnego przez A. M. (1) ps. (...) A. K. (1) ps. (...) uczestniczył jedynie w strącaniu (...) w S.. Wyprodukowano wówczas 200 kg (...) a łącznie wytworzono wówczas 300 kg (...) w trakcie co najmniej 3 miesięcy, przy wykorzystaniu do jednej produkcji na 4 liniach produkcyjnych, 50 litrów płynu (...) z którego otrzymywano 30 kg czystej (...) a po zmieszaniu z komponentami uzyskiwano (...) w ilości 50 kg. Po powrocie na wolność A. M. (2) B. uczestniczył jeszcze w 1 produkcji (...) a pozostałe 2 lub 3 zostały przeprowadzone już bez jego udziału. Płyn (...) do produkcji (...) w P. zbywał ps. (...) także P. F. (1) ps. (...). Transakcje miały miejsce dwa razy, a uczestniczył w nich A. K. (1) ps. (...) i raz także A. M. (1) ps. (...); A. K. (1) skontaktował się z P. F. (1) telefonicznie i pierwszy raz spotkali się w Ł. pod (...). Pierwsza i druga transakcja z A. K. (1) ps. (...) miały miejsce w R. przy c. i każdorazowo był zbywany płyn w ilości po 20 litrów. Raz płyn (...) został przekazany przez P. F. (1) M. B. (1) w W. na stacji paliw (...) w ilości 30 litrów, ale był słabej jakości. M. B. (1) za 1 litr (...) uiszczał kwotę 600 lub 700 USA za 1 litr (zdjęcia k. 3049 tom XV);

Wyprodukowaną (...) dostarczał A. K. (1) ps. (...) swoim samochodem marki O. (...) koloru wiśniowego w okolice (...) w Ł. zwanej (...) albo w lesie za stacją paliw S. na trasie P. – N.; miejsce to było nazywane jako (...). Towar był dostarczany w pudełkach od proszku do prania.

Odbiorcami wyprodukowanej (...) byli m.in:

- (...) ps. (...) (świadek koronny) oraz D. G. (2) ps. (...) (wobec niego i wobec M. A. (2) prowadzone jest postępowanie karne o sygn.XVIIIK 366/11 przed Sądem Okręgowym w Warszawie).

Towar zwykle odebrał (...) i D. G. (3), ale były sytuacje, gdy towar odbierał (...) wspólnie z P. Z.. Cena za 1 kg (...) wynosiła 5 tys złotych. Rozliczenia w związku ze sprzedażą (...) z (...) i D. G. (3) miały miejsce pod (...) a także w Z. na (...) oraz w N. (zdjęcie nr 13,14 k. 3010 tom XV);

- R. i R. M. (1) w ilości podobnej jak w okresie produkowania (...) przez ps. (...) z P. (zdjęcia k.3050 t. XV);
- M. z W. w ilości – początkowo – od 5 do 10 kg a później jednorazowo w ilości 20 kg; łącznie nabył (...) w ilości 200 kg a w ramach rozliczeń przekazywał on grupie N. płyn (...) do produkcji (...);
- ps. (...) z Ł., który zaopatrywał się w (...) w ilości 2 razy po 3 kg i raz po 5 kg (pod tzw. C. (...) w Ł.), 7 kg w J. przy stacji (...) i 4 kg pod A. (...) W. – B.; łącznie nabył amfetaminie w ilości co najmniej 22 kg, płacąc za 1 kg 5 tys złotych;
- nieustalony mężczyzna z M. (z polecenie ps. (...)), który pod (...) nabył (...) w ilości 3 kg po 5 tys za 1 kg. Transakcja miała miejsce jesienią 2006 roku;

(depozycje świadka M. B. (1): tom XV, k. 2957–2958, 2961- 2963, 2977–2978 i 2984; tom XVI k. 3141-3143, 3150, 3160v. tom XLII k. 15538-15539, 15542 - 15543, tom L k. 17164; protokół eksperymentu procesowego: tom XV, k. 3002, 3037-3038 i 3041; zeznania świadka koronnego (...), tom XVI, k. 3225, 3230-3232, t. XL, k. 15216-15229; informacja o pobytach dot. A. M. (1) t. XXIX, k. 13069; informacja o pobytach dot. M. A. (2), t. XXXII, k. 13667;

opinia biegłego z zakresu fizykochemii, t. XLIII, k. 15867-15875 oraz opinia ustna biegłego W. K. na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 roku, t. XLVI, k. 16402-16405; materiał poglądowy, tom XI k. 2132-2133, tom L, k.17279-17290, zeznania świadka P. F. (2) złożone na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 roku k.16408-16411 oraz z k. 15548— (...), depozycje świadka H. S. (1) z tomu II k. 272 – k. 280, k. 282 – 234 oraz zeznania złożone na rozprawie w dniu 20 stycznia 2014 roku (...)- (...), depozycje świadka koronnego J. S. z t. I z k. 71 - k. 87, k. 90-97, k. 98-107, k. 122, k. 127- k. 136, k. 139-145v, k. 154-158, k. 162-168, tom IV z k. 1051- k. 1097, k. 1124 - k. 1151 oraz złożone na rozprawie w dniu 21 lutego 2014 roku);

Data czynu: października 2006 do lipca 2007 roku - zarzut z pkt. XX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **A. K. (2) (pkt. XVIII i 16 wyroku);**

Data czynu: 01 listopada 2006 roku do 31 lipca 2007 roku - zarzut z pkt. III aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **A. K. (1);**

Data czynu: od września 2006 roku do marca 2007 roku – zarzut z pkt. XXX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **P. S. (pkt. XXVIII i 34 wyroku);**

Data czynu: od września 2006 roku do marca 2007 roku – zarzut z pkt. XXXI aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **P. S. (pkt. XXIX i 35 wyroku);**

W dniu 14 października 2006 roku M. A. (2) ps. (...) po ukończeniu rocznego okresu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, ponownie został osadzony w zakładzie karnym, w którym przebywał do 2013 roku. W czasie gdy M. A. (2) wytwarzał dla ps. (...)(...)ę, jej produkcji uczył się A. K. (1). Po osadzeniu w zakładzie karnym M. A. (2) M. B. (2), A. M. (1) oraz A. K. (1) nawiązali kontakt z J. B. (4) i D. G. (3) i zaproponowali im współpracę w wytwarzaniu i sprzedaży (...).

W tym zatem czasie produkcją (...) w miejscowości S. u M. S. (2) zajął się A. K. (1) ps. (...) a także M. M. (6) ps.(...) z P. i M. S. (2), nazywana przez innych K.. Etapie strącania miał natomiast miejsce w S., a brał w nim udział także M. B. (2), A. M. (1) ps. (...) oraz M. S. (2).

W dniu 08 listopada 2006 roku A. M. (1) rozpoczął wykonywanie kary pozbawienia wolności i w zakładzie karnym przebywał do dnia 29 maja 2007 roku; Do produkcji (...) został zwerbowany A. F. zwany A. z P. i wspólnie z A. K. (1), M. z P. i M. S. (2) wytwarzali (...) w S. do czasu ujawnienia tego miejsca produkcji przez Policję w dniu 06 marca 2007 roku; Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2007 roku w sprawie XVIIK 41/07 Sąd Okręgowy w Ł. skazał M. S. (2) za przechowywanie na terenie swojej posesji w miejscowości S. w okresie marzec 2005 - 06 marzec 2007 roku prekursorów służących do wytwarzania (...) tj. za czyn z art. 61 i art. 54 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. nr 179, poz. 1485 z późn. zm). Wyrok ten został utrzymany w mocy przez Sąd Apelacyjny w Ł. w sprawie IIAKa 71/08 (odpisy wyroków k. 2517-2518 i k. 2519 tom XII); Z kolei wyrokiem z dnia 05 października 2010 roku w sprawie IVK 18/10 A. F. został skazany za wytworzenie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 12.000 gram siarczanu (...) w okresie od marca 2005 roku do 06 marca 2006 roku w miejscowości S. (odpis wyroku k. 2554 tom XIII). Wyrok ten w zakresie tego oskarżonego został utrzymany w mocy przez Sąd Apelacyjny w Ł. w sprawie IIAKa 31/11 (odpis wyroku k. 2609);

Po zlikwidowaniu miejsca produkcji w S. przez Policję, M. M. (6) ps. (...) z P. zorganizował miejsce produkcji pod P. i (...) była w dalszym ciągu produkowana przez A. K. (1), M. z P. i A. F.. Płyn (...) w ilości do 300 litrów dostarczył M. z W. a (...) była przeznaczona przede wszystkim dla odbiorców w osobach R. M. (2), jego syna R. M. (1) oraz dla M. z W.. W tym czasie pod P. wyprodukowano 300 kg (...), każdorazowo w cyklu po co najmniej 30-40 kg wytwarzanych z 50 litrów BKM jednorazowo. (...) była sprzedawana po uprzednim jej zmieszaniu.

W dniu 29 maja 2007 roku zakład karny opuścił A. M. (1) i jeszcze z jego udziałem pod P. zostało przeprowadzonych 3 lub 4 cykle produkcji przy wykorzystaniu jednorazowo 50 litrów płynu (...); (...) była w dalszym ciągu strącana w S.;

Z jednej produkcji uzyskiwana była (...) w łącznej ilości 45 kg a łącznie wyprodukowano do 200 kg (...) w 3-4 cyklach. Łącznie pod P. wyprodukowano 500 kg (...).

Narkotyk ten w ilości co najmniej 246 kg w kilku transakcjach został sprzedany J. B. (1) i D. G. (2) w ilości po 30 kg, 20 kg, 16 kg ale także innym odbiorcom jak R. i R. M. (1), gdzie cena 1 kg (...) wynosiła 4,6 tys. zł; R. i R. M. (1) zaopatrywali się co miesiąc po 30 kg (...). Amfetaminę w ilości 3 kg nabyła także od A. K. (1) i M. B. (1) nieustalona osoba o ps. (...) z Ł. na parkingu przed A. (...) W. B.; Wobec R. M. (1) prowadzone jest odrębne postępowanie karne o nabywanie przez okres od dnia 10 maja 2005 roku do dnia 31 lipca 2007 roku (...) w ilości 30 kg miesięcznie (postanowienie o przedstawianiu zarzutów k. 15320 t.41).

W nieustalonym dokładnie czasie, ale w okresie co najmniej od września 2006 roku do 06 marca 2007 roku wśród odbiorców (...) był również oskarżony P. S.. Oskarżony zaopatrywał się w (...) co najmniej 3 razy – raz nabył (...) w ilości 3 kilogramy, kolejnym razem zakupił 4 kg tego narkotyku, a (...) została mu sprzedana na stacji benzynowej w miejscowości Z. na trasie P. – N. (...). Towar został dostarczony raz przez M. B. (1) a raz przez A. K. (1). P. S. po narkotyki przyjeżdżał samochodem osobowym marki C. i za 1 kg (...) regulował cenę w wysokości 1.500 USD. W tym także czasie oskarżony P. S. nabył od W. C. (3) ps. (...) z P. także 5 kg (...), bowiem M. B. (1) i jego współpracownicy nie posiadali w tym akurat czasie tego narkotyku. (...) została jednak zwrócona przez oskarżonego z uwagi na złą jakość. Amfetamin była mokra i nie udało się jej wysuszyć elektryczną suszarką do grzybów. Zdarzenie to miało miejsce w S. a w „ratowaniu” (...) obok P. S. uczestniczył A. M. (1), A. K. (1) (zdjęcie nr 10 k. 3008 tom XV).

W okresie między wrześniem 2006 roku a marcem roku 2007 P. S. nabył łącznie co najmniej 12 kilogramów (...);

W tym także czasie M. B. (1) nabył od P. S. komponent potrzebny do produkcji (...). Transakcja miała miejsce w okolicy baru (...) G.” w miejscowości N. przy ul. (...) (zdjęcie k.3052 tom XV). P. S. sprzedał M. B. (1) 10 litrów płynu BKM. Substancję tą M. B. (1) odebrał razem z A. K. (1). Partia miała charakter próbki, za którą P. S. otrzymał cenę 600 dolarów za 1 litr. Płyn był jednak słabej jakości i wyprodukowano przy jego użyciu mało (...). Płyn nabyty od P. S. został wykorzystany do produkcji (...) w miejscowości S. u M. S. (2). M. B. (1) i osoby zajmujące się wraz z nim produkcją (...) posiadały wtedy także 40 l własnego (...) i łącznie wyprodukowali w tej partii co najmniej 30 kg, z tym, że była to ilość uzyskana po zmieszaniu (...) z mąką dla zwiększenia jej objętości.

(...) wytwarzana w miejscowości S., S. i pod P. w okresie od października 2006 roku do lipca 2007 roku przechowywana była na terenie posesji A. K. (2) w łącznej ilości co najmniej 500 kg (...). Narkotyk przechowywany był w pomieszczeniu gospodarczym znajdującym się na posesji, które nie było zamykane. Jednorazowo przechowywane były partie (...) w ilości do 50 kg, które w ciągu kilku dni były sprzedawane odbiorcom, po czym przywożona była kolejna partia wyprodukowanego narkotyku. Miały także miejsce sytuacje, gdy strącony w S. narkotyk sprzedawany był od razu odbiorcy i (...) nie była wtedy transportowana na posesję A. K. (2). Za udostępnienie pomieszczeń gospodarczych na przechowywanie (...) A. K. (2) otrzymywał co miesiąc wynagrodzenie w wysokości 2-3 tys. złotych; nie otrzymywał narkotyku, nie zajmował się poszukiwaniem zbywców. Oskarżony miał zakaz wchodzenia do pomieszczenia gdzie przechowywana była (...); miał jednak wiedzę, jaki produkt znajduje się w składowanych pudełkach po proszku, które były dodatkowo przykrywane kocem. W jednym pudełku po proszku do prania mieściło się do 12 kilogramów (...) jednorazowo. M. B. (1) i jego współpracownicy nie uprzedzali oskarżonego o swoich pobytach na terenie jego posesji a (...) zwykle przywozili w godzinach porannych, po tym jak została strącony na posesji u „C..

Łącznie w tych trzech miejscach wyprodukowano do jesieni 2007 roku 800 kg (...). Natomiast w dniu 31 lipca 2007 roku M. B. (3) zakończył współpracę z A. K. (1) i A. M. (1) i w związku z tym nie uczestniczył w ostatnim strącaniu (...) wytworzonej pod P.;

Z kolei w okresie od marca do października 2008 roku na terenie posesji A. K. (2) w P. w okolicach P. miała miejsce produkcja (...), która w dniu 18 października 2008 roku została zlikwidowana przez Policję. Wyrokiem z dnia 05 października 2010 roku Sąd Okręgowy w Ł. w sprawie IVK 18/10 skazał A. K. (2) za udostępnienie pomieszczeń do produkcji (...) na karę 3 lat pozbawienia wolności. W sprawie tej za udział w produkcji (...) zostali skazani także A. F., E. W., R. G. (4), E. Z., a A. M. (1) ps. (...) został skazany za kierowanie produkcją znacznej ilości substancji

psychotropowej. Wyrokiem tym został skazany także A. K. (1) za udział w produkcji (...) w 2008 roku w P. oraz za udział w produkcji w wytarzeniu (...) w okresie marzec 2005-2007 w S.. Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2011 roku w sprawie II Aka 31/11 Sad Apelacyjny w Ł. uniewinnił A. K. (1) od przypisanego mu udziału w produkcji (...) w miejscowości S., a w pozostałym zakresie tak jak w przypadku pozostałych skarżących wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy (odpisy wyroków k.2554 i k. 2609 tom XIII, depozycje świadka M. B. (1): tom XV, k. 2957-2958, 2961- 2963, 2977-2978 i 2984; tom XVI k. 3141-3143, 3150, 3160v. tom XLII, k. 15542, tom L k. 17164; protokół eksperymentu procesowego: tom XV, k. 3002, 3037-3038 i 3041; zeznania świadka (...), tom XVI, k. 3225, 3230-3232, t. XL, k. 15216-15229; informacja o pobytach dot. A. M. (1) t. XXIX, k. 13069; informacja o pobytach dot. M. A. (2), t. XXXII, k. 13667; opinia biegłego z zakresu fizykochemii, t. XLIII, k. 15867-15875 oraz opinia ustna na rozprawie, t. XLVI, k. 16402-16405; materiał pogładowy, tom XI k. 2132-2133, tom L, k.17279-17290, zeznania świadka P. F. (2) złożone na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 roku, notatka dot. pobytów P. S. w zakładach karnych: tom. IX, k. 1676-1692; opinia biegłego z zakresu fizykochemii k. 15867-15875);

Oskarżony A. K. (2) nie przyznał się do żadnego z zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. (t. IV, k. 665 i 667; t. XVIII, k. 3659v; t. XXIV, k. 4989), a jego wyjaśnienia zostały przytoczone w niniejszym uzasadnieniu na k. 21 -22 do zarzutu z pkt. XIX wobec A. K. (2) (pkt. XVII i 14 wyroku);

Oskarżony P. S. na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia t. IX, k. 1695v i t. XVII, k. 3515v).

Także w toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżony, gdy nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów, wyjaśnił dodatkowo, że kierowane wobec niego zarzuty to kompletne bzdury i jak dowodził - nie pamiętał co robił miesiąc czy dwa miesiące temu, a tym bardziej nie pamiętał co robił kilka lat temu. Oskarżony wyjaśniał także w przedmiocie swojej sytuacji rodzinnej (t. VII, k. 1236).

Oskarżony natomiast przed Sądem złożył następującej treści wyjaśnienia: „ Nie rozumiem treści zarzutów z aktu oskarżenia. Nie potrafię się odnieść do stawianych mi zarzutów z uwagi na ogólnikowy czasookres wskazany przez Prokuratora. Pomawia mnie M. B. (1). Nie zgadza się ilość narkotyków wskazanych w XXX zarzucie, bo wskazane jest, że ja brałem udział w obrocie narkotykami w ilości 27 kg a nabywałem jak twierdzi M. B. (1) od 3 do 6 kg, więc nich się świadek zdecyduje ile (...) miałem nabywać. Nie rozumiem, dlaczego w zarzucie XXX i XXXI wskazane są takie same okresy. Nie rozumiem zapisu „z ustalonymi” i z „nieustalonymi osobami”, chcę żeby Prokurator to sprecyzował. Nie rozumiem też dlaczego w zarzucie XXXI mam napisane, że brałem udział w wyprodukowaniu 30 kg (...) skoro z zeznań M. B. (1) wynika, że z takiej ilości płynu (...) wyprodukowano 6 kg (...); są więc rozbieżności w zeznaniach M. B. (1). Chcę także wiedzieć dlaczego mam w tym samym czasookresie zarzut zbycia 10 l (...) i zakupu (...) w ilości 27 kg co oznacza według mnie, że mogłem być w różnych miejscach w tym samym czasie. Ponadto w zarzucie XXXI wynika, że ja przez rok czasu stałem z tym bakiem (...) w Z. i czekałem żeby sprzedać ten płyn. Kwestionuję ogólnikowy okres stawianych mi zarzutów. Ja w ogóle nie potrafię się do nich odnieść. W związku z tym, co zeznaje M. B. (1) ja jestem całkowicie pozbawiony obrony. Ja nie przyznaję się w ogóle, że ja brałem udział w tych zdarzeniach o których zeznaje M. B. (1) i na podstawie których mam stawiane zarzuty. To wszystko co chcę w tej chwili powiedzieć” - (wyjaśnienia t. XXIV, k. 4994).

Z kolei na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2015 roku oskarżony wypowiadał się co do postawy M. B. (1), który przed sądem konsekwentnie korzystał z prawa do odmowy składania zeznań zgodnie z art. 182§3 k.p.k. Oskarżony P. S. wyjaśniał: „Chciałbym złożyć oświadczenie odnośnie zeznań pana B., iż M. B. (1) miał przedstawione zarzuty w 2011 roku kiedy został zatrzymany. Potem miał uzupełnienie zarzutów, ale to nie było uzupełnienie zarzutów tylko dalszy ciąg tego co już wyjaśniał i do chwili obecnej M. B. (1) nie został skazany. W związku z tym ani ja ani pozostali oskarżeni nie mamy możliwości zadawania mu pytań i realizacji swojego prawa do obrony odnośnie stawianych nam zarzutów. Według mnie to jest celowe zamierzenie Prokuratury, gdzie M. B. (1) jeździ po różnych sprawach i dlatego nie ma zakończonej własnej sprawę po to by oskarżeni nie mogli mu zadawać pytań. M. B. (1) dzisiaj nawet w swoich zeznaniach powiedział, że nie pamięta okresów nowych zarzutów, które zostały mu postawione, a pamięta to co było 6

lat temu. Chcę dodatkowo uzupełnić, że w przypadku A. M. (1) zostały mu postawione zarzuty w oparciu o wyjaśnienia M. B. (1), gdy A. M. (1) kończył się już wyrok (wyjaśnienia 16341v tom 46) .

Data czynu: styczeń 2009 – do dnia 20 marca 2009 roku - zarzut z pkt. IX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **R. P. (2)** (pkt. IX i 6 wyroku), zarzut z pkt. XV aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **T. B.** (pkt. XIII i 10 wyroku), zarzutu z pkt. XXVII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **P. K. (3)** (pkt. XXV i 30 wyroku);

Po opuszczeniu aresztu śledczego w dniu 29 maja 2007 roku – w lipcu 2007 roku zakończyła się współpraca między M. B. (1), A. M. (1) i A. K. (1). M. B. (1) podjął pracę w sklepie u swojej matki.

Dopiero w 2008 roku kontakt z nim nawiązali D. G. (2) i (...), którzy w tym czasie sami zajmowali się wytwarzaniem (...). W okresie ich współpracy M. B. (4) nabył od nich celem dalszej sprzedaży (...) w łącznej ilości co najmniej 20 kg, płacąc za 1 kg (...) kwotę 4,5 tys zł, nabywając przeciętnie jednorazowo 2 kg z uwagi na niewielką liczbę odbiorców. Towar w postaci (...) odbierał pod (...) w Ł., przy zajezdzie (...) w M.. Narkotyk dostarczany był przez (...) i D. G. (2), był również produkowany pod ich kierownictwem. M. B. (1) odbierał towar sam, natomiast sprzedawcy przyjeżdżali we dwójkę.

Odbiorcami (...) od M. B. (1) byli:

- Z. K. (1) ps. (...) – 5 kg;
- Nieustalona osoba o ps. (...) – 2 kg;
- R. G. (5) ps. (...) z P. – 5 kg;
- Nieustalony mężczyzna od O. – 2 kg
- T. B. ps. (...) i R. P. (2) ps. (...) – 2 kg;

Oskarżeni T. B. ps. (...) i R. P. (2) ps. (...) za pośrednictwem oskarżonego P. K. (3) ps. (...) złożyli u M. B. (1) zamówienie na zakup 2 kg (...). W tym czasie M. B. (1) nie znał T. B. i R. P. (2); poznał ich dopiero przez P. K. (3), który złożył mu ofertę zakupu (...) przez R. P. (2) i T. B.. Zimą 2009 roku w P. M. B. (1) w okolicach p. (...) nabył od (...) oraz osoby o pseudonimie (...) 2 kilogramy (...). Następnie towar ten w postaci 2 kilogramów (...) odebrał osobiście R. P. (2), płacąc za 1 kg (...) kwotę 5.500 zł. Po kilku dniach od transakcji R. P. (2) i T. B. poinformowali M. B. (1), że (...) jest złej jakości i chcą ją zwrócić. Po zwrocie (...), oskarżeni odebrali swoje pieniądze.

W dniu 20 marca 2009 roku (...) został zatrzymany i osadzony w areszcie śledczym,

Z uwagi na złą jakość narkotyku M. B. (1) zakończył współpracę z J. B. (1) i rozpoczął poszukiwania innych źródeł zbytu. T. B. poinformował go o osobie E. S. (1), który zajmował się zbytem (...). E. S. (2) znał P. S., z którym E. S. (1) przebywał w tej samej jednostce penitencjarnej.

(depozycje M. B. (1): t. XV, k. 2957-2960, 2963-2964; t. XVI, k. 3141-3141v, t.L k. 17162, protokół eksperymentu procesowego: tom XV, k. 3002, 3008; zeznania świadka koronnego (...): t. XL, k. 15221-15222)

Oskarżony R. P. (2) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. (wyjaśnienia t. IV, k. 1201; t. XVIII, k. 3656; t. XXIV, k. 4986).

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony zaprzeczył aby uczestniczył w zdarzeniach zarzucanych mu aktem oskarżenia; przyznał, że znał M. B. (1), gdyż ten pochodził z N.; natomiast nie byli kolegami. Oskarżony nie znał osób o nazwiskach M. czy K. czy o pseudonimie (...) i F.. (wyjaśnienia t. IV, k. 734).

W toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżony R. P. (2) ponownie nie przyznał się do zarzucanego mu w tym zakresie czynu, odmówił składania wyjaśnień, udzielał natomiast odpowiedzi

na pytania swojego obrońcy. Wypowiedział się jedynie co do sytuacji majątkowej swojej rodziny po zastosowaniu wobec niego tymczasowego aresztowania (wyjaśnienia t. IV, k. 604).

Oskarżony T. B. nie przyznał się do zarzucanego mu w tym zakresie czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia t. IV, k. 665 i 667; t. XVIII, k. 3659v; t. XXIV, k. 4988);

Oskarżony P. K. (3) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. (wyjaśnienia t. XXIV, k. 4993). Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony ten wyjaśnił, że tego czynu (jak i innych zarzucanych mu aktem oskarżenia) nie popełnił. Oskarżony wyjaśnił, że nigdy nie zajmował się handlem narkotykami, prowadził własną działalność gospodarczą, sprzedawał także działkę a zatem miał własne środki finansowe więc nie musiał zajmować się narkotykami; nie orientował się zresztą w cenach narkotyków. Oskarżony przyznał, że znał M. B. (1), bo byli współnikami w okresie od 2008 do 2010 roku i prowadzili razem s. w P.. Oskarżony – jak wskazywał - nie ma wiedzy czym dodatkowo zajmował się M. B. (1). Oskarżony przyznał także, że znał z widzenia M. ps. (...) oraz K. ps. (...); zaznaczył jednak, że widywali się tylko na mieście i nie wiedział czym oni się zajmują (wyjaśnienia t. V, k. 829-830);

W toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżony P. K. (3) ponownie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że M. B. (1) był jego współnikiem z którym prowadził działalność gospodarczą w okresie od 2008 roku do 2009 roku i było (...) w P.. Oskarżony wyjaśniał dalej, że w 2009 roku M. B. (1) chciał odsprzedać mu swój udział, ale nie porozumieli się co do ceny, gdyż M. B. (1) oczekiwał sumy w wysokości 110 000 zł, a oskarżony chciał zapłacić kwotę 90 000. Po miesiącu jednak oskarżony i M. B. (2) ustalili kwotę sprzedaży i M. B. (1) otrzymał pieniądze w wysokości 90 000 zł. Oskarżony wyjaśniał, że dopiero pod koniec 2010 roku skontaktował się z nim M. B. (1) z informacją, że potrzebuje pieniędzy, gdyż prowadzi s. (...); chciał od oskarżonego pożyczyć 10 000 zł. Oskarżony – jak dalej relacjonował - pożyczył M. B. (1) taką kwotę pieniędzy ustalając termin zwrotu pożyczki po Nowym Roku. Oskarżony jak dowodził, gdy upłynął termin zwrotu udzielonej pożyczki, skontaktował się z M. B. (1) ale ten poinformował go, że pieniądze odda wtedy, kiedy będzie chciał. Oskarżony zaznaczył, że ze słyszenia wiedział, że sprawami podobnymi do opisanych w zarzutach zajmowała się osoba o imieniu E., której bliższych danych jednak oskarżony nie znał. Oskarżony nie znał także (...), a w latach 2009 i 2010 prowadził s. oraz działalność na giełdzie Ż., gdzie sprzedawał pokrowce samochodowe.

W swoich wyjaśnieniach oskarżony przyznał, że zna z widzenia i z pseudonimu (...) B., który pochodzi z N., ale z nim nie rozmawiał; znał także ksywę ps. (...), gdyż osoba ta mieszkała obok niego w bloku; natomiast nie znał osoby o ps. (...). W swoich wyjaśnieniach oskarżony przyznał także, że znał P., z którym się kolegował, a ostatni raz widział go w 2009 lub 2010 roku. Oskarżony nie miał wiedzy, czy osoby te znały się z M. B. (1) i nie wiedział czy zajmowały się narkotykami.

W swoich wyjaśnieniach oskarżony dowodził, że nie miał żadnej wiedzy na temat dalszej działalności gospodarczej M. B. (1), natomiast podkreślił, że M. B. (1) oszukał go biorąc od niego opisaną wyżej pożyczkę. Oskarżony nie potrafił się odnieść czy M. B. (1) miał powody, żeby go obciążać z uwagi na udzieloną mu przez oskarżonego pożyczkę ale podkreślił, że gdy żądał od niego zwrotu pieniędzy ten miał nazwać go obraźliwymi słowami (wyjaśnienia t. V, k. 832);

Data czynu: co najmniej od kwietnia 2009 roku i nie później niż do lipca 2009 roku - zarzuty z pkt. XXV i z pkt. XXVI aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **E. S. (1)** (pkt. XXIII i XXIV oraz 26 wyroku);

W 2000 roku E. S. (1) i S. B. mieszkali w blokach w dzielnicy U. – W.; znali się z widzenia, nie utrzymywali kontaktów towarzyskich.

Działalność narkotykową E. S. (1) rozpoczął w styczniu 2009 roku; miał kilku współników w tym G. M. (1) i siatkę dilerów sprzedających dla nich narkotyki dalszym odbiorcom na terenie W.- U.. E. S. (1) rozprawdzał (...), (...), (...), (...), a w 2010 roku rozpoczął produkcję (...) i swoją działalnością objął rozległy teren Polski. Oskarżony posługiwał się pseudonimem ps. (...) i S..

Także w pierwszym okresie 2009 roku nawiązał on współpracę z S. B., którego poinformował, że działa w grupie przestępczej z O. i otrzymał od swojego szefa ps. (...) polecenie rozprowadzania narkotyków na terenie U. poprzez swoich dealerów, w tym przez S. B.. W tym czasie S. B. współpracował już z P. K. (4) ps. (...) i otrzymywał od niego środki odurzające w celu dalszej ich odsprzedaży.

W okresie co najmniej od kwietnia 2009 roku i nie później niż do lipca 2009 roku miały miejsce 3 transakcje polegające na tym, że E. S. (1) sprzedawał S. B. (...) w ilości po 10 gram każda tj. łącznie 30 gram (...) w cenie po 100 złotych za 1 gram (w trzech transakcjach) celem dalszej jej sprzedaży. Jednak z tych transakcji miała miejsce w okolicach miejscowości B. na stacji benzynowej, a dwie kolejne w okolicach domu S. W.- U.. Także w tym samym czasie E. S. (1) zbył S. B. w pięciu transakcjach (...) w ilości po 5 gram, każda w cenie po 130 złotych za 1 gram tj. w łącznej ilości 25 gram celem dalszej jej odsprzedaży. S. B. (...) sprzedawał dalszym odbiorcom w cenie 150-180 zł za gram, a cena została mu narzucona przez E. S. (1). W tym czasie u S. B. w (...) zaopatrywała się K. K. (3), która co najmniej 2 razy nabyła u niego (...) w ilości po 5 gramów w każdej transakcji, płacąc za 1 gram 150 złotych. K. K. (3) zajmowała się handlem narkotykami w tym czasie na terenie Ł.. W (...) u S. B. zaopatrywał się w tym czasie także K. P., która razem z K. K. (3) kilka razy przyjechał do W. po zakup heroniny z uwagi na jej niższą cenę niż cena sprzedaży obowiązująca w Ł.. W W. K. P. za 1 gram. Regulował cenę w kwocie 160 zł za 1 gram bo w (...) gram (...) kosztował 200 zł. K. P. nabywał (...) dla siebie w ilości każdorazowo 1 gram.

Sprzedaż tego narkotyku odbywała się także na terenie dzielnicy U. a E. S. (1) wyznaczał miejsce transakcji (wśród nich były m. in. okolice garaży koło bloku, gdzie mieszkał S. B. przy pl. 1905 roku czy okolice k. (...) przy ul. (...) w dzielnicy U.). Wszystkie transakcje odbyły się w ten sposób, że do wskazanych miejsc narkotyki przywoził E. S. (1), który poruszał się w tym okresie samochodem marki H. (...) w kolorze czerwonym. Ustalenia między nim a S. B. dotyczyły dalszej sprzedaży tego narkotyku przez S. B.. S. B. (...) sprzedawał dalszym odbiorcom, którzy kontaktowali się z nim telefonicznie w tym osoby skierowane bezpośrednio przez E. S. (1); miały jednak miejsce przypadki gdy narkotyki przekazane mu przez E. S. (1) celem dalszej ich odsprzedaży S. B. przyjmował sam. E. S. (1) kontaktował się telefonicznie z S. B. aby zorientować się jak sobie radzi ze sprzedażą narkotyku i czy konieczne jest dostarczenie kolejnej partii (...). Inicjatorem kolejnych transakcji był zawsze E. S. (1). Kiedy S. B. spotykał się z E. S. (1) aby rozliczyć się ze sprzedanych narkotyków, kolejna ich partia była przygotowana do ich sprzedaży. Rozliczenia miały miejsce także w miejscu zamieszkania oskarżonego w miejscowości B..

Współpraca z S. B. ustąpiła na początku 2010 roku. S. B. nie odbierał telefonów od oskarżonego, ukrywał się. Gdy E. S. (1) dowiedział się gdzie mieszka S. B., został przeze oskarżonego i współników pod swoim mieszkaniem pobity.

Zysk ze sprzedaży narkotyków przez S. B. wynosił dla oskarżonego 100 - 120 złotych za jeden gram twardego narkotyku.

(zeznania świadka S. B.: t. III, k. 424-425; t. III, k. 428, 437-438 i t. XXXIX, k. 14999-15002, t. VIII, k. 1441-1443 i 1461-1463 i t. XXXIX, k. 14999-15002; wyjaśnienia E. S. (1): tom XXXVIII, k. 14705-14713; tom XL, k. 15133-15134, k. 15141-15145, zeznania K. K. (3) z k. 413 tom III oraz zeznania na rozprawie w dniu 09 maja 2014 roku k.14997-14999, zeznań K. P. z tomu III k. 415 – 416 oraz zeznania na rozprawie w dniu 20 stycznia 2014 roku k.14253-14254);

Oskarżony E. S. (1) w toku postępowania przygotowawczego i początkowo na etapie postępowania sądowego nie przyznał się do zarzucanych mu w tym zakresie czynów i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia t. III, k. 574 i 575; t. IX, k. 1710v; t. XXIV, k. 4992).

Na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2014 roku i w dniu 11 czerwca 2014 roku oskarżony zmienił swoją postawę i złożył obszernie wyjaśnienia w zakresie obrotu narkotykami z S. B. (t. XXXVIII, k. 14713 i ze sprawy Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie Ap V Ds. 40/13 załączone do niniejszej sprawy tom XL, k. 15159-15161);

Oskarżony wyjaśniał przed Sądem: „ S. B. znałem z U. od 2000 roku, gdyż mieszkałem w U. u żony przez pierwsze 5 lat po ślubie i w ten sposób go poznałem. Mieszkał blok dalej od mojej teściowej. On był moim dilerem, zajmował się

dla mnie rozprowadzaniem narkotyków. Ta nasza współpraca w tym zakresie rozpoczęła się na początku 2009 roku. Ja mu zaproponowałem współpracę, on się zgodził. Ja dostarczałem mu narkotyki po 5-10 gram (...) i (...), ale były z nim problemy, bo sam zażywał (...). Nie pamiętam już w jaki sposób miał się ze mną rozliczać z tych narkotyków, ale prawdopodobnie wszystko szło w komis. Cena za 1 gram (...) kosztował 100 albo 120 złotych, 1 gram (...) był w tej samej cenie..." i dalej oskarżony w tym zakresie wyjaśniał: „pamiętam taką sytuację, gdzie S. B. praktycznie nie odbierał już ode mnie telefonów, ukrywał się – to był początek 2010 roku. S. B. sprzedawał dla mnie narkotyki, mam tu na myśli (...) od kwietnia 2009, a na początku 2009 tj. styczeń, luty handlował dla mnie (...), a potem od kwietnia zaczął też handel (...) i sprzedawał do początku 2010 roku i (...) i (...), ale były sytuację, że nie sprzedawał narkotyku i trzeba było za nim ganiać. Pamiętam sytuację, że jak się ukrywał to dowiedzieliśmy się gdzie mieszka, został wtedy przeze mnie i współników pod domem pobity. S. B. nie zgłaszał tego pobicia. Jednorazowo B. do sprzedania (...) dawałem 5 – 10 gram i (...) w podobnej ilości.” Oskarżony wyjaśniał także: „nie pamiętam czy (...) i (...), którą dawałem do sprzedaży S. B. była już poporcjowana przeze mnie czy S. B. sam to robił. Nie wiem czy B. osiągał jakiś zysk ze sprzedaży tych narkotyków, raczej nie bo sam je przyjmował. Mój zysk ze sprzedaży tych narkotyków był w cenie podanej przeze mnie w dniu dzisiejszym na rozprawie tj. 100 złotych za jednej gram, więc jak sprzedał 5 gram to miałem zysku 500 złotych w górę.” – wyjaśnienia na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2014 roku k.14705-14713;

Oskarżony E. S. (1) w zakresie dotyczącym S. B. wyjaśniał dalej: „S. B. łącznie zostało przekazane około 20 gram (...) w partiach zawsze po 5 gram. To było od początku 2009 roku do początku 2010 roku. Na pewno nie było to w 2008 roku, to było w 2009 roku, bo wtedy została zatrzymana grupa na U. i my z G. M. (1) i A. P. (1) ps. (...), zaczęliśmy produkcję (...)” – Wyjaśnienia złożone na rozprawie w dniu 11 czerwca 2014 roku k.15172-15175;

Data czynu: od czerwca 2010 roku do marca 2011 roku - zarzut z pkt. XXIV aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **E. S. (1)** (pkt. XXII i 25 wyroku) oraz zarzut z pkt. XVI aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **T. B.** (pkt. XIV i 11 wyroku);

E. S. (1) obrót narkotykami ((...), (...), (...) i (...)) rozpoczął w 2009 roku, ale na początku roku 2010 zaczął także wytwarzać (...), a jej produkcja trwała do daty zatrzymania E. S. (1) w dniu 30 stycznia 2012 roku.

Z uwagi na rozpoczętą w kwietniu 2010 roku produkcję (...) E. S. (1) poszukiwał zatem jej odbiorców. Nawiązał on kontakt z T. B., którego poznał osobiście rok wcześniej tj. w 2009 roku. Kontakt do T. B. oskarżony otrzymał od P. S. ps. (...). E. S. (1) poznał z kolei P. S., gdy razem przebywali w tym samym areszcie w 2008 roku. Oskarżony wiedział, że zarówno P. S. jak i T. B. uczestniczą w handlu narkotykami. Na spotkaniu z T. B. obaj ustalili, że E. S. (1) będzie dostarczał T. B. celem ich dalszej odsprzedaży narkotyki w postaci (...), (...) i (...), początkowo w ilości 100 gram każdego z narkotyków. T. B. zaopatrywał się jednak głównie od E. S. (1) w (...). Przy produkcji E. S. (1) zaopatrywał się w (...) u C. tj. R. Z. i od ps. (...) – P. W..

W toku dalszej produkcji (...) do 1 litr (...) dodawane było około 1,2-1,3 kg (...), zaś w okresie od września lub października 2010 roku do 1 litra (...) dodawano z kolei około 2 kg (...).

Oskarżeni mieli własny kod w rozmowach telefonicznych - gdy T. B. kontaktował się E. S. (1) celem zamówienia (...) i informował go, że chce pożyczyć 1.000 zł albo 2.000 zł albo 5.000 zł to E. S. (1) wiedział ile kg (...) T. B. zamawia, bowiem „1.000 zł” znaczyło „1 kg (...)”. Cena zbytu za 1 kg (...) była stała i wynosiła 5.500 zł.

T. B. informował M. B. (1) o E. S. (1), że ten produkuje i zbywa (...). M. B. (1) poszukiwał wówczas innych źródeł zbytu (...) po zakończeniu współpracy z (...) i D. G. (1). Wiedział, że E. S. (1) i T. B. zostali zapoznani przez P. S.. Także E. S. (1) został poinformowany przez T. B. o M. B. (1) jako o osobie, która poszukuje (...) dla jej dalszej sprzedaży.

E. S. (1)(...)ę produkował w pomieszczeniach znajdujących się na podwórzu miejsca zamieszkania jego matki w J. ul. (...). Zamówioną (...) sprzedawał sam bezpośrednio odbiorcy albo przekazywał ja za pośrednictwem swojego brata D. S., który pełnił rolę kuriera.

M. B. (1) z udziałem E. S. (1) uczestniczył w co najmniej czterech transakcjach - gdy miało miejsce przekazanie (...) na parking w J. z udziałem D. S. (brata E. S. (1)).W transakcji tej uczestniczył T. B., który kilkakrotnie przyjeżdżał do E.

S. (1) do miejscowości J. ul. (...), gdzie mieszkała matka E. S. (1) i tam odbierał (...) w partiach od 4 do 6 kg celem dalszej dystrybucji. E. S. (1) przechowywał (...) w torebkach strunowym po 1 kg w reklamówkach w kompleksie pomieszczeń gospodarczych znajdujących się na podwórzu (wyjaśnienia M. B. (1) k. 3034 i zdjęcie nr 1 k. 3039 tom XV).

Transakcja miała miejsce także na parkingu przy barze w miejscowości R. w drodze na L. oraz na parkingu przy na stacji S. paliw w M., a w spotkaniu tym uczestniczył poza T. B. także M. K. (1) ps. (...). Jeszcze jedna transakcja miała miejsce pod pizzerią w P., którą prowadził E. S. (1). M. B. (2) nigdy nie miał bezpośredniego kontaktu z E. S. (1), nigdy obaj ze sobą nie rozmawiali. We wszystkich transakcjach między M. B. (1) a E. S. (1) uczestniczył jako pośrednik T. B..

M. B. (1) nabył od E. S. (1) celem dalszej odsprzedaży za pośrednictwem T. B.(...)ę w ilości łącznej co najmniej 39 kg, którą sprzedał takim odbiorcom jak:

- 3 kg dla osoby z czarnego M. zapoznanej z M. B. (1) przez G. O. ps. (...); M. B. (2) mężczyźnie temu sprzedał łącznie 5 kg (...), z tym że tylko 3 kilogramy tego narkotyku pochodziły od E. S. (1) (zdjęcie k.3052 tom XV);
- 1 kg dla znajomych O. z W.; a następnego dnia po tej transakcji zostali zatrzymani w (...) mieszkaniu, gdzie zabezpieczono 46 kg narkotyków;
- 3 transakcje po 5 kg i jedna transakcja po 2 kg dla R. M. (1) ps. (...), którego M. B. (1) odwiedzał podczas widzeń w Zakładzie Karnym;

Pierwszą partię (...) w ilości 2 kg R. M. (1) otrzymał po opuszczeniu zakładu karnego i ta partia narkotyku została mu zawieszona osobiście przez M. B. (1) w okolicy restauracji (...)’s w Ł.. Drugą partię (...) dla R. M. (1) zawiózł M. B. (1) i T. B. oraz znajdujący się w pojeździe marki F. (...) znajomy T. B. o ps. (...) w okolicy centrum handlowego (...) – na parkingu przy ul. (...), gdzie mieszkał R. M. (1), który osobiście odebrał narkotyk w ilości 5 kg (zdjęcie nr 9 k. 2995 tom XV). Następne partię M. B. (1) dostarczał mu wraz z T. B. w okolicy restauracji (...) w Ł. (5 kg) oraz pod (...) (5 kg).

- 2 transakcje po 5 kg dla D. B. (1) ps. (...) z W., którego M. B. (1) poznał przez ps. (...);
- 6 kg dla D. B. (1) ps. (...), które ten następnie oddał nieustalonym osobom z P.;

W transakcji sprzedaży (...) dla D. B. (1) ps. (...) uczestniczył poza E. S. (1), M. B. (1), T. B. także D. S. (jeden z braci E. S. (1)).

W sierpniu 2010 roku D. B. (1) poinformował M. B. (1) o potrzebie zakupu (...) w ilości 10-15 kilogramów. M. B. (1) potwierdził, że ma możliwości dostarczenia mu (...) tej ilości więc D. B. (1) złożył zamówienie na zakup 5 kilogramów (...) na tzw. próbę. M. B. (1) wspólnie z T. B. udali się samochodem osobowym marki O. (...) do miejscowości J. koło B., gdzie przebywał E. S. (1) i w okolicach jednego z przystanków autobusowych położonych w J. miało miejsce spotkanie M. B. (1), T. B. oraz E. i D. braci S.. W momencie przyjazdu M. B. (1) i T. B. na umówione spotkanie D. S. oczekiwał na przystanku autobusowym, posiadając szary karton wraz z (...), natomiast E. S. (1) obserwował przebieg transakcji, przebywając w swoim samochodzie zaparkowanym po drugiej stronie jezdni. D. S. podszedł do samochodu M. B. (1) i przekazał mu przez otwarte okno karton wraz z (...). Następnie M. B. (2) udał się wraz z T. B. do dzielnicy W. - Ż., gdzie przekazał (...) D. B. w prowadzonym przez niego sklepie monopolowym. D. nabył narkotyk w cenie po 6.000 zł za 1 kilogram, podczas gdy od E. S. (1) i jego brata M. B. (1) nabył w cenie 5.500 zł za 1 kilogram. Pieniądze dla E. S. (1) przekazał T. B.. Wieczorem D. B. (1) poinformował M. B. (1) wiadomością tekstową (SMS) o przeprowadzeniu takiej samej transakcji następnego dnia.

Kolejnego dnia oprócz M. B. (1) i T. B. na miejsce transakcji udał się także M. K. (1) ps. (...), którego zadaniem było przewiezienie zakupionej (...) zgodnie z poleceniem M. B. (1). Na miejsce spotkania udali się dwoma samochodami. M. K. (1) poruszał się samochodem należącym do M. B. (2) a ten kierował samochodem osobowym marki B., należący do P. K. (3), którym wcześniej kierował tego dnia M. K. (1). Spotkanie miało miejsce na stacji benzynowej S. w miejscowości M. a E. S. (1) przyjechał samochodem osobowym marki V. (...) koloru srebrnego (zdjęcie nr 2 k. 3039 tom XV, wyjaśnienia M. B. (1) k. 3036 tom XV). W czasie gdy T. B. rozmawiał z E. S. (1), D. S. przekazał 5 kilogramów

(...) M. K. (1) w ten sposób, że włożył go do bagażnika pojazdu. (...) znajdowała się w pudełku po butach. Narkotyk został następnie dostarczony do sklepu prowadzonego przez D. B. (1) (...) o nazwie (...), a ceny kształtowały się jak przy poprzedniej transakcji, natomiast ps. (...) otrzymał 300 zł jako wynagrodzenie za pomoc w transporcie narkotyków (zdjęcie nr 4 k.2992 tom XV).

Około miesiąc później D. B. (1) skontaktował się ponownie z M. B. (1) informując o potrzebie zakupu kolejnej partii (...) w ilości 6 kilogramów. M. B. (1) skontaktował się w tym celu z T. B., który pozostawał w stałym kontakcie z E. S. (1). Po zamówieniu przez D. B. (1) partię narkotyku M. B. (1) udał się osobiście swoim samochodem marki na (...) (przy której prowadzony był również bar) znajdującej się w miejscowości R. (zdjęcie nr 3 k. 3040, wyjaśnienia M. bartelika k. 3036 tom XV). Tam czekali na niego E. S. (1) i T. B., którzy przyjechali również swoimi samochodami, ale każdy osobno. Po przyjeździe na miejsce wszyscy oczekiwali w swoich samochodach na przyjazd kuriera, który miał dostarczyć narkotyk. Kurier w osobie D. S. przyjechał na motorze i przekazał narkotyk E. S. (1), ten zaś T. B., który przyniósł (...) w plecaku M. B. (1) do samochodu. Została ona następnie przez niego zawieszona do sklepu (...), znajdującego się w sklepie (...) w M..

Na miejscu D. B. (1) ps. (...) poinformował M. B. (1), że nie zapłaci od razu za narkotyk a dopiero wieczorem po dostarczeniu (...) do P.. W dalszej rozmowie z M. B. (1) D. B. (1) informował go, że nastąpiło nieporozumienie, ponieważ klienci w P. zamawiali jedynie 1 kg (...), dlatego D. B. (1) dążył do zwrotu pozostałych 5 kg (...). M. B. (1) odpowiedział, że zwrot narkotyku nie jest możliwy a D. B. (1) musi załatwić tę sprawę we własnym zakresie. D. B. (1) ostatecznie przywiózł M. B. (1) pieniądze, ale w dalszym ciągu do zapłaty pozostała kwota w wysokości 12.000 złotych. Pieniądze te D. B. (1) przekazał M. B. (1) i T. B. na (...) w B., a w ciągu kilku następnym dni oddał pozostałą kwotę 12.000 zł. Cena za narkotyk wynosiła 6.000 za 1 kilogram, z czego 500 złotych stanowiło wynagrodzenie dla M. B. (1) i T. B., a analogicznie jak w przypadku dwóch pozostałych transakcji E. S. (1) pieniądze zawiózł T. B..

Odbiorcą (...) od M. B. (2), zakupionej od E. S. (1) za pośrednictwem T. B. był także R. G. (5), który nabył 2 kg tego narkotyku w transakcjach po 0,5 kg jednorazowo (zarzut z pkt. XIV aktu oskarżenia wobec R. G. (6), sprawa w zakresie tego oskarżonego wyłączona do odrębnego rozpoznania z uwagi na stan zdrowia oskarżonego – postanowienie Sądu k. 17335) .

Odbiorcą był także G. O. ps. (...), który od M. B. (1) nabył (...) w ilości 2 kg. Amfetaminę przekazał M. B. (1) T. B. w N. a M. B. (2) towar dostarczył do N. wspólnie z M. K. (1) ps. (...).

Także w miesiącu lutym 2011 roku M. B. (1) za pośrednictwem T. B. nabył od E. S. (1) 1 kg (...) dla S. C. (2) oraz P. K. (1), którym narkotyk ten M. B. (1) zbył w M. przy ul (...) na parkingu przy sklepie, który w tym czasie M. B. (1) prowadził.

W dniu 31 marca 2011 roku M. B. (1) został zatrzymany przez organy ścigania.

(depozycje świadka M. B. (1): t. IV k.654-655, tom XV. k. 2963-2964, 2982-2984, 3057, 3061; tom XVI, k. 3141-3142, 3143, 3158, 3193v, częściowo k. 16643 tom LXVII; depozycje świadka M. K. (1) ps. (...) z k. 884, tom XXXIII, k. 13840-13845; wyjaśnienia E. S. (1): tom XXXVIII, k. 14705-14713, tom XL, k. 15172-15174, k. 1 i ze sprawy Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie Ap V Ds. 40/13 załączone do niniejszej sprawy.; tom XL, k. 15133-15134, k. 15148-15152 i k. 15159-15161; częściowo depozycje świadka D. S. k. 16646- 16647, k.16648-16650, k. 16656, k.16657, protokół eksperymentu procesowego: tom XV, k. 2988, 2990, 2995, 3034, 3036, 3039-3040, 3046-3046v, 3052; nadto w zakresie pomiaru odległości między miejscowościami, a także zweryfikowania ich położenia oraz tego, czy w M. znajduje się stacja paliw S., Sąd posłużył się witryną internetową: (...), gdzie dostępne jest narzędzie G. M. pozwalające dokonywać takich pomiarów i weryfikować położenie m. in. stacji paliw; tablice z wizerunkiem D. S.: t. XLIII, k. 15731-15732; opinia biegłego z zakresu fizykochemii, tom. XLIII, k. 15867-15875);

Oskarżony T. B. nie przyznał się do zarzucanego mu w tym zakresie czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia t. IV, k. 665 i 667; t. XVIII, k. 3659v; t. XXIV, k. 4988);

Na rozprawie w dniu 21 lipca 2015 roku, po ujawnianiu przez Sąd kolejnych wyjaśnień M. B. (1) złożonych w charakterze podejrzanego w toczącym się postępowaniu przygotowawczym V Ds 40/13 (k. 16644). oświadczył: Ja mam postawiony zarzut, że ja sprzedawałem M. B. (1) 41 kg (...) i (...), a w dzisiejszych odczytanych zeznaniach M. B. (1) zeznał, że tej (...) było 20 kg i że handlowaliśmy (...), której ja w zarzucie nie mam. Nie umiem odnieść się do tych zeznań, one są jakieś dziwne, są sprzeczne między sobą i teraz to nie wiem jak się mam bronić wobec różnej ilości (...), o której opowiada B., gdzie ja w zarzucie mam ogólnie wykazane 41 kg amfetaminy, a dzisiaj B. mówił o 20 kg. Chciałbym, żeby to Sąd jakoś zweryfikował.” (k. 16827 t. 48)

Data czynu: od czerwca 2010 roku – do stycznia 2011 roku zarzut z pkt X i XI, XII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **R. P. (2)** (z pkt. X,XI,XII i pkt. 7 wyroku).

Data czynu: od czerwca 2010 roku – do stycznia 2011 roku zarzut z pkt XVI, XVII, XVIII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **T. B.** (z pkt. XIV,XV,XVI i pkt. 11 wyroku);

W okresie letnim 2010 roku (między czerwcem a wrześniem 2010 roku) podczas przypadkowego spotkania w N. J. Z. (1) zaproponował M. B. (1), aby ten nabywał od niego narkotyki. J. Z. (1) zajmował się w tym czasie handlem narkotykami w postaci (...), (...), (...) - był w posiadaniu co najmniej 400 kg narkotyków. Rozmowa miała miejsce niedaleko domu teściowej M. B. (1), bowiem J. Z. (1) mieszkał w tym czasie w okolicy, a M. B. (1) przebywał w domu teściowej (zdjęcie nr 5 i 6 k. 3022 tom XV).

M. B. (1) skontaktował się w tej sprawie z T. B. i R. P. (2) - z każdym indywidualnie. Zarówno T. B. jak i R. P. (2) wyrazili zainteresowanie kupnem narkotyków od J. Z. (1) za pośrednictwem M. B. (1). M. B. (1)(...)z od J. Z. (1) nabywał w cenie 6.000 zł za 1 kilogram. Narkotyki ((...) ale i (...)) M. B. (1) odbierał od J. Z. (1) w N. przy ulicy (...) (zdjęcie nr 4 k. 3021 tom XV)

T. B. – za pośrednictwem M. B. (1) - nabył od J. Z. (1) łącznie 2 kilogramy (...) w dwóch partiach od 0,5 kg do 1 kilogram w cenie 7.000 złotych za 1 kg. Z kolei R. P. (2) nabył 1 kilogram (...) w dwóch partiach po 0,5 kilograma każda, płacąc za 1 kg tego narkotyku – podobnie jak T. B. – 7.000 złotych.

W tym samym okresie M. B. (1) nabył od J. Z. (1) dla R. P. (2) także 50 gram (...), które odsprzedał oskarżonemu w cenie 100 zł za 1 gram. M. B. (1) (...)ę od J. Z. (1) nabył w cenie 90 zł za 1 gram. R. P. (2) w tym czasie zajmował się obrotem (...) na terenie N.. M. B. (1) udał się po ten narkotyk razem z J. Z. (1) swoim samochodem marki M. klasy A w okolice O., około 10-15 km od miasta. Po zatrzymaniu się na jednym z przystanków autobusowych, J. Z. (1) skierował się do lasu informując o ustalonym spotkaniu z kolegą, który narkotyk ma zakopany w lesie. M. B. (1) przekazał R. P. (2) (...)ę w okolice sklepu (...) przy ul. (...) w N. za kwotę 100 zł za 1 gram. Po około 2-3 godzinach R. P. (2) jednak zwrócił M. B. (1) narkotyk, gdyż ten był mokry, a M. B. (1) zwrócił go J. Z. (1) (zdjęcie nr 7 k. 3023 tom XV);

Co najmniej w okresie wakacyjnym w 2010 roku A. P. (2) prowadził sprzedaż (...). Ustawą z dnia 29 lipca 2005 roku w brzmieniu obowiązującym od dnia 25 sierpnia 2010 roku (Dz. U. z 2010 r. Nr 143, poz. 962) (...) został uznany za substancję psychotropową i wprowadziła zakaz jego sprzedaży. A. P. (2) rozprowadzał jednak (...) poprzez jego sprzedaż w prowadzonym przez siebie sklepie, który zamknął ostatecznie w październiku 2010 roku. Do tego czasu w sklepie zatrudniony był M. K. (1) ps. (...), który zajmował się m. in. sprzedażą (...), w który był zaopatrywany przez M. B. (1) i A. P. (2) z okolic I. i P.. M. K. (1) otrzymał służbowy telefon, którego numer był naklejony na drzwiach sklepu, aby w ten sposób prowadzić sprzedaż (...) także w sytuacji telefonicznego złożenia zamówienia. M. K. (1) otrzymał od M. B. (1) także partię modyfikowanego (...), który miał sprzedawać wyłącznie osobom powołującym się w rozmowie telefonicznej na M. B. (1), ale w okresie późniejszym otrzymał informację, że faktycznie zbywał w tym wypadku (...).

Po zamknięciu sklepu (...) zaczął nabywać przez Internet (...) celem jego dalszego zbytu. W obrocie tym narkotykiem pośredniczył M. B. (1), który wiedział, że P. S., T. B. i R. P. (2) są zainteresowani jego zakupem. Za pośrednictwem M. B. (1) miały miejsce trzy transakcje między A. P. (2) a P. S., T. B. i R. P. (2).

P. S. w tym czasie bo w dniu 30 listopada 2010 roku opuścił zakład karny w którym przebywał od dnia 30 maja 2007 roku.

Nie wcześniej niż w grudniu 2010 roku A. P. (2) zbył, za pośrednictwem M. B. (1)(...)n P. S. w ilości 50 gram. Transakcja miała miejsce w sklepie prowadzonym przez M. B. (1) pod nazwą ". A.. M. w ilości 50 gram M. B. (1) sprzedał także R. P. (2). Cena narkotyku wynosiła 50 złotych za 1 gram. M. B. (1) dowiedział się, że P. S. zbył zakupiony przez siebie (...) R. P. (2). T. B. nabył natomiast (...) w ilości 50 gram bezpośrednio od A. P. (2), który substancję psychotropową zawiózł mu bezpośrednio do miejsca jego zamieszkania na D..

Wobec A. P. (2) prowadzone jest postępowanie przygotowawcze w sprawie naruszenia przez niego ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (postanowienie o przedstawianiu zarzutów k. 15314 t.41.).

(depozycje M. B. (1): tom XV, k. 2978, częściowo k. 16643 tom LXVII, protokół eksperymentu procesowego: tom XV, k. 3016, 3023, t XVI, k. 3193v-3194; zeznania świadka M. K. (1) tom V, k. 885 i tom XXXIII, k. 13839-13845; częściowo zeznania świadka A. P. (2) t. XLII, k. 15516-15518, z k. 15316);

Oskarżony R. P. (2) nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. (wyjaśnienia t. IV, k. 1201; t. XVIII, k. 3656; t. XXIV, k. 4986);

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony zakwestionował, aby zarzucane mu czyny miały miejsce. Oskarżony przyznał, że znał M. B. (1), gdyż ten pochodził z N.; natomiast nie byli kolegami (t. IV, k. 734).

W toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżony R. P. (2) ponownie nie przyznał się do zarzucanych mu w tym zakresie czynów, odmówił składania wyjaśnień, udzielał natomiast odpowiedzi na pytania swojego obrońcy. Wypowiedział się jedynie co do sytuacji majątkowej swojej rodziny po zastosowaniu wobec niego tymczasowego aresztowania. (t. IV, k. 604)

Oskarżony T. B. nie przyznał się do zarzucanego w tym zakresie czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. (t. IV, k. 665 i 667; t. XVIII, k. 3659v; t. XXIV, k. 4988);

Data czynu – co najmniej od dnia 10 grudnia 2010 roku do stycznia 2011 roku - zarzuty z pkt. XXXII, XIII,XXXIX z aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 **wobec P. S.** (z pkt. XXX,XXXI,XXXII i z pkt. 36 wyroku);

P. S. przebywał w zakładzie karnym w okresie od dnia 30 maja 2007 roku do dnia 30 listopada 2010 roku (informacja k. 13075 t.29).

Po opuszczeniu zakładu karnego P. S. poszukiwał źródeł zbytu narkotyków, wiedział bowiem, że poprzez szybką sprzedaż, zakupionych wcześniej narkotyków poprawi swoją sytuację finansową.

P. S. skontaktował się zatem z S. K. zwanym „S. z Ł.". Obaj spotkali się w lokalu prowadzonym przez S. R. w dzielnicy W. – T., który w tym miejscu wspólnie z M. H. (świadek koronny) zajmowali się dystrybucją środków odurzających i substancji psychotropowych w ramach „grupy szkatułowej”. Spotkanie miało na celu umożliwienie P. S. zakupu narkotyków od M. H.; obaj rozmawiali także o sprzedaży odżywek czy sterydów.

W okresie pod dniu 10 grudnia 2010 roku w okolicach parkingu przy Urzędzie D. B. S. K. przedstawił P. S. M. H. jako zaufanego człowieka z informacją, iż P. S. opuścił zakład karny i ponownie chce uczestniczyć w obrocie narkotykami. M. H. znał P. S. z powodu uprawniania przez niego kulturystyki i z artykułów o P. S., umieszczanych w magazynie (...); miał także wiedzę że współpracuje on z M. N. ps. (...) z M.. Na tym spotkaniu, podobnie jak na wszystkich innych spotkaniach z M. H., P. S. miał założoną czapkę.

Podczas rozmowy z M. H. P. S. przyznał, że jest zainteresowany zakupem (...) i wymienił się z M. H. numerami telefonów. Następnie wszyscy udali się do pubu, położonego przy ul. (...), który w tym czasie prowadzony był przez S. R.. Tam M. H. udostępnił P. S. kilka gram (...) jako próbkę i reklamę. W dzień po tym spotkaniu P. S. skontaktował

się telefonicznie z M. H., dzwoniąc z budki telefonicznej i zamówił u niego środek odurzający w postaci (...), nie sprecyzował wówczas jaką ilość (...) chce nabyć. W kolejnej natomiast rozmowie P. S. złożył zamówienie na zakup (...) w ilości 2 kilogramów. Po ten narkotyk przyjechał osobiście do pubu S. R. celem jego odbioru. W okolicach tego pubu znajdowało się bowiem wynajęte mieszkanie przy ul. (...), gdzie M. H. wraz z S. R. przechowywali narkotyki. Przekazanie (...) nastąpiło przed pubem na parkingu. M. H. był na miejscu wcześniej i oczekiwał na P. S. w pubie razem z G. M. (2). Cena zakupu wyniosła 14.000 zł za jeden kilogram (...), przy czym była to (...) słabszej jakości. Kilka dni później P. S. ponownie skontaktował się z M. H. i poinformował go, że posiada z innego źródła dostęp do podobnej jakości narkotyku w podobnej cenie i chciałby następnym razem uzyskać atrakcyjniejszą cenę. M. H. poinformował go, że będzie dysponował (...) lepszej jakości.

Ponowny kontakt między M. H. a P. S. miał miejsce jeszcze przed dniem 31 grudnia 2010 roku, kiedy P. S. skontaktował się z M. H. celem zakupu narkotyku w postaci (...). Transakcja miała miejsce na (...) w okolicy U. W.- B.. M. H. poinformował P. S., że dysponuje jedynie „czystą” (...) w cenie 170 zł za 1 gram. Narkotyk został przekazany P. S. osobiście przez M. H., ale na miejscu podczas jego zakupu był także obecny G. M. (2) ps. (...). Po ustaleniach co do ceny i ilości nabywanego przez P. S. narkotyku, G. M. (2) udał się po zamówioną przez P. S. (...). Cena zakupionego narkotyku wynosiła 17.000 zł, jednak P. S. przekazał M. H. kwotę 16.000 zł, ponieważ był przekonany, że taka jest całkowita cena zakupu narkotyku; zobowiązał się do zapłaty pozostałej kwoty w wysokości 1.000 zł.

Na początku stycznia 2011 roku podczas powrotu do Polski z Holandii S. R. i G. M. (2) zostali zatrzymani wraz z 30 kg transportowanej do Polski (...). M. H. zbiegł i ukrywał się do kwietnia 2011 roku, gdy został aresztowany. Z uwagi na zatrzymanie G. M. (2) oraz S. R. oraz ukrywanie się M. H. współpraca z P. S. ustała.

Także nie wcześniej niż w grudniu 2010 roku A. P. (2) – za pośrednictwem M. B. (2) - zbył P. S. substancję psychotropową w postaci (...). A. P. (2) – jak już ustalono na kartach 54-55 uzasadnienia prowadził sprzedaż (...), ale ustawą z dnia 29 lipca 2005 roku w brzmieniu obowiązującym od dnia 25 sierpnia 2010 roku (Dz. U. z 2010 r. Nr 143, poz. 962) (...) został uznany za substancję psychotropową i wprowadził zakaz jego sprzedaży. A. P. (2) rozprowadzał jednak (...) poprzez jego sprzedaż w prowadzonym przez siebie sklepie, który zamknął ostatecznie w październiku 2010 roku, a później poprzez zakup w Internecie. A. P. (2) zbył, za pośrednictwem M. B. (1)(...)n P. S. w ilości 50 gram. Transakcja miała miejsce w sklepie prowadzonym przez M. B. (1) pod nazwą ”. A.. Cena narkotyku wynosiła 50 złotych za 1 gram. P. S. zbył następnie zakupiony przez siebie (...) R. P. (2).

(depozycje M. B. (1): t XVI, k. 3193v-3194; zeznania świadka M. K. (1) tom V, k. 885 i tom XXXIII, k. 13839-13845; częściowo zeznania świadka A. P. (2) t. XLII, k. 15516-15518, depozycje świadka koronnego M. H.: tom VIII, k. 1476-1477, 1486 i 1496, tom. XXIX, k. 12933-12937; depozycje świadka S. R.: tom XXXII, k. 13571-13572; częściowo depozycje świadka S. K.: tom XXXI, k. 13322 i 13325-13326, tom XXXII, k. 13573-13574; wyciąg z „przełódarki orzeczeń” dot. P. S., t. IX, k. 1678-1692);

Oskarżony P. S. w zakresie zarzucanych mu czynów nie przyznawał się do ich popełnienia i odmawiał składania wyjaśnień. Natomiast po złożeniu zeznań przez świadka koronnego M. H. na rozprawie w dniu 22.07.2013 roku oskarżony wyjaśnił: „nie zgadzają się [...] zeznania M. H., które ja też kwestionuję w zakresie dotyczącym mojej osoby, bo świadek twierdzi, że jestem blondynem a ja jestem łysy i niższy. Moje wnioski w przedmiocie przeprowadzenia konfrontacji z tym świadkiem zostały odrzucone więc liczę, że będę mógł zdawać mu pytania podczas przesłuchania przed Sądem. Proszę także o możliwość nagrywania zeznań świadków koronnych B. i H.” (wyjaśnienia t. XXIV, k. 4996). Oskarżony podniósł także, iż M. H. w badanym przez Sąd okresie nosił gips od pasa w górę, w związku z tym nie miał możliwości kierowania samodzielnie samochodem. Oskarżony wskazywał, iż wiedzę taką miał od innych osadzonych, których świadek koronny także pomawia.

Na rozprawie w dniu 09 września 2014 roku (po złożeniu zeznań przez świadka A. P. (2)) P. S. wyjaśniał: ‘ Ja w 2010 roku opuściłem Zakład Karny, dokładnie 30 listopada 2010 roku, gdzie już wszystkie sklepy z dopalaczami były prawnie zamknięte, bo ja oglądałem o tym w telewizji w zakładzie karnym. Sklepy zatem nie mogły być otwarte po tym

jak ja opuszczałem zakład karny i tym samym nie miałem możliwości zakupywania (...) od świadka w jego sklepie” (wyjaśnienia k.15518).

Data czynu: od czerwca 2010 roku do września 2010 roku – zarzut z pkt. XXVIII i z pkt. XXIX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **P. K. (3)** (z pkt. XXVI, XXVII i pkt. 31 wyroku);

Data czynu: nie wcześniej niż w czerwcu 2010 roku i nie później niż we wrześniu 2010 roku - zarzut z pkt. IV a/o Ap V Ds. 34/13 wobec **oskarżonego M. P. (1)** (pkt. XLII i pkt. 52 wyroku);

W wakacje (w okresie między czerwcem a wrześniem) 2010 roku do M. B. (1) zgłosił się ponownie P. K. (3), który był zainteresowany nabyciem 50 gram (...). M. B. (1) skontaktował się w tej sprawie z D. B. ps. (...) i zakupił od niego wskazaną wyżej ilość narkotyku. Transakcja miała miejsce przy h. T. w W.. M. B. (1) zapłacił D. B. (1) cenę w wysokości 70 złotych za 1 gram, a następnie odsprzedał ten narkotyk P. K. (3) w okolicy jego miejsca zamieszkania w cenie 90 złotych za 1 gram, która to cena wynikała ze sporego przemieszania narkotyku z innymi substancjami. Narkotyki zostały przez P. K. (3) zakupione celem ich dalszej odsprzedaży.

W tym także czasie do miejscowości C. przyjeżdżał nieustalony dotychczas mężczyzna o imieniu M., który pochodził z dzielnicy W. – Ż.; poruszał się samochodem osobowym marki F. (...). Obserwował go R. O..

W nieustalonym bliżej dniu w okresie letnim 2010 roku mężczyzna ten zapytał R. O. czy może zaopatrzyć go w (...). R. O. skontaktował się z M. P. (1), który przyznał, że (...) „może załatwić od kogoś” z N.. W związku z tym do M. B. (1) zgłosił się P. K. (3) ps. (...). P. K. (3) poprosił go o załatwienie (...) w ilości 0,5 kilograma. M. B. (1) zwrócił się do Z. K. (1) ps. (...) czy ma możliwość sprzedać mu (...). M. B. (1), Z. K. (1) i jego kolegą o imieniu L. spotkali się przy jednym z marketów w dzielnicy W. – W. i M. B. (1) została przekazana próbka (...), którą M. B. (1) przekazał w N. P. K. (3). P. K. (3) poinformował wówczas M. B. (1), że towar zamówiony został przez M. P. (1).

Następnego dnia P. K. (3) lub M. P. (1) skontaktowali się z M. B. (1) informując go, że narkotyk jest dobrej jakości i chcą zakupić 0,5 kilograma tego narkotyku. M. B. (1) spotkał się ponownie ze Z. K. (1) przy restauracji (...) na skrzyżowaniu ul. (...) w W.. W toku spotkania umówili się, że Z. K. (1) uda się do mężczyzny o imieniu L. po narkotyk i przekaże go kolejnego dnia. M. B. (1) i Z. K. (1) spotkali się ponownie w okolicach jednej z restauracji (...) w dzielnicy W. - B., gdzie Z. K. (1) wsiadł do pojazdu M. B. (1) i razem udali się do miejscowości C. .

W miejscowości C. obaj skierowali się na posesję M. P. (1) położonej przy ul. (...), gdzie przy bramie R. O. i M. P. (1) odebrali od nich 5 paczek z (...), za które R. O. wręczył pieniądze w kwocie 110 zł za każdy 1 gram (zdjęcie nr 4 k. 3040 tom XV). Po upływie około 1 godziny i 30 minut do R. O. i M. P. (1) po narkotyk przyjechała osoba z W. o imieniu M.. Przekazanie (...) miało miejsce w okolicach sklepu w miejscowości C.. Nieustalony dotychczas mężczyzna o imieniu M. przyjechał na miejsce samochodem osobowym marki F. (...) i odebrał od M. P. (1) i R. O. woreczki z narkotykiem po uiszczeniu za nią ceny. M. P. (1) przyjął od R. O. pieniądze przekazane od M. w ramach zapłaty, a następnie zadzwonił po mężczyzn, którzy przywieźli (...) w okolice jego posesji i przekazał im otrzymaną kwotę zatrzymując dla siebie i dla R. O. wynagrodzenie za udział w transakcji.

Później jednak M. P. (1) skontaktował się telefonicznie z M. B. (1) i poinformował go, że (...) jest gorszej jakości niż dostarczona wcześniej próbka. Kokaina nie została zwrócona M. B. (1), ale mężczyzna o imieniu M. poinformował, że więcej nie będzie kupować (...) z tego źródła. P. K. (3) otrzymał od M. B. (1) za pośrednictwo w transakcji wynagrodzenie w kwocie 900 zł, które M. B. (1) wygoszparował z kwoty 2.500 złotych. Kolejne 2.500 zł otrzymał Z. K. (1), który miał z tej kwoty zapłacić wynagrodzenie dla osoby o imieniu L..

(depozycje świadka M. B. (1) tom XV, k. 2981-2982, k. 2985, tom XVI, k. 3141-3141v; protokół eksperymentu procesowego: tom XV, k. 2988, 3036, 3040, depozycje świadka R. O.: t. IX, k. 1697-1697v i częściowo t. VII, k. 1360 oraz k. 12874-12876; konfrontacja między M. B. (1), a R. O.: t. IX, k. 1732-1733; konfrontacja między M. P. (1) i M. B. (1): t. X, k. 1861 -1861v; konfrontacja między M. P. (1), a R. O.: t. X, k. 1862-1862v);

Oskarżony P. K. (3) nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia t. XXIV, k. 4993).

W swoich wyjaśnieniach oskarżony dowodził, że nigdy nie zajmował się handlem narkotykami, bowiem prowadził własną działalność gospodarczą, sprzedawał nieruchomości więc posiadał zabezpieczenie finansowe. Oskarżony przyznał, że znał M. B. (1), z którym w latach 2008 - 2010 roku razem prowadzili s. w P.. Oskarżony wyjaśniał, że nie ma wiedzy czym dodatkowo zajmował się M. B. (1) i czy prowadził handel narkotykami (wyjaśnienia t. V, k. 829-830);

W toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżony ponownie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu potwierdzając te wyjaśnienia, w których wskazywał, że z M. B. (1) prowadzili razem działalność gospodarczą w okresie od 2008 roku do 2009 roku i było (...) w P.. Oskarżony dowodził także iż w 2009 roku udzielił markowi B. pożyczkę w wysokości 10.000 złotych, która M. B. (1) pomimo ustalonego terminu zwrot dotychczas mu nie zwrócił. Oskarżony zaprzeczył aby znał osoby o ps. (...), znał jednak M. P. (1), T. B. i R. P. (2), a z M. P. (1) kolegował do 2009 lub 2010 roku. Oskarżony nie miał wiedzy, czy osoby te znały się z M. B. (1) i nie wiedział czy zajmowały się narkotykami (wyjaśnienia t. V, k. 832);

Oskarżony M. P. (1) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania (wyjaśnienia t. V, k. 875v akt XII K 65/13; t. XXV, k. 12044);

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony wyjaśnił, że nigdy nie miał do czynienia z narkotykami, nigdy nie był za nie karany, nikt nie zwracał się do niego o załatwienie narkotyków, ponieważ oskarżony nie zajmował się takimi rzeczami. Oskarżony przyznał, że znał P. K. (3) ps. (...), z którym byli kolegami; widywał go często, kiedy mieszkał w N., ale potem kontakty stały się rzadsze. Oskarżony wyjaśniał, że nie miał żadnej wiedzy, aby P. K. (3) handlował narkotykami; wiedział tylko, że miał on s. do którego oskarżony uczęszczał. Oskarżony - jak przyznawał - czasami pomagał P. K. (3) w sprzedaży pokrowców na giełdzie. Oskarżony przyznał, że znał także R. O., którego brat miał w C. skład budowlany i znali się od 5-6 lat; oskarżony nie miał żadnej wiedzy aby R. O. miał jakikolwiek kontakt z narkotykami.

Oskarżony wyjaśniał, że słyszał również o M. B. (1), z którym się widywał, kiedyś miał do niego telefon komórkowy, ale jak oskarżony zaznaczył - nigdy nie byli kolegami; Oskarżony znał natomiast dobrze żonę M. B. (1) i przyznawał, że pokłócił się z M. B. (1), gdyż ten myślał, że oskarżony „podchodzi do jego żony”, a potem kontakt między nimi się urwał. Oskarżony wyjaśniał, że nie miał żadnej wiedzy, aby M. B. (1) zajmował się narkotykami, nie miał z nim tak bliskich relacji aby pytać go o takie rzeczy. Oskarżony nie znał Z. K. (1).

Oskarżony podkreślał w swoich wyjaśnieniach, że zdarzenia z jego udziałem przedstawionego w zarzucie nie było i przed domem jego rodziców nie miała miejsca żadna transakcja narkotykowa; twierdził, że sam samochodu nie posiada, ponieważ nie ma prawa jazdy, a jego ojciec użytkuje samochód osobowy marki V. (...), zaś matka samochód osobowy marki F. (...) (wyjaśnienia t. III, k. 516 akt XII K 65/13).

W toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżony ponownie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i podniósł że, jest to pomówienie wobec niego; ponieważ jak określił „nie byłby taki głupi” aby handlować narkotykami przy domu rodziców. Oskarżony dowodził, że miał stałą pracę przez okres 2 lat, pracował na umowę o pracę w f. (...) G. J., C., ul. (...). (wyjaśnienia t. III, k. 519 akt XII K 65/13);

Podczas konfrontacji z M. B. (1) i R. O. oskarżony wyjaśnił, że zeznania tychże świadków go obciążające są nieprawdą (wyjaśnienia t. IV akt XII K 65/13, k. 743 i 744);

Data czynu: 10 grudnia 2010 roku - zarzut z pkt. XXXVIII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **P. K. (1)** (pkt. XXXVI i 41 wyroku);

Data czynu: styczeń - luty 2011 roku – zarzut z XXXVII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **P. K. (1)** (z pkt. XXXIX i 42 wyroku);

Data czynu: grudzień 2010 roku – zarzut z pkt. XL aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **P. K. (1)** (z pkt. XXXVIII i 43 wyroku);

M. M. (7) zamieszkiwał w domu jednorodzinnym w miejscowości Z. przy ul. (...). Na podwórzu posesji położone były magazyny, które M. M. (7) wynajmował innym osobom do przechowywania pojazdów i innych przedmiotów. Od września 2010 roku wśród pojazdów składowane były m. in. 3 łodzie motorowe - dla M. G. (2) i E. G..

W dniu 13 grudnia 2010 roku około godziny 8.00 M. M. (7) zorientował się, że z jednej z łodzi skradziono silnik marki H. nr (...). (...) była własnością T. D. - znajomego M. G. (2). T. D. wartość skradzionego samego silnika określił na kwotę 16.604,20 zł.

W dniu 15 grudnia 2010 roku (środa) do M. K. (2) przyjechał P. K. (3) ps. (...), który z nieustalonego źródła dowiedział się, że w Z. miała miejsce kradzież silnika łodzi, o której chciał porozmawiać z M. M. (7). M. K. (2) skontaktował się telefonicznie z M. M. (7) pytając czy ma wiedzę o kradzieży silnika łodzi w Z.. M. M. (7) potwierdził, że kradzież silnika miała miejsce na terenie jego posesji, gdzie była składowana łódź. M. K. (2) polecił mu zatem, aby skontaktował się z P. K. (3) ps. (...) i podał do niego numer telefonu. P. K. (3) w rozmowie telefonicznej z M. M. (7) poinformował go o okupie jaki jest żądany za skradzione wyposażenie łodzi. Przed tą rozmową P. K. (3) skontaktował się jeszcze z M. B. (1), aby ustalić gdzie znajduje się skradziony silnik do łodzi. M. B. (1) zadzwonił w tej sprawie do P. K. (1), aby ten zorientował się co do miejsca przechowywania silnika, ponieważ miał informację od P. K. (3), że właściciel łodzi chce wykupić skradziony silnik. Po upływie około godziny P. K. (1) skontaktował się z ponownie z M. B. (1) i poinformował go, że wie gdzie znajduje się silnik a osoby, które dokonał jego zaboru oczekują „wykupki”, o czym M. B. (1) poinformował telefonicznie P. K. (3).

W rozmowie P. K. (3) i M. M. (7), P. K. (3) poinformował go o żądanym okupie za zwrot skradzionego silnika łodzi. M. M. (7) skontaktował się zatem telefonicznie z T. D. i powiedział mu, że jest możliwe wykupienie skradzionego silnika, pytając pokrzywdzonego jaką kwotę może zaoferować za odzyskanie silnika. T. D. uznał, iż kwota między 3 000 zł a 6 000 zł jest kwotą, która mógł uiścić sprawcom kradzieży. W tym czasie M. B. (1) spotkał się w swoim sklepie z P. K. (1). Ten miał wiedzę, że P. K. (3) chce odsprzedać silnik właścicielowi za kwotę w wysokości 8.000 złotych. Razem ustalili jednak, że właściciel powinien zapłacić kwotę w wysokości 13.000 złotych, tak aby obaj mogli otrzymać także zapłatę dla siebie. Taką wiadomość przekazali P. K. (3), który skontaktował się ponownie z M. M. (7) i przekazał mu, że kwota za zwrot silnika wynosi 13.000 złotych, a o czym z kolei telefonicznie został poinformowany T. D.. Pokrzywdzony poinformował, że takiej kwoty nie ureguluje a w dniu 18 grudnia 2010 roku odebrał swoją łódź z posesji przy ul. (...) w Z..

Kwotę w wysokości 16.604,20 zł. T. D. odzyskał w ramach ubezpieczenia łodzi;

Wobec P. K. (3) zostało przeprowadzone postępowanie karne przez Sąd Rejonowy w N. o sygn. II K 43/11 (akta sprawy i o/wyroku - tom XVIII, k. 3581-3643) i wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2011 roku P. K. (3) został skazany z art. 286§ 2 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata. Wyrok uprawomocnił się w dniu 22 kwietnia 2011 roku;

(depozycje świadka M. B. (1): tom XVI, k. 3191, 3193 i 3203-3204; zeznania świadka T. D. tom XVIII, k. 3608, tom XXIX, k. 12954-12957; zeznania świadka M. M. (7) tom XVIII, k. 3584-3585, 3611v-3612, 3613v-3614, tom XXIX, k. 12957-12960; zeznania świadka M. K. (2) tom XVIII, k. 3616v, tom XXIX, k. 12960-12961; protokół oględzin akt sprawy Sądu Rejonowego w N. II K 43/11: tom XVIII, k. 3581-3643);

Także w grudniu 2010 roku, jeszcze przed świętami Bożego Narodzenia P. K. (1) skontaktował się z M. B. (1) i spytał go czy jest zainteresowany zakupem alkoholu w postaci wódki jak również papierosów celem ich dalszej sprzedaży w prowadzonym przez siebie sklepie monopolowym w M. przy ul. (...). Sklep ten M. B. (1) prowadził przez okres 6-8 miesięcy przed jego zatrzymaniem, które miało miejsce w dniu 31 marca 2011 roku. P. K. (1) poinformował M. B. (2), iż za dwa worki papierosów i jeden worek wódki chce zapłaty kwoty w wysokości 5000 złotych. Wieczorem tego samego

dnia M. B. (1) udał się do domu P. K. (1) w N. i w znajdującym się obok niego garażu obejrzał proponowane do sprzedaży artykuły tytoniowo – alkoholowe. M. B. (1) zaobserwował luźno wrzucone do worka papierosy w pojedynczych paczkach oraz włożone do worka luzem alkohole marki m. in. Bols, Finlandia, Jack Daniels oraz Ballentines. M. B. (1) zabrał worki wraz z zawartością i zawiózł je z P. K. (1) do swojego sklepu, gdzie wspólnie z Ł. K. ustawili alkohole oraz papierosy na półki sklepowe. Łącznie – jak ustalił M. B. (1) – nabył od P. K. (1) 50 butelek alkoholu i 50 kartonów papierosów, a w zakresie ich zapłaty mężczyźni ustalili, że P. K. (1) zapłaci złodziejom towaru ustaloną sumę pieniędzy ze swoich pieniędzy, zaś M. B. (1) zwróci mu tą samą kwotę tj. 5.000 złotych następnego dnia. P. K. (1) poinformował M. B. (1), że alkohol jak i papierosy pochodzą z kradzieży z włamań do znajdujących się na terenie wsi sklepów.

(depozycje świadka M. B. (1): tom XVI, k. 3191 i 3194; częściowo zeznania świadka Ł. K.: tom XXXVII, k. 14536);

Z kolei w styczniu 2011 roku (nieustalonego bliżej dnia) około godziny 17.00 Ł. K. wyszedł ze sklepu, w którym pracował dla M. B. (1) i udał się ze swoim kolegą do pobliskiego kasyna, gdzie grał na maszynach i spożywał piwo. Następnie, po opuszczeniu lokalu, już na zewnątrz spożywał dodatkowo mocniejszy alkohol w nieustalonej ilości i rodzaju. Ł. K. skierował się na przystanek autobusowy, z którego udał się do N.. Po przyjeździe do miasta idąc pieszo został „zaczepiony” przez grupę 4 młodych osób i Ł. K. co najmniej dwa razy został uderzony w twarz; zostały mu także zabrane 4 piwa, które Ł. K. zakupił uprzednio w sklepie. Po powrocie do domu Ł. K. skontaktował się telefonicznie z M. B. (2), którego poinformował o sytuacji a także o obecność sprawców jego pobicia na klatce schodowej budynku gdzie mieszkał Ł. K. i ich zachowanych polegających na uderzaniu w drzwi jednego z mieszkań. M. B. (1) poinformował Ł. K., że przyjedzie do niego na miejsce, a następnie skontaktował się z P. K. (1), z którym w ciągu 10 minutach przyjechali do miejsca zamieszkania Ł. K.. W tym czasie Ł. K. zadzwonił ponownie do M. B. (1) i poinformowała go, że mężczyźni, którzy go pobili opuszczają klatkę schodową w parach po dwóch. M. B. (1) i P. K. (1) zaobserwowali opuszczające budynek osoby. Zarówno M. B. (1) jak i P. K. (1) zaatakowali po jednej z osób opuszczających klatkę schodową, a dwóm pozostałym mężczyznom udało się oddalić. M. B. (2) zadał kilka uderzeń pięścią oraz kilka kopnięć. P. K. (1) zadawał takie same ciosy jak M. B. (1), tj. uderzał pięścią i kopał, a spodnie P. K. (1) zostały ubrudzone krwią. P. K. (1) i M. B. (1) poinformowali zaatakowanych przez siebie mężczyzn, że „dostali za (...)”. Następnie obaj odjechali.

(depozycje M. B. (1) tom XVI, k. 3191, 3194; zeznania świadka Ł. K.: tom XXXVII, k. 14536);

Oskarżony P. K. (1) nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do domowy składania wyjaśnień (wyjaśnienia t. III k. 472-474, k.475, t. VII k. 1202-1205, t. IX k. 1734-1736, t. XVIII k. 3647-3649);

Data czynu: luty 2011 roku – marzec 2011 roku - zarzut z pkt. VI aktu oskarżenia oraz zarzuty z pkt. VII i VIII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **S. C. (2)** (pkt. VII i VII i pkt. 2 oraz pkt. VI i 1 wyroku) a także zarzut z pkt. XXXV i zarzuty z pkt. XXXVI i XXXVII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec **P. K. (1)** (z pkt. XXXIII i 39 oraz z pkt. XXXIV i XXXV oraz z pkt. 40 wyroku);

Nieustalonego bliżej dnia w lutym 2011 roku w M. do sklepu przy ulicy (...) prowadzonego przez M. B. (1) zgłosili się P. K. (1) i S. C. (2). Obaj złożyli M. B. (1) propozycję wspólnego sprowadzania (...) z Holandii w ilości 1 kilograma (...) w cenie 15.000 złotych. Oskarżeni na ten cel chcieli przekazać własne środki finansowe. Z wstępnych ustaleń między nimi wynikało, iż w przypadku gdyby przywóz (...) do Polski doszedł do skutku P. K. (1) i S. C. (2) mieli zająć się transportem narkotyku z Holandii, ale wcześniej M. B. (2) miał ustalić źródła zbytu tego narkotyku na terenie Holandii z D. B. (1) ps. (...). D. B. (1) ps. (...) obiecał M. B. (1), że zorientuje się jakie są możliwości sprowadzania (...) z Holandii, ale informował go, że obecnie bardziej opłacalne jest zajmowanie się handlem (...). Po upływie miesiąca D. B. nie udało się jednak zorganizować źródła zbytu (...) w Holandii o czym M. B. (1) powiadomił P. K. (1) i S. C. (2).

Także w miesiącu lutym 2011 roku M. B. (1) umówił się ze S. C. (2) oraz P. K. (1) na jednorazowy zakup (...) w ilości 1 kg. M. B. (1) skontaktował się w tej sprawie z E. S. (1), który zgodził się sprzedać narkotyk a następnie zlecił T. B. przekazanie go M. B. (1), co nastąpiło w okolicach miejsca zamieszkania T. B.. Z (...) M. B. (1) udał się na parking przy sklepie położonym w M. przy ul. (...) prowadzonym przez niego (zdjęcie nr 2 k. 3020 tom XV), na który przyjechali po narkotyk pojazdem marki M. S. C. (2) i P. K. (1). Za zakupiony narkotyk zapłacili kwotę w wysokości 5.500 zł (cena za 1 kg), które zostały następnie przekazane T. B., zaś kwotę w wysokości 250 złotych jako wynagrodzenie zatrzymał dla

siebie M. B. (1). Po sprzedaży narkotyku kolejnym odbiorcom, M. B. (1) miał otrzymać dodatkową kwotę pieniędzy; ustalone zostało, iż (...) zostanie sprzedana po jej zmieszaniu z mąką przez osobę o ps. (...). M. B. (1) oceniał, iż zysk ze sprzedaży (...) będzie wynosił po 700 złotych dla niego, P. K. (1) i S. C. (2), po zwiększeniu objętości (...) o 300 gram.

Natomiast w marcu 2011 roku P. K. (1) i S. C. (2) poinformowani M. B. (1), że są zainteresowani zakupem od D. B. (1) ps. (...) (...)y w ilości 100 gram. Przekazali M. B. (1) 18.000 złotych w tym 17.000 złotych na zakup (...) i 1.000 złotych na zakup kofeiny. S. C. (2) i P. K. (1) planowali dalszą sprzedaż tego narkotyku swoim odbiorcom. D. B. (1) początkowo (...) dla oskarżonych planował sprowadzić z Holandii; ostatecznie skontaktował się z nieustalonym kolegą, który mieszkał w W. na S. i w tym okresie ukrywał się przed organami ścigania. Ten potwierdził, że zrealizuje złożone mu zamówienie. Po umówioną (...) D. B. (1) ps. (...) udał się wraz z M. B. (1) i w W. w dzielnicy S. nabyli 100 gram (...) w cenie 170 zł za 1 gram. Jeszcze na miejscu podczas transakcji (...) została zmieszana z kofeiną tak, że łącznie uzyskane zostało co najmniej 300 gram „białego proszku”. We trzech tj. D. B. (1), jego kolega (nieustalona osoba) oraz M. B. (1) udali się dwoma samochodami do innej nieustalonej osoby celem sprasowania narkotyku (zdjęcie nr 8 k. 2994 tom XV). Następnie D. B. (1) z (...) zatrzymał 100 gram narkotyku celem jej sprzedaży. M. B. (1) ustalił z D. B. (1), że ten sprzeda 100 gram (...) a zysk zostanie podzielony między M. B. (1), P. K. (1), S. C. (2), którzy przekazali na zakup tego narkotyku własne środki finansowe oraz D. B. (1). M. B. (1) pozostałą ilość (...) zabrał do swojego mieszkania, ponieważ ustalili z oskarżonymi, że on zajmie się dystrybucją narkotyku. Posiadany przez M. B. (1) narkotyk miał również zostać przekazany D. B. (2), jeżeli sprzeda on pierwsze 100 gram. Z uwagi jednak na złą jakość (...) jej całkowita sprzedaż nie nastąpiła a M. B. (2) w dniu 31 marca 2011 roku został zatrzymany.

(depozycje świadka M. B. (1): tom VII k. 1734-1736, +tom XV, k. 2983-2984; 3073; tom XVI, k. 3141v; protokół eksperymentu procesowego: tom XV, k. 2990, 2994, 3014, 3020);

Oskarżony P. K. (1) nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (wyjaśnienia t. III k. 472-474, k.475, t. VII k. 1202-1205, t. IX k. 1734-1736, t. XVIII k. 3647-3649);

W swoich wyjaśnieniach oskarżony dowodził, iż z uwagi na uzyskiwane dochody nie miał potrzeby udziału w handlu narkotykami. Potwierdził, iż zna S. C. (2), który jest jego dobrym kolegą; przyznał także, że S. C. (2) używa ps. (...) i obaj pozostają w przyjaźni.

Oskarżony przyznał także, iż zna osobę o pseudonimie ps. (...), ale jego danych personalnych nie zna, w tym osoby o danych personalnych A. M. (1). Oskarżony przyznał, że zna M. B. (2), któremu sprzedał sklep spożywczy i z powodu tej transakcji M. B. (2) jest mu winny kwotę w wysokości 15.000 złotych. Oskarżony przyznał także, iż zna A. K. (1) ps. (...). Oskarżony zaprzeczył, aby sprzedawał narkotyki i przebywał w W. na S..

W toku czynności konfrontacji z M. B. (2) (tom VII k. 1734) oskarżony podtrzymywał swoje wyjaśnienia i kwestionował obciążające go wyjaśnienia M. B. (1). Oskarżony wskazywał, iż M. B. (1) jest mu winny kwotę 15.000 złotych z uwagi na nierozliczenie się ze sprzedaży sklepu, zaprzeczał aby w okresie luty –marzec 2011 roku nabył wspólnie ze S. C. (2) od M. B. (1)(...)ę i (...) i na ten cel przeznaczał kwotę w wysokości 18.000 złotych.

Oskarżony S. C. (2) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych (wyjaśnienia t. IV k. 601-603, k. 604);

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazał, iż nigdy nie miały miejsca zdarzenia o które został oskarżony i nie zajmował się handlem narkotykami. Oskarżony przyznał, że zna P. K. (1) od wielu lat, utrzymują kontakty towarzyskie; przyznał także iż kilkakrotnie świadczył pracę dla P. K. (1). Oskarżony zaprzeczył, aby wspólnie z P. K. (1) nabywał narkotyki celem ich odsprzedaży. Oskarżony potwierdził natomiast, że zna M. B. (2) bowiem ten nabył od P. K. (1) sklep w M. przy ulicy (...), ale jak oskarżony zaznaczył - nie utrzymuje kontaktów towarzyskich z M. B. (1). Oskarżony przyznał, iż zna mężczyznę o imieniu ps. (...), ale nie zna jego danych personalnych i podobnie zna mężczyznę o imieniu ps. (...).

Informacje z Krajowego Rejestru Karnego dotyczące oskarżonych – t. 49:

P. K. (3) k. 17057;

S. C. (2) k. 17059;

Z. N. (1) k. 17081-17082;

R. P. (2) k. 17083-17084;

P. K. (1) k. 17085

P. S. k. 17088-17089;

M. S. (3) k. 17090-17091;

A. K. (2) k. 17092-17093;

T. B. k. 17094-17095;

K. daszewicz k. 17115-17116;

A. R. k. 17117-17118;

M. P. (1) k. 17148-17148v;

E. S. (1) k. 17155;

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W przedmiotowym postępowaniu karnym głównym dowodem, kluczowym dla oceny zgromadzonego materiału dowodowego stały się depozycje M. B. (1) (zgromadzone na poszczególnych kartach wskazanych w części historycznej uzasadnienia - t. IV, t.VII, t.IX, t. XV, t.XVI, t.XXVI, t.LXII, t.LXVII, t.L), chociaż - już w tym miejscu należy podkreślić, że dowód z wyjaśnień świadka M. B. (2) jako podejrzanego nie był jedynym przemawiającym za sprawstwem więkoszości oskarżonych. Sąd także dla weryfikacji okoliczności, o których relacjonował M. B. (1) w zakresie obciążającym oskarżonych przeprowadzał – z urzędu - także inne dowody celem ustalenia czy okoliczności te znalazły swoje w nich odzwierciedlenie lub też – w oparciu o zasadę logiczności i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.) jako jedynie dały podstawę do czynienia ustaleń niekorzystnych dla oskarżonych. Przeprowadzone postępowanie dowodowe dało zatem Sądowi podstawy do uwzględnienia depozycji M. B. (1) a jedynie w pewnych obszarach jego relacji z uwagi na brak możliwości ich weryfikacji Sąd czynił ustalenia korzystniejsze dla oskarżonych niż wynikało to z wyjaśnień M. B. (2) jako podejrzanego. Tym samym Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji obrońców, iż depozycje M. B. (1) jako jedyny dowód obciążający oskarżonych należy traktować jako dowód z pomówienia, a wobec innych dowodów i pojawiających się wątpliwości co do sprawstwa oskarżonych, którzy konsekwentnie (poza E. S. (1)) nie przyznawali się do zarzucanych mu czynów wątpliwości te należało rozstrzygnąć na ich korzyść, zgodnie z brzmieniem art. 5 § 2 k.p.k. Zdaniem Sądu (o czym szczegółowo niżej) w tej konkretnej sprawie, poza przypadkami rzutującymi na zmianę opisu czynu co do ilości narkotyków (w zakresie udowodnionym przez Sąd), bądź też przyjęcia, że kilka zachowań kryminalnych oskarżonych wyczerpujących znamiona art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.Dz.U.2016.224j.t.), stanowi jedno przestępstwo o charakterze wieloczynowym, nie mamy do czynienia z takimi przypadkami, bowiem Sąd nie pozostawał w konflikcie rozstrzygnięcia dwóch odmiennych wersji tego samego zdarzenia, ale miał za zadanie ocenić jedną prezentowaną przez świadka M. B. (1) wersję wydarzeń. Badając zatem czy dowód z wyjaśnień M. B. (1) należy oceniać pod kątem pomówienia, Sąd miał na uwadze wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 września 2013 roku II AKA 95/13, stanowiącym:” Pomówienie jest dowodem, podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (art. 7 KPK) i może stanowić podstawę ustaleń faktycznych, w tym ustaleń w przedmiocie winy osób pomawianych, jak też osoby, która pomawia, jeżeli spełnia odpowiednie warunki. Ocena wiarygodności pomówienia wymaga ze

strony sądu szczególnej ostrożności, gdyż pomówienie nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba że znajduje ono potwierdzenie w innych dowodach. Reguła oceny dowodów określona w art. 7 KPK zezwala na to, by przyjąć, że poddawany ocenie dowód pochodzący od osobowego źródła dowodowego jest wiarygodny jedynie w części” a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 lipca 2008 roku sygn. II AKa 198/08 wskazującym, iż dowód z pomówienia może być dowodem winy o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków, nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przerzucaniu winy na inną osobę czy umniejszaniu swojego stopnia zawinienia.

W omawianej sprawie jak już Sąd wstępnie sygnalizował, depozycje M. B. (1), które stanowiły także główną podstawę ustaleń, znalazły swoje wsparcie w innych osobowych źródłach dowodowych jak depozycje świadków koronnych: J. B. (3), J. S. (zarzuty z pkt. I-V dotyczące A. K. (1), zarzuty z pkt. XIX, z pkt. XX aktu oskarżenia dotyczące A. K. (2), zarzut z pkt. XXII dotyczący A. R.), w zeznaniach świadka M. K. (1) ps. (...) (zarzut z pkt. XXIV dotyczące E. S. (1), zarzut z pkt. XVI aktu oskarżenia dotyczący T. B.), P. Z. (zarzuty z pkt. II-III dotyczący A. K. (1)), M. S. (4) czy w wyjaśnieniach oskarżonego E. S. (1) (obciążającego przede wszystkim T. B.), które z kolei wsparte zostały zeznaniami świadków: S. B., K. K. (3), K. P., czy (w uwzględnionym przez Sąd zakresie) depozycjami D. S. (zarzuty z pkt. XXIV dotyczące E. S. (1), zarzut z pkt. XVI aktu oskarżenia dotyczący T. B.). W przypadku zarzutów z pkt. XXXII i XXXIII aktu oskarżenia dotyczących oskarżonego P. S. nie sposób pominąć depozycji świadka koronnego M. H., wspartego zeznaniami świadków: S. R. a także S. K. (w zakresie uwzględnionym przez Sąd). Sąd pierwszej instancji dla weryfikacji depozycji świadka M. B. (1) przesłuchał także – z urzędu – świadków w osobach P. K. (2), A. F., T. S. czy R. L.. Nie sposób pominąć depozycji także świadka R. O., który w zakresie zarzutu dotyczącego przebiegu transakcji z udziałem M. P. (1) relacjonował przebieg tego zdarzenia wskazując na osobę tego oskarżonego (zarzut z pkt. IV aktu oskarżenia ApV Ds. 34/13). W zakresie zarzutu związanego z uprowadzeniem T. P. Sąd korzystał, poza depozycjami M. B. (1), także z zeznań K. D. (1) (poprzednio M.) oraz świadka koronnego M. A. (1), chociaż relacje co do przebiegu zdarzenia, zwłaszcza w zakresie ustalania kwoty „okupu” i okoliczności jego przekazania w zamian za uwolnienie T. P. w zakresie prezentowanym przez M. A. (3) wymagały weryfikacji przez Sąd wobec treści depozycji M. B. (1);

Sąd oceniał także depozycje tych świadków, którzy podobnie jak oskarżeni negowali wyjaśnienia M. B. (1) jako podejrzanego argumentując, iż są to jedynie pomówienia przestępcy, który ubiegając się o nadzwyczajne złagodzenie kary w trybie art. 60 k.k. wyjaśnia niezgodnie z prawdą i w sposób obciążający inne osoby. Takie stanowisko prezentowali zatem świadkowie: J. Z. (2), A. O. ps. (...), R. G. (3) ps. (...), R. M. (1) ps. (...), R. M. (2), Z. K. (1) ps. (...), M. A. (2) ps. (...), D. G. (2) ps. (...), W. C. (1), A. M. (1) ps. (...), A. P. (2).

Tymczasem jak ustalił Sąd w oparciu o akta postępowania przygotowawczego Ap VDs 2/13 M. B. (5) bezpośrednio po jego zatrzymaniu w dniu 31 marca 2011 roku, już w kwietniu 2011 roku podjął współpracę z organami ścigania i w sposób konsekwentny ujawniał poszczególne przestępstwa i osoby w nich uczestniczące i - co należy podkreślić - opisywał także swoją rolę przestępczą i tej roli nie umniejszał, starając się w sposób obiektywny przedstawić działania przestępcze poszczególnych osób. Zauważyć należy, iż w oparciu o wyjaśnienia M. B. (1) jako podejrzanego, ale także relacji świadków koronnych J. B. (3) ps. (...) i J. S. czy depozycji świadka A. F. organy ścigania miały możliwość ustalenia miejsca produkcji (...) (w którą zaopatrywali się w określonych latach oskarżeni), zidentyfikowania i zatrzymania sprawców przestępstw przewidzianych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomani z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. Dz.U.2016.224 j.t.), ustalić poszczególne zdarzenia przestępcze w tym role każdego z oskarżonych. Wiedza M. B. (2) o poszczególnych miejscach produkcji, w tym tej najważniejszej prowadzonej w S. pod S. u M. S. (2), która została ujawniona przez Policję w dniu 06 marca 2007 znalazła swoje odzwierciedlenie w postępowaniach karnych prowadzonych przed Sądem Okręgowym w Ł. o sygn. XVII K 41/07 i o sygn. IV K 18/10 załączonych w tomach XI-XIII akt sprawy;

Zgodzić się należy, iż postawa M. B. (1) z punktu widzenia prawa do obrony mogła budzić zastrzeżenia ze strony obrońców i oskarżonych, gdy świadek z uwagi na przysługujące w tym wypadku prawo do odmowy składania zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k. z uprawnienia tego korzystał co było jednak jego prawem i na co wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 07 marca 2013 roku sygn. II KK 296/12 (LEX nr 1314415):” Prawo do odmowy zeznań przewidziane w art. 182 § 3 k.p.k. jest prawem podmiotowym świadka i ma służyć ochronie jego interesu procesowego,

a nie interesu oskarżonego”. Skorzystanie przez M. B. (1) z tego uprawnienia spowodowała jednak, iż w kilku kwestiach badanych w tym postępowaniu przez Sąd – z uwagi na brak innych dowodów - w przypadku wyjaśnień niepewnych M. B. (2) tak co do ilości transakcji w których uczestniczyli oskarżeni, czy co do ilości narkotyków przez nich nabywanych, Sąd te wątpliwości rozstrzygał na korzyść oskarżonych co miało miejsce w przypadku P. K. (3) w zakresie zarzutu z pkt. XXVIII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 czy w zakresie dotyczącym P. S. - zarzut z pkt. XXX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 lub A. K. (2) w zakresie zarzutów z pkt. XIX i XX tego samego aktu oskarżenia. Sąd pierwszej instancji opierał się bowiem na tych wyjaśnieniach M. B. (1) w których pamiętał on konkretne transakcje z oskarżonymi i jaka ilość narkotyku została przez każdego z oskarżonych nabyta lub w przypadku A. K. (2) mogła być przechowywana z uwagi na czas i miejsce kolejnych produkcji (...).

Sąd meriti także z uwagi na lakoniczność i ogólnikowość wyjaśnień M. B. (2) umorzył postępowanie karne co do czynu z pkt. XXXIX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 wobec P. K. (1), który został oskarżony o popełnienie czynu z art. 158§1 k.k. Sąd bowiem jedynie w oparciu o depozycje M. B. (1), miał możliwość ustalenia w zakresie przebiegu zdarzenia zimą 2011 roku z udziałem P. K. (1), że miało miejsce co najmniej naruszenie nietykalności cielesnej nieustalonej osoby przez oskarżonego w rozumieniu art. 217 § 1 k.k.. Czyn ten (przy tak przyjętej kwalifikacji prawnej) rozpoznawany jest w trybie prywatno- skargowym i nie został objęty ściganiem przez prokuratora, zaś osoba pokrzywdzona tym zdarzeniem nie została ustalona przez organy ścigania. Także depozycje świadka Ł. K. (k. 14189 t.36, k. 14525 t.XXXVII) nie pozwoliły Sądowi na dokonanie ustaleń faktycznych w kierunku dowodzony przez prokuratora tj. w kierunku art. 158 § 1 k.k. W przypadku tego świadka, który uporczywie uchylał się od stawienia celem złożenia zeznań (k.16607, k. 16522, k.16679, k. 17101, k.17156, k.15279), pomimo skutecznego wezwania do stawienia (k. 16369 – wezwanie na rozprawę na dzień 29 kwietnia 2015 roku świadek odebrał osobiście) Sąd nie miał możliwości bezpośredniego jego przesłuchania z uwagi na treść postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 02 marca 2015 roku sygn. IIAKz 145/15 stanowiącego, iż w przypadku uporczywego niesprawiedliwego niestawienia świadka na wezwanie Sądu, Sąd może jedynie poza nałożeniem kary porządkowej w trybie art. 285§2 k.p.k. świadka zatrzymać i doprowadzać. Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015 roku Sąd Okręgowy nałożył na świadka karę porządkowa pieniężną w kwocie 1.000 złotych a następnie postanowieniem z dnia 22 maja 2015 roku zarządził jego zatrzymanie i doprowadzenie na rozprawę celem złożenia zeznań (postanowienie k. 16677). Policja informowała Sąd o bezskuteczności podjętych działań celem zatrzymania i doprowadzenia świadka na rozprawę wobec ustaleń o opuszczeniu przez Ł. K. dotychczasowego miejsca zamieszkania (pisma k.17156, k.17101,k.17002, k.16522, k.16679, k.16607). Podkreślić, zaś należy iż Ł. K. miał wiedzę o obowiązku stawienia w charakterze świadka w sprawie niniejszej o czym świadczy jego obecność na rozprawie w dniu 05 grudnia 2014 roku.

Już w tym miejscu wskazać należy, iż Sąd Okręgowy umorzył także postępowanie karne co do czynu z pkt. II aktu oskarżenia Ap VDs 34/13 wobec oskarżonego Z. N. (1) z uwagi na przedawnienie karalności czynu, a Sąd meriti w tym wypadku oparł się na wyjaśnieniach M. B. (1) złożonych przez niego w charakterze podejrzanego z dnia 04 lipca 2013 roku (o czyn niżej).

W przypadku A. K. (1) z uwagi na zgon oskarżonego w dniu w dniu 08 września 2014 roku (odpis skrócony aktu zgonu k. 15863 t.XLIII) Sąd umorzył postępowanie karne w zakresie czynów z pkt. I-V aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 czyniąc jednak ustalenia faktyczne co do zdarzeń objętych tą skargą prokuratora z udziałem tego oskarżonego.

Badając już zatem poszczególne zdarzenia a tym samym zarzuty wobec oskarżonych z dwóch aktów oskarżenia (ApV Ds. 2/13 i Ap V Ds. 34/13) Sąd przyjął zasadę chronologii zdarzeń warunkującą ustalenia co do dat i poszczególnych miejsc produkcji (...), w których uczestniczyli pewni oskarżeni (Z. N. (1), A. K. (1), P. S. poprzez dostarczenie prekursora do produkcji (...)), lub z których za pośrednictwem M. B. (1) nabywali tą substancję psychotropową (P. S., A. R.) lub ją przechowywali jak w przypadku oskarżonego A. K. (2) (zarzut z pkt. XX aktu oskarżenia).

Odnosząc się zatem do udziału oskarżonych w produkcjach narkotyków o czym relacjonował M. B. (1) w zakresie dotyczącym oskarżonego Z. N. (1) (zarzut z pkt. II aktu oskarżenia Ap V Ds. 34/13), nieżyjącego już A. K. (1) (zarzut z pkt. III i IV z aktu oskarżenia nr Ap VDs 2/13) czy P. S. (poprzez dostarczenie przez niego płynu (...)) w okresie od września 2006 roku i nie później niż do dnia 06 marca 2007 roku - zarzut z pkt. XXIX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13) Sąd

przyjął, iż poszczególne produkcje (...) (w zakresie badanym w tym postępowaniem karnym) miały miejsce w latach 1999-2000 miejscowości J., niedaleko Z. (pod N.), a następnie wiosną 2006 (przez okres 2 miesiące) w miejscowości O. D. (koło C.) na działce babki D. G. (1), która została przeniesiona do C. a dalej w miejscowość R. (na K.) u M. R. (2), która trwała 3 miesiące; latem 2006 roku (...) była produkowana przez okres 3 miesiące pod B., a dalej w A. koło M., w której po raz ostatni uczestniczył świadek koronny J. S. (1). Jak ustalił Sąd w oparciu o depozycje M. B. (1) ale także dwóch świadków koronnych: J. S. i J. B. (3) kluczowym i najważniejszym miejscem gdzie prowadzona była produkcja (...) był S. koło S. na posesji M. S. (2), która trwała (z przerwami na inne miejsca produkcji) od lata 2006 do 06 marca 2007 roku, gdy została ujawniona przez Policję. Ostatni etap produkcji (...) wytwarzanej u M. S. (2) czyli strącanie - miało miejsce z kolei w S. u H. B. zwanej potocznie „c. lub „b., zaś po zlikwidowaniu miejsca produkcji w S. ostatnia produkcja (...) miała miejsce pod P. i trwała do jesieni 2007 roku, w 2008 roku (...) była produkowana na terenie posesji A. K. (2) w P..

Z relacji M. B. (2) wynika zatem, iż jego pierwszy udział w produkcji (...) miał miejsce w okresie od zimy 1999 i trwał przez cały rok 2000 – najpierw w miejscowości J. niedaleko miejscowości Z. (pod N.) u ps. (...) czyli A. O., a potem w K. (u rodziny R. G. (3)). M. B. (1) wskazywał, iż produkcja ta miała miejsce po opuszczeniu przez niego zakładu karnego, a jak ustalił Sąd - M. B. (1) w zakładzie karnym przebywał w okresie od 12 stycznia 1996 do 02 czerwca 1997 roku, a potem związał się z grupą (...). M. B. (1) relacjonując na temat tej produkcji konsekwentnie opisywał skład osób uczestniczących w tej produkcji wskazując na Z. N. (1) ps. (...), R. G. (3) ps. (...), R. G. (1) ps. (...), M. G. (1) ps. (...), A. M. (1) ps. K. oraz M. O. (2) ps. (...) (znany zresztą P. S.). Przesłuchany w tym zakresie świadek R. G. (3) zdecydowanie tym twierdzeniom M. B. (2) na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 roku zaprzeczał (k. 16411 t.LXVI), chociaż potwierdzał bliskie relacje rodzinno – towarzyskie z Z. N. (1) (R. G. (3) był świadkiem na ślubie oskarżonego) oraz posługiwanie się przez świadka pseudonimem ps. (...), na który wskazywał w swoich depozycjach M. B. (1). Z relacji M. B. (1) wyłania się także obraz bliskich relacji Z. N. (1) z A. M. (3) ps. (...), (R. G. (3) wspólnie z A. M. (1) uprawiali zapasy), o czym przekonują także szczegółowe relacje świadka P. K. (2), który miał wiedzę o A. M. (1) ps. (...), a który - jak wynika z relacji tego świadka - w latach 2000-2001 kierował własną grupą przestępczą a wcześniej „latał z pruszkowymi” do której należał M. B. (1). Relacjonując o tym okresie świadek P. K. (2) opisywał także osobę oskarżonego Z. N. (1), określając go jako „przybocznego” A. M. (1), zwłaszcza w czasie gdy na A. M. (1) zostało wydane zlecenie zabójstwa (k. 16938 t. LXVII, t. II k. 291 - 349). Te depozycje świadka K. potwierdzają zatem depozycje M. B. (1) o powiązaniach towarzysko – zawodowych Z. N. (1) i A. M. (1), co zdaniem Sądu - także tłumaczy powody dla których A. M. (1) ps. (...) wytypował Z. N. (1) do udziału w uprowadzeniu T. P. (zarzut z pkt. III aktu oskarżenia Ap VDs 34/13) oraz akceptował jego osobę w produkcji (...) w latach 1999-2000, a potem w rozprowadzaniu (...), nabytej od Z. K. (1) ps. (...) (zarzut z pkt. I aktu oskarżenia Ap VDs 34/13). Depozycje świadka P. K. (2) nie budzą zastrzeżeń Sądu nie tylko w powodu ich logiczności i spójności związanej z wiedzą świadka na badane przez Sąd kwestie wobec faktu, że świadek w okresie od 2001 do 2005 roku należał do grupy modlińskiej i tego powodu odbywał w okresie późniejszym karę pozbawienia wolności ale także co jest właściwe grupom przestępczym - P. K. (2) opisując rolę oskarżonego Z. N. (1) posługiwał się jedynie jego pseudonimem ps. (...) i co ważne rozpoznał wizerunek oskarżonego na okazywanych mu tablicach poglądowych .

A zatem Sąd Okręgowy sprawstwo oskarżonego Z. N. (1) związanego z jego udziałem w produkcji (...) w miejscowości J. gm. Z. ustalał w oparciu o depozycje świadka M. B. (1). Prawda jest, iż pierwsze jego wyjaśnienia jako podejrzanego dotyczące zorganizowania i przeprowadzenia produkcji (...) w J. były mało dokładne i wskazywały na inne niż przyjęte przez Sąd ilości narkotyków. Dopiero dalsze relacje M. B. (1), który dwukrotnie na przestrzeni trzech miesięcy przesłuchiwany był dodatkowo na te okoliczności (w roku 2013) świadek ten jako podejrzany w znacznym stopniu uszczegółowił swoją relację w omawianym zakresie. Zauważyć należy, że opisywana przez M. B. (2) produkcja (...) miała miejsce 13-14 lat temu, ale była to pierwsza styczność świadka z procederem wytwarzania (...). Zdaniem Sądu ten element zaważył na zapamiętaniu przez świadka miejsca, czasu i osób w tej produkcji uczestniczących. Dodatkowo M. B. (1) w trakcie eksperymentu procesowego wskazał na konkretną lokalizację posesji A. O. ps. (...) a w oparciu o zeznania A. O. wynika niezbicie, że rozpoznanie to było trafne. Świadek B. umiejscowił tę produkcję także w czasie, podając porę roku prowadzonej produkcji w tym zamrażanie wody w studziencie, która była wykorzystywana do produkcji, czas jej prowadzenia i powody dla których zmienione zostało miejsce produkcji. Świadek także w

oparciu o okresy własnego pobytu w zakładzie karnym zmodyfikował okres produkcji tej (...), potwierdzające jednak tą okoliczności, że produkcja ta miała miejsce w okresie zimowym. Te okoliczności pozwoliły Sądowi na przyjęcie czasookresu prowadzenia tej produkcji, w której uczestniczył Z. N. (1). Depozycji świadka M. B. (1) tym samym nie sposób opisać jako idealnie spójne i konsekwentne, skoro nie opisywał on przestępstwa, w którym brał udział identycznie za każdym razem gdy był przesłuchiwany, to jednak świadek potrafił za każdym razem wskazać osoby w tym procederze uczestniczące, podać rodzaj produkowanego narkotyku, wskazać lokalizację prowadzonej produkcji. Sąd nie uznał za dyskredytujący fakt, że M. B. (1) w zakresie relacji o tym procederze (produkcja (...)) szczegóły podawał stopniowo, co zdaniem Sądu wiąże się także z możliwością obejrzenia posesji w drodze eksperymentu procesowego, który miał miejsce w maju 2013 roku (t. III, k. 418 akt XII K 65/13) po złożeniu pierwszych wyjaśnień jako podejrzany w tym zakresie, a w dalszej kolejności – w okresie kwiecień i czerwiec roku 2013, gdy M. B. (1) uszczegółowił swoje depozycje podając szereg nowych okoliczności w omawianym zakresie (t. XXVI, k. 30020-30020v; t. XLII, k. 15535v-15536v, 15537v, 15542, 15543) i gdy rozpoznał opisywane przez siebie osoby uczestniczące w produkcji, tj. M. G. (1) i R. G. (1) na okazanych mu fotografiach (t. XV, k. 3072-3231). Jak już Sąd podniósł - M. B. (2) podczas przeprowadzonego eksperymentu procesowego wskazał konkretnie posesję, gdzie odbywała się opisywana przez niego produkcja narkotyku uszczegółowiając, że proces ten odbywał się w garażu. Nie istnieją w przekonaniu Sądu powody, dla których nie należałoby dać wiary świadkowi B. również w tym aspekcie, skoro na tyle precyzyjnie, na ile było to możliwe po kilkunastu latach od zdarzenia, opisał on jego przebieg, a nadto jak już zaznaczono - miał możliwość ponownego obejrzenia posesji. Także biegly z zakresu fizykochemii we wnioskach do swojej opinii potwierdził, że M. B. (1) relacjonując o procesie produkcji (...) w miejscowości J. posługiwał się wiarygodnymi ilościami (opinia pisemna biegłego W. K. o nr IL- 13/2014 roku z dnia 25.10.2014 roku k. 15867 t.43). Już tylko podnieść należy, iż Sąd dla weryfikacji eksperymentu procesowego z udziałem M. B. (1), podczas którego wskazał on konkretnie na posesję w miejscowości J. 96 posłużył się serwisem (...) umożliwiającym przeglądanie mapy kraju oraz jego widoku satelitarnego w formie cyfrowej. Nadto serwis ów umożliwia odtwarzanie widoku ważniejszych dróg na terenie kraju z perspektywy kierowcy. Powszechnie wiadomym jest bowiem, że zdjęcia do widoku S. V.. W ten sposób możliwe było częściowe odtworzenie przebiegu eksperymentu, w tym porównanie zdjęć z kart 420-421 tom III akt XII K 65/13 z obecnym widokiem okolicy. Wynik tego porównania jest jednoznacznie pozytywny, tj. trasa eksperymentu odpowiada rzeczywistemu rozlokowaniu miejscowości, a zdjęcia załączone do protokołu są należycie opisane. Sąd wykonał wydruk widoku z góry na posesję mieszczącą się pod adresem (...) i jej okolice, który potwierdza zapisany tekstem w protokole przebieg eksperymentu. Samochód ze M. B. (1) oraz funkcjonariuszami CBS poruszał się od miejscowości Z. w kierunku J., po czym skręcił w lewo w drogę gruntową. Po wjechaniu do lasu droga rozwidła się ukośnie w prawo i tam właśnie skręcić polecił świadek B.. Droga prowadzi do posesji, na której zajmował się on produkcją narkotyków oraz do innej posesji. Powyższe ustalenia Sądu Okręgowego mają znaczenie dla oceny depozycji M. B. (1) zarówno w tym zakresie jak w dalszych, gdy Sąd będzie omawiał zachowania przestępcze także innych oskarżonych w oparciu o relacje tego świadka. W tym wypadku co do produkcji w miejscowości J. trzeba zatem podkreślić, że po wielu latach od produkcji (miała miejsce w 1999 roku, zaś eksperyment w 2012 roku) M. B. (1) był w stanie wskazać posesję, której lokalizacja nie było oczywista, a odnalezienie wymagało orientacji w rozlokowaniu dróg nie asfaltowych, a gruntowych. Z tych powodów Sąd uznał, iż okolica musiała być zatem M. B. (1) dobrze znana i ją pamiętał. Świadek pamiętał także okoliczności poszukiwania tej posesji przez M. G. (1) ps. (...), który znał H. F. – pierwszego męża A. O. i pamiętał, że po rozpoczęciu tej produkcji H. F. zmarł. Na okoliczność powyższego zarzutu przesłuchana została także świadek A. O. ps. (...), która potwierdziła, że na posesji w miejscowości J. 96 zamieszkuje nieprzerwanie od 1999 roku i we wrześniu 1999 zmarł jej mąż H. F.. Na temat produkcji (...) w tym miejscu świadek ta wypowiadała się niejednorodnie zaprzeczając jednak aby produkcja (...) miała rzeczywiście tam miejsce, bowiem ona nie posiadała na ten temat żadnej wiedzy. Z drugiej jednak strony świadek przyznawał, że jeżeli taka produkcja (...) była prowadzona na posesji w J. to mogła ona pozostawać w związku z jej pierwszym mężem, który miał przeszłość kryminalną (zeznania świadka t. XLI, k. 15336-15338; t. XLII, k. 15519). Oceniając zeznania świadka Sąd uznał, że nie jest jego rolą w tym postępowaniu rozstrzygnąć czy A. O. posiadała rzeczywiście, tak jak twierdzi świadek B., wiedzę na temat prowadzonej u niej produkcji, gdy świadek ten pamiętał, że A. O. otrzymywała co miesiąc kwotę w wysokości 3.000 złotych tytułem wynagrodzenia. W tym zakresie wobec świadka A. O. prowadzone jest odrębne postępowanie karne (postanowienie o przedostawaniu zarzutów k. 15335). Z całą pewnością jednak nie sposób dać wiary świadkowi A. O. co do tych jej twierdzeń, że produkcja (...) na pewno nie miała miejsca. Stoi to bowiem w

sprzeczności z depozycjami M. B. (1), który na tyle precyzyjnie ujął okoliczności i cechy szczególne tejże produkcji, że nie znajduje podstaw teza, iż manipulował on swoimi zeznaniami np. opisując fikcyjne wydarzenia. Już tylko wskazać należy, że biegły z zakresu fizykochemii w opinii ustnej na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 roku wskazał dlaczego w miejscu produkcji w J. nie było celowe poszukiwanie śladów po produkcji tj. z uwagi na upływ czasu (opinia ustna t. XLVI, k. 16402). W związku z poczynionymi ustaleniami faktycznymi Sąd – także w oparciu o depozycje M. B. (2) - dokonał modyfikacji opisu tego czynu poprzez przyjęcie innego okresu produkcji (...) w miejscowości J. niż przyjął prokurator w akcie oskarżenia. M. B. (1) jako podejrzany wyjaśniał (a wyjaśnienia te potwierdził przed Sądem), że produkcja (...) w miejscowości Z. (pod N.) u ps. (...) czyli A. O. miały miejsce na przełomie roku 1999-2000. Z tych depozycji wynika dalej, że w badanym przez Sąd okresie tj. (...) były prowadzone dwie produkcje tj. u (...) w J. i u rodziny R. G. (3) ps. (...) w K., z tym że jako pierwsza była prowadzona produkcja w miejscowości J. i trwała przez okres 3 – 4 miesiące, ale nie dłużej niż 6 miesięcy i rozpoczęła się w czasie gdy zmarł mąż A. O. – H. F.. Ten – jak ustalił Sąd – zmarł we wrześniu 1999 roku. W takim zatem wypadku – zdaniem Sądu - należało w zakresie zarzutu z pkt. II aktu oskarżenia nr Ap VDs 34/13 ustalić, że produkcja (...) w miejscowości J. miała miejsce w okresie zimy 1999 – 2000, ale nie później niż do czerwca 2000 roku z uwagi na podjęcie - w tym samym roku jako drugiej i w okresie późniejszym - i wytwarzanie (...) w miejscowości K.. M. B. (1) wyjaśniał dodatkowo, iż pamiętał że podczas produkcji (...) na posesji u ps. (...) z uwagi na zimową pogodę zamarzała w studni woda, która była wykorzystywana do produkcji. Dysponując zatem takimi okolicznościami Sąd Okręgowy przyjął, iż działania przestępcze oskarżonego Z. N. (1) biorącego udział w produkcji (...) w miejscowości J. w badanym zakresie miały miejsce w okresie co najmniej od września 1999 roku i nie później niż do czerwca 2000 roku i tym samym oskarżony Z. N. (1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 12 grudnia 2000 roku (Dz.U.2000.103.1097) z uwagi na treść art. 4 § 1 k.k. W tym czasie art. 40 w ust. 1 powołanej ustawy stanowił:” Kto, wbrew przepisom ustawy, wytwarza, przetwarza albo przerabia środki odurzające lub substancje psychotropowe albo przetwarza mleczko makowe lub słomę makową podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”, a w ust. 2:” Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych, mleczka makowego albo słomy makowej lub czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, sprawca podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 5”. Zgodnie zaś z treścią art. 101§1 pkt. 3 k.k. – karalność czynu zagrożonego powyższej karą 3 lat pozbawienia wolności przedawnienia się z upływem 10 lat od daty jego popełnienia, z tym, że :” Jeżeli w tym czasie wszczęto postępowanie przeciwko osobie, karalność popełnionego przez nią przestępstwa przedawnia się z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu” - . art. 102 w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania wyroku w sprawie (tj. w brzmieniu od dnia 01 lipca 2015 roku Dz.U.2015.396). Postanowienie o przedstawianiu zarzutów zostało przedstawione oskarżonemu Z. N. w dniu 11 maja 2012 roku (k . 554 tom III akt sprawy XIIK 65/13, dołączonych do sprawy XIIK 8/13), a zatem w zakresie tego czynu przedawnienie karalności czynu z uwagi na okres 15 lat liczony od daty 01 czerwca 2000 roku upłynął w dniu 01 czerwca 2015 roku. Z tych zatem powodów Sąd Okręgowy na mocy art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. postępowanie karne w zakresie czynu z pkt. II aktu oskarżenia Ap VDs 34/13 zarzucanego Z. N. (1) umorzył (pkt. 47 wyroku).

Kolejne miejsce i czas produkcji (...) M. B. (1) także ustalał w odniesieniu do okresu swojego pobytu i daty opuszczenia zakładu karnego. W jednostce penitencjarnej M. B. (1) przebywał w okresie od dnia 09 kwietnia 2001 roku do dnia 19 listopada 2004 roku (informacje k. 13071) i jak pamiętał przez okres jednego roku wspólnie z A. M. (1) ps. (...) prowadził działalność ochroniarską na stadionie X- lecia w W.. W dniu 14 października 2005 roku zakład karny opuścił M. A. (2), który na przepustce przebywał do 14 października 2006 roku o czym zeznawał M. B. (2) jak również świadek koronny J. S. (1). Świadek koronny nie znał M. B. (1) bo zarówno z jego zeznań jak i M. B. (1) wynika, że obaj nie spotkali się w żadnym miejscu produkcji. J. S. (1) natomiast znał doskonale A. M. (1) ps. (...), w którym widział jednego z głównych kontrahentów nabywającego u nich wyprodukowaną (...); świadek koronny znał także A. K. (1) ps. (...), podobnie jak J. B. (3) ps. (...), D. G. (2) ps. (...) czy H. S. (2) ps. (...). Depozycje M. B. (1) w tym zakresie, które znajdują swoje potwierdzenia w informacjach o pobycie w areszcie śledczym M. A. (2), J. S., A. M. (1) (t.32 k. 13667, k.13068, , t.30 k. 13467) tłumaczy także wskazywany przez M. B. (2) okres podjęcia współpracy ze Z. K. (1) ps. (...) w zakresie sprowadzania (...) z Holandii i jej obrotem na terenie Polski z udziałem Z. N. (1) (zarzut z pkt. I aktu oskarżenia Ap

VDs 34/13), czy przywozu (...) do Polski z Holandii przez kurierów: K. D. (2) (zarzut z pkt. V aktu oskarżenia Ap VDs 34/13) i A. R. (zarzut z pkt. XXII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13) – a o czym niżej.

Oceniając zatem wiarygodność M. B. (2) co do miejsc produkcji (...) z udziałem M. A. (2), J. S., ale także J. B. (3), D. G. (2) w roku 2006 Sąd pierwszej instancji oparł się także na depozycjach powoływanego już świadka koronnego J. S., który po opuszczeniu zakładu karnego (a w którym przebywał w latach 2002 – 2005) rozpoczął współpracę z M. A. (2) i w latach 2005 – 2006 brał udział w produkcji (...), a więc w okresie kiedy ps. (...) przebywał na przepustce. W tym okresie – jak wynika ze szczegółowej relacji tego świadka, wspartej depozycjami innego świadka koronnego J. B. (3) ps. (...) - J. S. (1) poznał, z uwagi na swoją narkotykową działalność, D. G. (2) ps. (...) (który kwestionuje swoje sprawstwo), świadka koronnego J. B. (3) ps. (...) (ten opuścił zakład karny w dniu 31 marca 2006 roku – informacja t.30 k. 13099), J. B. (2) czy przywoływanego wielokrotnie już A. M. (1) ps. (...). Na temat J. B. (4), D. G. (3) szczegółowe relacje o wzajemnej współpracy w latach 2006-2008 złożył także M. B. (2) a odnosząc się do J. B. (2) pamiętał, że ten zaopatrywał ich w 2006 roku w płyn (...) do produkcji (...), a także nabywał produkowaną przez nich (...). Jak ustalili zaś Sąd - J. B. (2) od dnia 06 lutego 2006 roku, przebywał na wolności (informacja k. 13102); Tenże J. B. (2) - jak wynika z depozycji M. B. (1) (tom XVI, k. 3142-3143, 3150, 3194v-3195 i 3201; tom XXVI k. 12245-12248) polecił mu R. L. jako kupca samochodu osobowego marki H. (...), należącego do oskarżonego K. D. (2), który to pojazd był wykorzystany do przywozu (...) z Holandii do Polski przez K. D. (2) i A. R.. Jak już Sąd podnosił, świadek koronny J. S. (1) zeznając na temat A. M. (1) ps. (...), pamiętał, że widział w nim głównego kontrahenta i osobę, która decydowała tak co do ilości nabywanego narkotyku jak i ceny zakupu. Świadek ten miał wiedzę, iż A. M. (1) ps. (...) należał do grupy (...) tzw. (...) a takiej nazwy konsekwentnie używał M. B. (2) i swoją do niej przynależność, podobnie jak A. M. (1) i A. K. (1) ps. (...) Jak ustalił Sąd - w tym okresie A. M. (1) przebywał na wolności a do zakładu karnego trafił w dniu 08 listopada 2006 roku, który opuścił następnie w dniu 29 maja 2007 roku o czym relacjonował także M. B. (1) w kontekście swojej wiedzy o produkcji (...) w S. i w P. a co przecież także skutkowało zakończeniem współpracy między nim a A. M. (1) i A. K. (1) (informacja o pobycie A. M. (1) w zakładzie karnym k. 13068). Świadek koronny S. wskazywał także na H. S. (2), który zarówno w sprawie własnej jak i przed Sądem na rozprawie w dniu 20 stycznia 2014 roku (k.14247-14253) przyznawał się do udziału w produkcji (...) z udziałem M. A. (2), J. B. (3), D. G. (3) a produkcja ta miała miejsce w okresie wiosny 2006 roku w okolicach C. a potem w samych C. dzielnica przemysłowa jak również u M. R. (3) czy w S. u M. S. (2) (także depozycje świadka H. S. (1) z tomu II k. 272 – k. 280, k. 282 – 234). Świadek ten przyznawał, że nie zna M. B. (2) podobnie jak i A. M. (1), ale już pseudonim używany przez A. M. (1) tj. Karaś był świadkowi znany. Tymczasem M. B. (1) miał wiedzę o produkcji (...) pod C. bowiem w tym okresie on oraz A. M. (1) i A. K. (1) ps. (...) jako grupa N. zaopatrywali się w (...) u M. A. (2) ps. (...).

W oparciu o depozycje M. B. (2), świadka koronnego J. S. (1), świadka H. S. (2) ps. (...) oraz świadka koronnego J. B. (3) Sąd Okręgowy ustalił także kolejne miejsca produkcji (...) w miejscowości R. u leśnika M. R. (4). Świadek ten zaprzeczał, aby miał wiedzę o produkcji (...) na terenie udostępnionej przez siebie posesji, ale potwierdzał fakt iż w okresie wiosna – lato 2006 na posesji przebywała grupa mężczyzn (zeznania świadka k. 3441-3446 tom XVII); Innym miejscem produkcji w 2006 roku, ale w okresie wcześniejszym, wskazywanym przez świadka koronnego J. S., ale także przez J. B. (3) była O. pod C. na działce babki D. G. (2). Z uwagi jednak na trudności w dostawie wody i energii elektrycznej, miejsce to było wykorzystane jedynie przez krótki okres czasu i produkcja została przeniesiona do C. o czym dokładnie relacjonował m.in. H. S. (1).

Świadek koronny J. S. (1) umieszczając miejsca produkcji (...) w 2006 roku - poza O. Dolną, C., miejscowością R. i A. – wskazywał na dwa kluczowe miejsca produkcji (...) tj. w S. koło S. u M. S. (2) oraz w S. koło L. prowadzonej na terenie posesji H. B.. H. B. przesłuchana na powyższe okoliczności na rozprawie w dniu 23 lipca 2013 roku (k.12963-12964) zaprzeczała swojemu udziałowi w produkcji (...) w latach 2006-2007, korzystając z prawa do odmowy składania zeznań, a jak Sąd ustalił - wobec niej prowadzone jest w tym zakresie postępowanie karne przed Sądem Okręgowym w Ostrołęce o sygn. IIK. 72/12 (wyciąg z postanowienia o przedstawianiu zarzutów k. 12846); Z depozycji H. B. złożonych jednak na etapie śledztwa (które świadek potwierdziła przed Sądem) wynika jednak, iż w związku z podejrzeniem udziału w produkcji (...) trzy razy przebywała w zakładzie karnym tj. w 2004 roku od lutego do sierpnia przez okres 6 miesięcy, dalej w 2010 roku około 3 miesięcy tj. maj - czerwiec i w 2012 roku od stycznia do października.

Natomiast jej posesja w S., według dalszych ustaleń Sądu, była wykorzystana aż do lipca 2007 roku do strącania (...) jak ostatniego etapu jej produkcji w S. na terenie posesji M. S. (2) zwanej (...) a potem także gdy została podjęta produkcja pod P.. Sama H. B. przyznawała, że zna M. A. (2), który na terenie jej posesji przebywał (depozycje H. B. k. 12964), a z kolei M. S. (2) za przechowywanie narzędzi służących do produkcji (...) w S. w okresie marzec 2005 – 06 marca 2007 roku została prawomocnie skazana przez Sąd Okręgowy w Ł. w sprawie XVIIK 41/07 (k. 2517 t.XIII). M. B. (1) pamiętał, iż w złożonych przez siebie wyjaśnieniach M. S. (2) udało się przekonać Sąd, że środki do wytwarzania (...) należały do jej konkubenta i przez to nie ustalono jej udziału w wytwarzaniu niedozwolonej substancji psychotropowej. M. B. (1) pamiętał także, iż A. K. (1) za udział w produkcji (...) w tym czasie w S. został ostatecznie uniewinniony co także znalazło swoje odzwierciedlenie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł. w sprawie II AKa 31/11, który po rozpoznaniu m.in. apelacji obrońcy A. K. (1), zmienił w tym zakresie wyrok skazujący Sąd Okręgowy w Ł. w sprawie o sygn. IV K 18/10;

O miejscu produkcji (...) na terenie posesji M. S. (5) w miejscowości S. pod S., relacjonował przecież nie tylko M. B. (2) czy świadek koronny J. S. (1) ale także inny świadek koronny (...) oraz świadek A. F.. Ten ostatni w związku z udziałem w produkcji (...) w S. w okresie 2005-2007 miał prowadzone odrębne postępowanie karne przed Sądem Okręgowym w Ł. o sygn. IV K 18/10; Wspomniany zaś przez Sąd Okręgowy świadek koronny (...), relacjonując o miejscach produkcji, wyjaśniał dodatkowo nie tylko na temat miejsca produkcji w S., ale także pod L. u H. B. czyli w S., w dziupla u L. czyli M. R. (4) w R. na K..

A zatem zarówno z relacji powołanych wyżej świadków koronnych jak i z relacji cytowanego już świadka H. S. (2) potwierdzających depozycje M. B. (1) wynika, że produkcja (...) w 2006 roku wiązała się z opuszczeniem zakładu karnego przez M. A. (2) w dniu 14 października 2005 roku i jego pobytem na przepustce do października 2006 roku, gdy M. A. (2) przez ten okres swojego pobytu na wolności chciał finansowo zabezpieczyć swoją rodzinę na czas jego dalszego pobytu w zakładzie karnym. Z relacji świadka koronnego J. S. wynika, iż to ps. (...) skontaktował się ze świadkiem koronnym i zaproponował mu produkcję (...), ponieważ – jak wynika to z relacji - J. S. w latach wcześniejszych razem uczestniczyli w produkcji (...) i z tego powodu obaj odbywali karę pozbawienia wolności. Początkowo (...) była produkowana w C. dla M. B. (1) i dla grupy N., a gdy w dniu 31 marca 2006 roku zakład karny opuścił (...) także on dołączył do grupy wytwórców (...) o czym wyjaśniał wielokrotnie świadek koronny a czemu zaprzeczali przesłuchani w tej sprawie świadkowie M. A. (2) (zeznania t.37 k. 14558) i D. G. (1) (zeznania k. 14991 t. 39). D. G. (2) w swoich zeznaniach zdecydowanie podważał depozycje J. B. (3) ale także J. S. twierdząc, że obaj świadkowie kłamią, powołując się na te wypowiedzi J. S. w który wskazywał, że produkcje (...) z J. B. (4) podjął jeszcze w 2005 roku a więc w okresie gdy J. B. (4) przebywał w zakładzie karnym, lub dowodząc, że J. S. (1) w różnych toczących się postępowaniach karnych podawał różne ilości produkowanej w tych samych miejscach (...). W przypadku J. B. (4) świadek G. starał się zdyskredytować jego wiarygodność poprzez przytoczenie historii, zgodnie z którą (...) podciął człowiekowi gardło, jest osobą, która zna jedynie z widzenia i jest to jest osoba niezrównoważona z tendencją do wymyślania różnych historii i nadużywająca alkoholu i narkotyków; w przypadku świadka H. S. (2) D. G. (3) uważał, że H. S. (1) do zarzucanych mu czynów przyznawał się ponieważ chciał opuścić areszt. W przypadku natomiast M. B. (2) świadek uchylił się od odpowiedzi czy zna ta osobę, wskazując jedynie iż według jego wiedzy M. B. (2) był prawomocnie skazany za składanie fałszywych zeznań. Świadek także uchylił się od odpowiedzi czy zna M. A. (2) i czy ma wiedzę, że ten w latach 2005-2006 zajmował się produkcją (...) (k.14991-k.14997). M. A. (2) jako świadek także zakwestionował przedstawione mu zarzuty w jego sprawie karnej, a dotyczące udziału w produkcji (...) w badanym przez Sąd okresie. Świadek powoływał się w tym wypadku na ekspertyzy kryminalistyczne, które miały wykazać, iż w miejscach gdzie miało mieć miejsce wytwarzanie (...) nie ujawniono żadnych śladów świadczących o obecności (...). M. A. (2) potwierdzał w swoich zeznaniach, że przez okres jednego roku tj. w latach 2005 - 2006 przebywał na wolności na przerwie w odbywaniu kary pozbawienia wolności, ale nie prowadził żadnej produkcji (...) z J. B. (4), D. G. (3) (jego zna jedynie z sali sądowej) i J. S. (1). Świadek przyznawał, że zna A. M. (1) z czasów, gdy obaj w tym samym okresie przebywali w zakładzie karnym i byli w jednej grupie s., a na co wskazywał w swoich depozycjach M. B. (2), którego jak dowodził M. A. (2) znał jedynie z widzenia. Świadek ten nie ukrywał także, że zna H. B., M. S. (2), H. S. (2), ale dowodził iż w przypadku dwóch pierwszych osób nie miał żadnej wiedzy, aby na terenie

ich posiadłości prowadzone były z jego udziałem produkcje (...), a w przypadku H. S. (2) argumentował, że żadnych interesów finansowych z nim nie przeprowadzał. M. A. (2) zeznał także iż pseudonim (...) używał syn, który już nie żyje.

Już w tym miejscu podkreślić należy, iż Sąd nie dał wiary depozycjom świadków M. A. (2) i D. G. (4). Obaj świadkowie z uwagi na prowadzone wobec nich przez Sąd Okręgowy w Warszawie postępowanie karne o sygn. XVIIIK 366/11 (dotyczące m.in. udziału w produkcji (...) w latach 2005-2006) są zainteresowani w zdyskredytowaniu obciążających ich depozycji świadków koronnych J. S. i J. B. (5). Tymczasem z samych wyjaśnień J. S. wynika, iż świadek ten wyraźnie łączył rozpoczęcie współpracy z (...), gdy ten opuścił zakład karny, a co miało miejsce w dniu 31 marca 2006 roku. Fakt, iż J. S. (1) podawał rok wcześniejszy - zima 2005 roku - nie może podważać jego wiarygodności, skoro świadek odnosił okres podjętej współpracy z datą opuszczenia przez J. B. (3) zakładu karnego, a więc w okresie zimowym, a co wiązać należy także z miesiącem kwietniem, który przecież do ciepłych miesięcy nie należy. Nie mogą podważać także wiarygodności depozycje świadka co do ilości produkowanej (...) bowiem sam D. G. (5) nie potrafił dokładnie przytoczyć w tym zakresie rozbieżności w relacjach świadka koronnego J. S., aby można było je w tym wypadku skontrolować. Opierając się jednak na opiniach biegłego W. K. (2) opracowanych do sprawy XVIIIK 366/11 (t. XXXVII k. 14586, k. 14603), ale także w tej sprawie biegły ten wyraźnie wskazywał, iż ilość (...) co do której jako wyprodukowanej w kolejnych miejscach wypowiadał się J. S. (1) i (...) co do zasady nie budzi wątpliwości i takie ilości, o który przede wszystkim relacjonował J. S. (1) mogły być rzeczywiście wytwarzane. Dalej - z opinii tych, którymi dysponował Sąd (ze sprawy dotyczącej M. A. (2) i D. G. (1)) nie wynika (jak dowodził M. A. (2)), aby biegły wykluczył, że w miejscach produkcji (jako np. O. D.) nie ujawniono śladów wytwarzanej (...) co miałyby podważać twierdzenia świadków koronnych w tym zakresie bowiem takich czynności w określonych miejscowościach biegły w ogóle nie przeprowadzał, a dodatkowo biegły na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 roku w tym postępowaniu stwierdził, iż po tylu latach (jak np. produkcja w miejscowości J.) żadnych śladów (...) nie można by było już ujawnić. Sąd nie podzielił także tej argumentacji, że M. B. (1) wobec skazania za składanie fałszywych zeznań jest osoba niewiarygodną. Z informacji o karalności M. B. (1) wynika, iż aktualnie nie jest osobą karaną (t.49 k. 16969) ,a ponadto z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że nawet osoba która została prawomocnie skazana z art.233 §1 k.k. podlega w innych postępowaniach karnych takiej samej ocenie jak inne dowody w sprawie.

Spójność depozycji M. B. (1) i J. B. (3) dotyczy także miejsc, w których (...) i D. G. (3) odbierali z kolei od ps. (...) (...) w roku 2006. Jak wynika z ustaleń Sądu – w oparciu o depozycje M. B. (1), J. B. (3) ale także świadka P. Z. (k. 14242 i tom II k. 226-227, k.229-230, k. 240) - (...) od ps. (...) była sprzedawana przede wszystkim w takich miejscach jak na stacji (...) w Ł. określanych jako (...), przy zajeździe (...) na tarasie W. – N. i przy lasku za stacją (...) w Z. określanym jako „laskiem buloński”. Amfetaminę przywoził przede wszystkim A. K. (1) ps. (...) samochodem osobowym marki O. (...) koloru wiśniowego. Na powyższe okoliczności zeznawał nie tylko marek B. czy J. B. (4) ale także świadek P. Z., który znał miejsca gdzie odbywał się odbiór (...) tj. (...) i L. B.” i pamiętał, że w 2006 roku zawoził J. B. (3) dwukrotnie po odbiór tej substancji psychotropowej. Świadek ten pamiętał, że osoba zbywająca J. B. (3) narkotyk poruszała się samochodem osobowym marki O. (...) ale koloru czarnego, miała falujące włosy i okulary. Zdaniem Sądu, świadek wskazywał na osobę A. K. (1), bowiem M. B. (1) zeznawał, że sporadycznie dostarczał narkotyki dla J. B. (3) a zajmował się tym w zasadzie A. K. (1). Także marka wykorzystanego w tym czasie pojazdu wskazuje na osobę tego oskarżonego zaś kolory pojazdu jakim miał się poruszać A. K. (1) tj. wiśniowy i czarny - z uwagi na ich podobieństwo nie mogą w tym wypadku dyskredytować depozycji M. B. (2). Zauważyć zresztą należy, iż świadek P. Z. nie kwestionował swojego udziału w procederze zawożenia J. B. (3) po (...), przyznając, że miał wiedzę w jakim celu świadczy usługę przewozu dla niego, co potwierdzał także w swoich depozycjach (...). Także w tym miejscu należy podkreślić, że świadek M. B. (1) potrafił podczas eksperymentu procesowego wskazać miejsca transakcji określane jako (...) czy jako(...)lub zajazd pod (...)podobnie zresztą jak omawiane już miejsca produkcji (...) u A. O. ps. (...), w S. u M. S. (2) czy pod L. u H. B.. Już w tym miejscu podkreślić należy (a co dokładnie będzie omawiane przy zarzutach dotyczących P. K. (1) i S. C. (2) - zarzuty z pkt. VIII, z pkt. XXXVII aktu oskarżenia), M. B. (1) potrafił także wskazać miejsca spotkań z D. B. ps. (...) w W. na S., gdy rozmawiał z nim w sprawie zakupu dla tych oskarżonych (...). M. B. (1) okazywał także w drodze eksperymentu procesowego miejsca transakcji z E. S. (1), w tym z udziałem T. B. co w oparciu o depozycje tego oskarżonego, wsparte w sposób pośredni zeznaniami świadka D. S. znalazły swoje odzwierciedlenie w zmianie opisu

czynu przypisanego T. B. (zarzut z pkt. XVI aktu oskarżenia, pkt. 11 wyroku) i oskarżonemu E. S. (1) (zarzut z pkt. XXIV aktu oskarżenia, pkt. 25 wyroku) w zakresie miejsca jego popełnienia tj. w miejscowości J., R. i M..

Odnosząc się dalej do działalności przestępczej M. B. (1) w latach 2005-2006 i związanymi z tym zarzutami wobec A. K. (1), A. R., P. S., A. K. (2), zaznaczyć należy iż świadek M. B. (1) relacjonując o kolejnych miejscach produkcji (...), potrafił wskazać ilość dostarczanych płynów (...) do wytwarzania (...), odbiorców (...) i zakupywane przez nich ilości pamiętając, że głównymi odbiorcami co do zasady byli R. M. (2) i jego syn R. M. (1) ps. (...) czy powody dla których w określonych miejscach z uwagi na czynniki zewnętrzne podejmowana była decyzja o zmianie lokalizacji, np. M. B. (1) nawiązując do lata 2006 i miejsca produkcji (...) w R. (K.) u M. R. (2) pamiętał, że dostarczał wówczas płyn (...) w ilości 100 litrów, a wytworzony wówczas towar był sprzedawany D. w G., zaś miejsce produkcji zostało zmienione z uwagi na kontrolę Policji, o czym zeznawał przecież także świadek (...) i co tłumaczyło zakończenie tej produkcji już w S. u M. S. (2) - pod S.; Sprzęt był transportowany przez H. S. (2) i J. S. co przyznawał świadek H. S. (1) a wyprodukowana w ilości 200 kg (...) została przekazana dla ps. (...) oraz jeszcze dla D. z G.; Produkowana natomiast (...) w S. była z kolei strącana w S. (pod L.) u H. B. a gdy zostało ujawnione przez Policję miejsce produkcji u M. S. (2) w dniu 06 marca 2007 roku (o czym Sąd się już wypowiadał) została uruchamiana produkcja w P., a (...) była strącana co najmniej do lipca 2007 roku jeszcze w S.. Z relacji także świadka M. B. (1) wynika, iż w toku produkcji (...) w P. w 2007 roku został on zastąpiony przez E. Z., a u M. S. (2) - jak wynika także z jego relacji - (...) produkowali M. M. (4) ps. (...) z P., A. K. (1) ps. (...) w ilości co najmniej 500 kg (...) przez okres 6 miesięcy, jak również A. F., który potwierdził swój udział w produkcji (...) w S. w latach 2005-2007.

Natomiast jedynie już w oparciu o depozycje M. B. (2) Sąd ustalił, iż (...) produkowana już po powrocie M. A. (2) do zakładu karnego w miejscowości S., S. i P. była przechowywana w P. Górnych u A. K. (2) i w tym także czasie M. B. (1) sprzedał oskarżonemu P. S. (...) w dwóch transakcjach w ilości łącznej 7 kg a dodatkowe 5 kg za jego pośrednictwem P. S. nabył od W. z P. (pkt. 34 wyroku, zarzucie z pkt. XXX aktu oskarżenia). Sąd jedynie w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu zmodyfikował ilość (...) jaką P. S. w omawianym zakresie nabył. Sąd meriti sygnalizował bowiem, iż w przypadku wątpliwości co do ilości narkotyków, którymi mieli faktycznie „obrać” oskarżeni w oparciu o wyjaśnienia M. B. (1) - ilości te weryfikował na korzyść oskarżonych. Taka sytuacja miała miejsce w tym wypadku. Jak wynika z depozycji M. B. (1) - wskazywał on, że w okresie od września 2006 roku do marca 2007 roku P. S. nabył od niego lub za jego pośrednictwem łącznie co najmniej 20 kg (...), chociaż w zarzucie w pkt. XX Prokurator wskazał 27 kg. Sąd jednak przyjął, iż P. S. w badanym okresie nabył co najmniej 12 kg (...) bowiem w tym zakresie M. B. (1) potrafił przytoczyć konkretne transakcje z udziałem tego oskarżonego (podobnie zresztą Sąd postąpił w zakresie zarzutów dotyczących T. B. – zarzut z pkt. XVI i E. S. (1) - zarzuty z pkt. XXIV). A zatem M. B. (1) w swoich depozycjach opisywał jedynie trzy transakcje z udziałem P. S., któremu były zbywane kolejne ilości (...), bądź osobiście przez M. B. (1) bądź poprzez A. K. (1), a P. S. był celem dalszej odsprzedaży raz (...) w ilości - 3 kg (...), raz 4 kg (...) a raz 5 kg (...) z tym, że w tym wypadku (...) pochodziła od W. z P. czyli W. C. (3) którą, jak pamiętał M. B. (1) - wspólnie z P. S. próbowali suszyć w S. bo była mokra i ostatecznie została zwrócona producentowi. (zdjęcie nr 10 k. 3008 tom XV).

M. B. (1) pamiętał także, że ten sam oskarżony tj. P. S. w tym okresie zbył mu płyn (...) w ilości 10 litrów na cele produkcyjne, ale – świadek pamiętał - że płyn ten był słabej jakości co znalazło swoje odzwierciedlenie w pkt. 35 wyroku, gdy w zakresie zarzutu z pkt. XXXI aktu oskarżenia w sprawie Ap VDs 2/13 Sąd przypisał temu oskarżonemu pomocnictwo w popełnieniu przez inne osoby zbrodni z art. 53 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (DZ.U. 2011.117.678). Działanie przestępcze P. S. w tym wypadku wiązało się z produkcją (...) w S., a komponent potrzebny do produkcji (...) świadek nabył od P. S. w okolicy baru „u G.” w Z.. Komponent ten M. B. (1) odebrał razem z A. K. (1), a P. S. otrzymał kwotę w wysokości 600 dolarów za 1 litr płynu. Odnosząc się w tym miejscu do oświadczenia P. S., iż z takiej ilości płynu jaką miałby dostarczyć M. B. (1) (co oskarżony kwestionował) nie można było wyprodukować 30 kg (...), to należy przywołać te depozycje M. B. (1) z który wynika, iż M. B. (1) wraz z osobami zajmującymi się produkcją (...) w tym czasie poza ilością płynu (...) nabytego od P. S. dysponował także 40 l własnego płynu (...) i łącznie dopiero wyprodukowali z tej partii około 30 kg (...), z tym że była to ilość uzyskana po zmieszaniu (...) z mąką. Sąd pierwszej instancji nie modyfikował w tym zakresie opisu czynu wskazanego w akcie oskarżenia uznając, iż czyn w takiej postaci przypisany P. S. odtworzył pełnej zawartość kryminalną badanego

zdarzenia; mając jednak na uwadze depozycje M. B. (1) co do ilości płynu dostarczanego przez P. S. i faktycznej możliwości wyprodukowanej z tej ilości narkotyku Sąd okoliczności te uwzględnił przy wymiarze kary orzeczonej wobec tego oskarżonego w omawianym przypadku.

Co ważne – przy weryfikacji depozycji M. B. (1) - potrafił on opisując poszczególne miejsca produkcji wskazywać swoich odbiorców, tak w przypadku obrotu (...) jak i (...), co znalazło potwierdzenie w depozycjach P. K. (2) czy M. S. (1), a czemu zdecydowanie zaprzeczali np. R. M. (2) i R. M. (1) ps. (...). I tak; świadek P. K. (2) który na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2015 roku prezentując swoją wiedzę na temat A. M. (1), Z. N. (1) pamiętał, że w 2005 roku zakupił on wspólnie z ps. (...) od M. B. (1) i A. M. (1) 2 kg (...) a więc w okresie gdy M. B. (1) - jak opisywał - zajął się już rozprowadzaniem (...) i poszukiwał jej odbiorców. Także świadek M. S. (1) pamiętał, że wiosną 2006 roku nabył od M. B. (1) dwa razy (...) – raz 1 kg, a raz 4 kg tj. łącznie 5 kg; przy czym 1 kg (...) zakupił w miejscowości K. koło N., a przecież z zeznań świadka P. Z. wynika, że także w roku 2006 J. B. (4) informował go, że na terenie osiedla domków jednorodzinnych w K. znajduje się produkcja (...). M. S. (1) pamiętał zatem, że początkowo zamówił u M. B. (1) 1 kg (...) w sklepie prowadzonym przez świadka i był obecny także A. M. (1). Z kolei 4 kg (...) - jak świadek relacjonował - zostały mu przekazane na osiedlu a podczas tej transakcji uczestniczył ponownie M. B. (1) i A. M. (1) ps. (...), zaś narkotyki były przywożone przez ps. (...).

A zatem - także z depozycji świadka M. S. (6) wynika w sposób jednoznaczny, iż w roku 2006 na rynku narkotykowym funkcjonowała grupa ps. (...) złożona z M. B. (1), A. K. (1) i A. M. (1) gdzie rolę decydującą odgrywał w tym wypadku ps. (...), zaś ps. (...) zajmował się głównie transportem narkotyku o czym przecież wielokrotnie zeznawał M. B. (1) ale także J. S. (1) czy (...) prezentując swoją wiedzę na temat grupy ps. (...). Także w oparciu o depozycje tego świadka Sąd potwierdził informacje przekazywane przez M. B. (1) w zakresie ceny obowiązującej przy sprzedaży za 1 kg (...); tj. z ceną w wysokości 5,5 tys zł za 1 kg. M. S. (7) przyznawał także, że nabyta w ten sposób (...) planował sprzedać w 3 transakcjach (zeznania świadka t.(...) k. 12868); Ważną dla Sądu informacją od tego świadka było jego stwierdzenie, iż wszyscy w N. wiedzieli, że M. B. (1) i A. M. (1) zajmowali się handlem narkotykami co tłumaczy obrót narkotykami z innymi już oskarżonymi w okresie późniejszym przez M. B. (2).

Z kolei R. M. (1) ps. (...) i R. M. (2) w sprawie własnej nie przyznali się zakupu (...) od M. B. (1). R. M. (3) skorzystał z prawa do odmowy składanie zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k. (t.XLVII k. 16581-16582), zaś w oparciu o zeznania świadka R. M. (2), złożonych na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 roku (zeznania k. 16406 t.LXVI) Sąd Okręgowy mógł jednak ustalić i potwierdzić w sposób pośredni miejsca rozliczeń między R. M. (2) a M. B. (1). Świadek R. M. (2) potwierdzał bowiem prowadzenie w tym czasie kantoru przez córkę tj. w latach 2006-2007 czy posiadanie przez syna R. samochodu marki B. (...) o którym przecież zeznawał M. B. (2). Zauważyć należy, iż także świadek P. K. (2) w swoich depozycjach pamiętał, że mężczyzna o pseudonimie (...), należąca do grupy przestępczej (...) w latach 2004-2005 zajmowała się obrotem (...), a ze szczegółowych depozycji M. B. (1) wynika, iż R. oraz R. M. (2) byli jego głównymi odbiorcami (...). Świadek ten tymczasem zaprzeczał, aby znał M. B. (2), o którym jedynie słyszał, nie znał także G. O. oraz D. B. (1) sp. Ł., z którym jednak – jak wynika z depozycji tego świadka - ma wspólne postępowanie karne, w którym oskarżony jest o udział w grupie przestępczej (...) w latach 2003-2007 roku oraz o obrotu (...) w tym okresie.

W przypadku zatem świadka R. M. (2) – Sąd Okręgowy jego depozycje uwzględnił jedynie częściowo, a więc w zakresie w jakim Sąd mógł weryfikować depozycje M. B. (1). Zgadza się zatem twierdzenia tego świadka co do marki samochodu jakim w tym okresie poruszał się R. M. (1) ps. (...), miejsce rozliczeń z przeprowadzonych transakcji tj. kantor córki R. M. (2), chociaż świadek R. M. (2) wskazywał że był on położony w W. – T. a M. B. (2) że w M.. Z depozycji świadka R. M. (2) wynika jednak, iż nie pamiętał on czy rzeczywiście taka była lokalizacja kantoru w tym czasie a dodatkowo – jak Sąd ustalił - odległość między T. a M. z uwagi na ich bliskie położenie (do 20 km) mógł być przez każdego z tych świadków określany odmiennie. Dodatkowo za wsparciem relacji M. B. (1) przemawia jego wiedza o przynależności R. M. (2) do grupy przestępczej, a także depozycje P. K. (2), który sam uczestnicząc w obrocie narkotykami miał wiedzę, iż osoba o ps. (...) (a więc R. M. (1)) także rozprowadzał (...). Dodatkowo pamiętać należy, iż R. M. (2) wskazywał, że wspólnie z synem przebywali w zakładzie karnym w okresie 2010 – 2011 roku co pozostaje w

zgodzie z depozycjami M. B. (1), który przyznawał, że w 2010 roku współpraca z nimi ustała z uwagi na ich osadzenie w warunkach izolacji więziennej.

W oparciu także o relacje świadka M. B. (1), ale wsparte w tym wypadku depozycjami świadka koronnego J. B. (3) jak i wyjaśnieniami oskarżonego E. S. (1), zeznania świadków R. O. oraz częściowo świadka D. S. Sąd Okręgowy mógł ustalić kolejny etap działalności przestępczej M. B. (1) tj. w okresie od 2008 roku do 31 marca 2011 roku, kiedy świadek został zatrzymany przez organy ścigania i kiedy podjął decyzję o współpracy tak co do popełnionych przestępstw jak i osób w nich uczestniczących.

Z depozycji świadka M. B. (1) wynika zatem, że współpracę z A. M. (1) ps. (...) i A. K. (1) zakończył w lipcu 2007 roku gdy „został pogoniony przez chłopaków”. M. B. (1) pamiętał, że A. M. (1) opuścił zakład karny w dniu 29 maja 2007 roku i nadzorował produkcję (...) pod P., a ostatnie 2 lub 3 cykle zostały już przeprowadzone bez udziału M. B. (1) a jego miejsce zajął E. Z.. Z depozycji M. B. (1) wynika dalej, iż w tym czasie aż do 2008 roku wspólnie z matką prowadził działalność gospodarczą a do działalności narkotykowej powrócił w 2008 roku gdy skontaktowali się z nim (...) i D. G. (1) a co znalazło swoje odzwierciedlenie w depozycjach tego świadka koronnego.

M. B. (1) – jak sam przyznawał - podjął tę współpracę, która trwała do czasu aresztowania J. B. (3), a które miało miejsce w dniu 20 marca 2009 roku i co znalazło swoje odzwierciedlenie w zmianie czasookresu czynów przypisanych przez Sąd R. P. (2) w pkt. IX aktu oskarżenia (pkt.6 wyroku) i T. B. w pkt. XV (pkt.10 wyroku). Obu oskarżonych M. B. (1) określał jako średnich i drobnych odbiorców (podobnie zresztą o T. B. wypowiedział się inny świadek D. S., który dostarczał mu (...) w okresie późniejszym bo w latach 2010-2011- depozycje świadka t.47 k. 16645-16650, k. 16652-16659, k. 16942). M. B. (1), nabywając (...) od J. B. (3) i D. G. (1) dla oskarżonych miał wiedzę, że T. B. i R. P. (2)(...)ę będą dalej rozprowadzać, bowiem wiedział, że T. B. był tzw. ”żołnierzem” P. S., który nabywał u M. B. (1)(...)ę w okresie wcześniejszym jak również dostarczał do produkcji (...) płyn (...), a R. P. (2) był znany na terenie N. jako handlarz narkotykami. Już w tym miejscu wskazywać należy, iż w tożsamy sposób osobę T. B. opisywał E. S. (1), który wiedział przecież – z racji własnej działalności narkotykowej - że P. S. miał na terenie N. siatkę dilerów i zajmował się handlem narkotyków (podobnie o P. S. wypowiadał się też świadek koronny M. H.); Relacjonując o uczestnictwie oskarżonych R. P. (2) i T. B. w obrocie (...), świadek jednocześnie wskazywał na osobę oskarżonego P. K. (3), który był pośrednikiem w transakcjach narkotykowych z udziałem tych oskarżonych a o czym stanowi zarzut z pkt. XXVII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 dotyczący oskarżonego K. ps. (...) (pkt. 30 wyroku). M. B. (1) pamiętał tą transakcję bowiem relacjonował, iż nabyta przez oskarżonych (...) z uwagi na złą jakość została zwrócona a oskarżonym zostały zwrócone pieniądze, zaś (...) odbierał osobiście R. P. (2). (...) okoliczności zwrotu (...) nie pamiętał – na co wskazywali obrońcy jako dowód iż wyjaśnienia M. B. (1) są niewiarygodnie - to jednak zdaniem Sądu - J. B. (4) pomimo, iż takiej okoliczności nie pamiętał to jej nie wykluczał zeznając na rozprawie w dniu 26 czerwca 2014 roku:” B. w sumie odebrał łącznie 20 kg (...), ale w różnych partiach. Nie pamiętam takiej sytuacji, żeby w tym czasie B. zwrócił nam jakieś partie (...) z uwagi na zastrzeżenia co do jej składu i jakości. Mogło tak być że taka (...) zwrócił bezpośrednio D. G. (2) a nie mnie, ale ja nie przypominam sobie takiej sytuacji.” (...)i takiej sytuacji zatem nie wykluczał wskazując, że (...) mógł odebrać D. G. (1), bo jak zaznaczał świadek koronny on zajmował się wyłącznie przekazywaniem M. B. (1) zamówionego narkotyku. Także z jego depozycji wynika, iż współpraca z M. B. (1) ustała właśnie z powodu złej jakości (...) z uwagi na wykorzystanie złej jakości płynu (...). Z depozycji M. B. (1) wynika, że w okresie współpracy z tym świadkiem koronnym i D. G. (1) nabył od nich łącznie 20 kg (...) co także przed Sądem potwierdził J. B. (4) (t.XL k. 15216 i dalsze). M. B. (1) także w tym wypadku pamiętał swoich odbiorców i ilość nabywanej przez nich (...) czyli pamiętał, że zbywał (...) w ilości: 5 kg - Z. K. (1), 2 kg – ps. (...), 2 kg - T. B. i R. P. (2).

Za wiarygodnością depozycji M. B. (1) przekonują także w tym wypadku jego relacje odnośnie Z. K. (1) (o którym szczegółowo w zakresie omawiana zarzutów związanych z obrotem (...)). Z. K. (1) – jak wynika z depozycji J. B. (3) – był osobą znaną także temu świadkowi koronnemu. Zarówno M. B. (1) jak i (...) opisując przebieg współpracy w latach 2008- 2009 przytaczali zdarzenie dotyczące Z. K. (1), gdy jesienią 2008 roku w L. Z. K. (1) dostarczył złej jakości płyn (...) czy też o pobiciu Z. K. (1), który miał dostarczyć 16 kg (...) a przygotował jedynie 4,5 kg dla R. z P.; Tym okolicznościom zaprzeczał natomiast przesłuchiwany na rozprawie w dniu 20 lutego 2014 roku świadek Z. K. (1) (zeznania t.XXXVI k. 14396). Świadek ten – co należy już w tym miejscu zaznaczyć - zaprzeczał nie tylko tym

zdarzeniom, ale przede wszystkim zarzutom związanym z jego udziałem w obrocie (...) poprzez sprowadzanie jej z Holandii do Polski w okresie od listopada 2004 roku do lutego 2005 roku, kiedy zastąpił go jako kurier najpierw K. D. (2) (zarzut z pkt. V aktu oskarżenia Ap VDs 34/13 za okres luty 2005 wrzesień 2005) a potem A. R. (za okres od września 2005 do stycznia 2006 roku zarzut z pkt. XXII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13). Z. K. (1) – jak dowodził – nie miał także wiedzy o zbywanej na terenie Polski, przywożonej przez siebie do Polski (...) przez Z. N. (1) w okresie od 19 listopada 2004 roku do czerwca 2005 roku (zarzut z pkt. I aktu oskarżenia Ap VDs 34/13) bądź jej przechowywaniu w P. przez A. K. (2) w okresie od czerwca 2005 roku do stycznia 2006 roku (zarzut z pkt. XIX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13) .

Tymczasem właśnie z osobą Z. K. (1) wiązać należy działalność przestępczą M. B. (2), podjętą od listopada 2004 roku a związana z obrotem marihuną. M. B. (1) wyraźnie wskazywał, iż proceder ten rozpoczął z uwagi na związaną jeszcze w warunkach izolacji więziennej znajomość ze Z. K. (1) ps. (...) i jego propozycją, złożoną już na wolności, o wspólnym przywozie i handlu na terenie Polski tym środkiem odurzającym. Na osobę Z. K. (1) jako handlarza narkotykami - ale w okresie późniejszym – wskazywał także świadek koronny (...), który przyznawał, iż w rozmowie z M. B. (1) ten informował go o współpracy z ps. (...) w zakresie obrotu (...) w okresie wcześniejszym. Świadek koronny wiedział, że Z. K. (2) zajmuje się handlem (...) i sprzedaje ją M. B. (1). Zeznania jego w tym wypadku miały charakter ogólny, ale świadek koronny potwierdził proceder obrotu (...) między M. B. (1) a Z. K. (1) , a tym samym te relacje M. B. (1), który wskazywał w sposób prawdziwy na osobę Z. K. (1) i na jego przestępcza działalność. Sąd dostrzegł, iż (...) odmiennie podawał, że ps. (...) ma na nazwisko K., ale z uwagi na czasokres opisywany przez M. B. (1) jak i świadka koronnego zdarzeń – nie budzi wątpliwości, iż jego wypowiedz dotyczyła Z. K. (1). M. B. (1) rozpoznał zresztą opisywane przez siebie osoby uczestniczące w obrocie narkotykami, tj. Z. K. (1) na okazanych mu fotografiach (t. XV, k. 3072-3231).

A zatem w przypadku zarzutów związanych z obrotem (...) a dotyczących oskarżonych K. D. (2) (zarzut z pkt. V aktu oskarżenia Ap VDs 34/13 za okres luty 2005 - wrzesień 2005), A. R. (za okres od września 2005 do stycznia 2006 roku zarzut z pkt. XXII aktu oskarżenia Ap. VDs 2/13), czy udział w jej dalszej sprzedaży na terenie Polski przez Z. N. (1) w okresie od 19 listopada 2004 roku do czerwca 2005 roku (zarzut z pkt. I aktu oskarżenia nr Ap VDs 34/13), jej przechowywania w P. przez A. K. (2) w okresie od czerwca 2005 roku do stycznia 2006 roku (zarzut z pkt. XIX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13) lub zarzutu z pkt. I aktu oskarżenia nr Ap VDs 2/13 dotyczący A. K. (1) (i jego udziału w obrocie (...) w okresie od czerwca 2005 roku do stycznia 2006 roku) Sąd pierwszej instancji także oparł na depozycjach świadka M. B. (2). Także w tym wypadku świadek relacjonując na temat obrotu (...) w poszczególnych latach, przeprowadzane transakcje z udziałem oskarżonych, ilość zbywanej (...), jej odbiorców odnosił do okresu własnego pobytu w zakładzie karnym lub też do innych zdarzeń, które określały daty przestępczych zachowań poszczególnych oskarżonych i ich role w omawianym procederze.

M. B. (1) pamiętał zatem, że po opuszczeniu aresztu w dniu 19 listopada 2004 roku (w którym przebywał od 10 kwietnia 2001 roku) zajął się procederem obrotu środkami odurzającymi wspólnie ze Z. N. (1) jak i nieżyjącym już A. K. (1). Możliwość ta wynikała właśnie z podjętej współpracy między M. B. (1) a Z. K. (1) ps. (...), który zajmował się sprowadzaniem (...) z Holandii samochodem osobowym marki H. (...) koloru srebrnego. Dokładana analiza wyjaśnień M. B. (1) jako podejrzanego przemawia za przyznaniem im atrybutu wiarygodności, bowiem M. B. (1) okoliczności obrotu 10 kilogramami (...) z tzw. (...) relacjonował czterokrotnie (wyjaśnienia jako podejrzanego t. XV, k. 2961, 2966 i 2973 i t. XLII, k. 15538v). Jego relacje w tym wypadku uzupełniają się wzajemnie i prowadzą do ustalenia stanu faktycznego, z którego wynika udział konkretnych osób w obrocie (...), w tym Z. N. (1). Składane przez M. B. (1) depozycje pozwalają zresztą ustalić chronologiczny ciąg wydarzeń, mimo że poszczególne wątki poruszane były w toku różnych przesłuchań. Jak zatem ustalił Sąd Okręgowy - M. B. (1) po opuszczeniu zakładu karnego w listopadzie 2004 roku w zasadzie od razu podjął współpracę ze Z. K. (1) w zakresie obrotu (...), a uczestniczył w niej także A. M. (1) ps. (...) oraz Z. N. (1) ps. (...). Współpraca z tym oskarżonym miała miejsce do czasu konfliktu między M. B. (1) i A. M. (1), a Z. N. (1), który został zastąpiony przez A. K. (1) ps. (...) co najmniej od czerwca 2005 roku. Już jednak wcześniej za namową Z. K. (1) został zakupiony samochód osobowy marki H. (...) przez K. D. (2), który w baku samochodu przewoził (...) co najmniej od 18 lutego 2005 roku czyli od daty zarejestrowania tego samochodu i nie dłużej niż do września 2005 roku, bowiem w dniu 21 września 2005 roku K. D. (2) został osadzony w zakładzie karnym. Także z

relacji M. B. (1) wynika, iż K. D. (2) został zastąpiony przez oskarżonego A. R. (zarzut z pkt. XXII aktu oskarżenia) z tym, że w tym wypadku świadek wskazywał, że powodem zastąpienia oskarżonego D. przez oskarżonego R. nie był fakt jego osadzenia w zakładzie karnym, ale oszukańcze działania związane z kradzieżą przez K. D. (2) przywożonej z Holandii (...). Nie sposób pominąć w omawianym zakresie także samych wyjaśnień Z. N. (1), który podobnie jak M. B. (1) powoływał się na konflikt między nimi, chociaż Z. N. (1) prezentował inne powody nieporozumienia a M. B. (1) pamiętał, że współpraca ze Z. N. (1) zakończyła się bowiem ten nie chciał podzielić się z nim oraz z A. M. (1) pieniędzmi, które oskarżony miał otrzymać za udział w porwaniu nieustalonej osoby, a co miało miejsce po opuszczeniu przez oskarżonego w okresie wcześniejszym niż M. B. (1) i A. M. (1) zakładu karnego, bo już w dniu 17 grudnia 2003 roku, podczas gdy A. M. (1) zakład karny opuścił w dniu 25 sierpnia 2004 roku a M. B. (2) w dniu 19 listopada 2004 roku (informacje o pobytach w zakładzie karnym k. 13069, k. 13100, k. 13071 tom 30);

Sąd pierwszej instancji przyjąć zatem, iż udział oskarżonego Z. N. (1) w obrocie (...) w tym wypadku jest niekwestionowany i rola oskarżonego została wyraźnie opisana czyli, że M. B. (1) nabywał zakupiony od Z. K. (1) narkotyk dla (...) do N., a który dostarczał bezpośrednio Z. N. (1). Z. N. (1) wraz z M. B. (1) i A. M. (1) nabywali od Z. K. (1)(...)ę w cenie 14.000 zł za 1 kilogram, którą następnie odsprzedawali w cenie 15.500 zł za 1 kilogram i łącznie zostało nabytych co najmniej 10 kg tego środka odurzającego. Tym samym sprawstwo Z. N. (1) w ramach zarzutu z pkt. I aktu oskarżenia o sygn. VDs 34/13 (pkt. 46 wyroku) zostało ustalone. Tym samym Sąd Okręgowy nie uwzględnił tych depozycji Z. N. (1), który w omawianym przypadku jak udział w obrocie (...), oraz udział w produkcji (...) w miejscowości J. (Sąd w tym wypadku umorzył postępowanie karne wobec przedawnienia karalności czynu) nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów a jedynie przyznawał się do znajomości M. B. (1) i A. M. (1) oraz konfliktu z M. B. (1). Z wyjaśnień oskarżonego wynika zatem, iż M. B. (1) z uwagi na konflikt pomówił go o czyny, których jak oskarżony wyjaśnia nie popełnił. Tymczasem M. B. (1) w przypadku Z. N. (1) wyjaśnienia, jako podejrzany składał konsekwentnie, zawsze umiejscawiając go w bliskiej relacji z A. M. (1) o czym zeznawał także świadek P. K. (2) a co wynika także z zeznań innego świadka R. G. (3), który podobnie jak Z. N. (1) kwestionował depozycji M. B. (1) także co do udziału świadka w produkcji (...) w J.;

Sąd pierwszej instancji także w pełni oparł się na depozycjach M. B. (1) czyniąc ustalenia w zakresie udziału oskarżonych K. D. (2) i A. R. w obrocie (...), a więc dotyczących procedury przywozu tego narkotyku z Holandii przez kurierów i przechowywania jej na posesji A. K. (3) w P. w okresie od czerwca 2005 roku do stycznia 2006 roku jak i sprzedaży (...) w tym okresie dalszym odbiorcom przez A. K. (1) ps. (...).

Jak już bowiem Sąd wielokrotnie podkreślał - depozycje M. B. (1), poczynawszy od jego relacji co do osoby Z. N. (1) i jego udziału w obrocie (...) aż do jej zakończenia w styczniu 2006 roku z udziałem A. R. stanowią chronologiczną i zamkniętą całość, która przedstawia te wydarzenia w sposób logiczny i spójny z uwzględnieniem dat i rodzaju działalności przestępczej podejmowanej przez kolejnych oskarżonych. M. B. (1) w tym wypadku także wyjaśniał (jako podejrzany) z pozycji bezpośredniego uczestnika wydarzeń, o których miał wiedzę co do wszystkich elementów tego proceduru. Jego relacje znajdują zresztą swoje odzwierciedlenie w dokumentacji dotyczącej rejestracji pojazdu marki H. (...) przez K. D. (2) i sprzedaży tego pojazdu przez M. B. (1) R. L. z uwagi na pobyt w tym czasie oskarżonego D. w zakładzie karnym. Depozycje M. B. (1) co do tych okoliczności były składane kilkakrotnie, nadto M. B. (1) potwierdził je w toku postępowania sądowego. Dodatkowej weryfikacji poddano je jeszcze w toku śledztwa poprzez przeprowadzenie stosownych eksperymentów procesowych i także to wzmocniło przekonanie Sądu, że nie mijał się on z prawdą. W swoich depozycjach M. B. (1) pamiętał, że K. D. (2) podpisał umowę sprzedaży tego pojazdu, kiedy przebywał na przepustce (a musiał to zrobić, gdyż na niego pojazd był zarejestrowany). K. D. (2) przebywał na przepustkach w odbywaniu kary pozbawienia wolności w dniach 27-28 listopada 2006 roku i 25-26 grudnia 2006 roku, zaś sprzedaż pojazdu miała miejsce w dniu 8 stycznia 2007 roku, co zdaniem Sądu stanowi dodatkowy argument potwierdzający, że M. B. (1) składał wyjaśnienia jako podejrzany w sposób rzetelny, bowiem opisywane wydarzenia umiejscawiał w czasie, a dzięki czemu możliwa była weryfikacja jego depozycji za pomocą dokumentów dotyczących samochodu marki H. (...).

Sąd Okręgowy dostrzegł wypowiedź M. B. (1), iż w okresie kiedy K. D. (2) przywoził (...) z Holandii na teren Polski towarzyszył mu D. J. ps. (...). Ten jednak - jak wynika niezbicie z informacji aresztu śledczego - od dnia 21 lutego

2005 roku przebywał nieprzerwanie w jednostce penitencjarnej jako tymczasowo aresztowany aż do dnia 13 grudnia 2005 roku (informacje k. XXIX, k. 13066; tom XXXI, k. 13447-13448) i nie miał możliwości korzystania z przepustek. Okoliczności te potwierdził także świadek D. J. na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2014 roku (zeznania tom XXXVIII k. 14807). Świadek ten przyznawał, że zna K. D. (2) i są bliskimi znajomymi, natomiast zaprzeczył, aby wspólnie z oskarżonym wyjeżdżali za granicę, w tym w roku 2005 roku, kiedy przebywał w areszcie. Świadek zeznał także, iż w tym okresie oskarżony nie dysponował żadnym samochodem, bo w takim przypadku „by mu się pochwalił”. W przekonaniu Sądu uprawnione jest zatem twierdzenie, że w zakresie ps. (...) doszło do pomyłki świadka M. B. (1), ale co może wynika z faktu, że M. B. (1) generalnie bardzo silnie wiązał oskarżonego K. D. (2) z D. J.. Sąd także z uwagi na datę tymczasowego aresztowania D. J. ps. (...) nie wykluczał iż mogło być ustalone że D. J. podobnie jak K. D. (2) będzie pełnił rolę kuriera w transporcie (...) z Holandii i Polski i dlatego też jeszcze przed tymczasowym aresztowaniem ps. (...) mógł wspólnie z K. D. (2) udać się na pierwszy kurs do Holandii a więc między 18 a 20 lutym 2005 roku. Zwraca także uwagę fakt, że w przypadku D. J. świadek M. B. (1) nie był pewny co do jego osoby jako uczestnika wyjazdu do Holandii wspólnie z oskarżonym K. D. (2) z uwagi na informacje o jego izolacji, to w przypadku K. D. (2) przekonania tego nie zmienił, dodatkowo uzupełniając swoje relacje informacją, że samochód osobowy marki H. (...) został następnie sprzedany R. L., osobie poleconej przez J. B. (2), który w okresie wcześniejszym zaopatrywał M. B. (1) w płyn (...) do produkcji (...) i narkotyk ten także od B. nabywał. M. B. (1) miał wiedzę, że R. L. był mechanikiem samochodowym, co potwierdził R. L. na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2015 roku (zeznania k. 16342 tom XLVI). Świadek potwierdził także nabycie przedmiotowego samochodu w dniu zawarcia umowy, chociaż jak Sąd ustalił w tym czasie K. D. (2) przebywał w zakładzie karnym (o czym była mowa wyżej). M. B. (1) pamiętał, że oskarżony umowę tę podpisywał w czasie pobytu na przepustce, a samochód został sprzedany za kwotę 18-20 tys złotych (wyjaśnienia t. 50 k. 17166). Świadek R. L. przyznawał, że w dacie zawarcia umowy dane dotyczące osoby sprzedającego jak i jego podpis mogły być już ujęte w umowie. Świadek jednak dowodził, że samochód marki H. (...) nabył za pośrednictwem komisju, chociaż szczegółów dotyczących tej transakcji nie pamiętał, a czemu przeczy treść okazanej mu umowy wskazującej na przeprowadzenie transakcji zbycia pojazdu między osobami fizycznymi. Świadek nie znał M. B. (1), a w zakresie znajomości J. B. (2) pamiętał, że poznał go ale w okresie późniejszym. Także z treści umowy sprzedaży samochodu wynik w sposób jednoznaczny, że została ona zawarta w Z. a więc w miejscu zamieszkania oskarżonego D., na co także wskazywał M. B. (1). Z tych względów Sąd nie dał wiary twierdzeniom świadka R. L., iż samochód marki H. (...) nabył za pośrednictwem komisju, bowiem w takim wypadku inna byłaby treść umowy, w tym w szczególności określenie stron umowy (art. 765 k.c i dalsze). Sąd Okręgowy nie dał także wiary tym twierdzeniom świadka R. L. w zakresie wyposażenia pojazdu w szczególności baku, a o którym jako przystosowanym do przywozu (...) relacjonował M. B. (1), wyjaśniając jako podejrzany, że aby wyjąć towar należało wjechać na kanał w garaży u A. K. (2) i bak odkręcić od dołu (wyjaśnienia k. 3142, t. XXVI, k. 12246). R. L. przed Sądem zeznawał jednak, iż w samochodzie był oryginalny bak a w każdym razie taki, który pozwolił na pełne jego zatankowanie i świadek nie zauważył, aby została zmieniona jego pojemność. Sąd Okręgowy oceniając w tym zakresie jak i w pozostałym zeznania świadka R. L. uznał je za niewiarygodne, zważywszy na powiązania z J. B. (2) i posiadanym przez świadka warształem mechanicznym co zdaniem Sądu dowodzi, że R. L. został celowo wybrany dla zakupu i takiego przygotowania samochodu aby była możliwość jego dalszej sprzedaży a co miało miejsce w dniu 15 lipca 2011 roku a więc w dacie gdy M. B. (1) podjął już współpracę z organami ścigania. Natomiast – jak ustalił Sąd - do dnia 26 września 2014 roku K. D. (2) nie zgłosił do Starostwa Powiatowego w N. faktu zbycia przedmiotowego pojazdu (pismo i dokumentacja dotycząca samochodu osobowego marki H. (...) k. 15726 tom LXIII i dokumentacja k. 16125-16130 tom LXV). Depozycje świadka M. B. (1) co do istnienia na posesji A. K. (2) garażu, w którym znajdował się warsztat i kanał umożliwiający odkręcenia baku od dołu znajdują także oparcie w załączonych do akt sprawy materiałach poglądowych (t. XI k. 2132-2133, t. L, k.17279-17290) oraz w zeznaniach świadka T. S. przed Sądem relacjonującego ujawnienie produkcji (...) na terenie posesji A. K. (2) w 2008 roku. Świadek pamiętał, że były tam pomieszczenia gospodarcze w których znajdowały się kanały samochodowe bowiem – jak świadek zeznawał - oskarżony był lakiernikiem i zajmował się naprawą samochodów (zeznania świadka k. 16582-16585 tom LXVII);

Sąd ustalił zatem i przyjął, że K. D. (2) łącznie odbył około 10 kursów, przywożąc podczas każdego kursu od 5 do 6 kilogramów (...). Przewóz (...) odbywał się z Holandii przez Niemcy do Polski. Za 1 kg (...) dostawcy otrzymywali kwotę do 300 euro za kilogram, natomiast w Polsce narkotyk był sprzedawany w cenie 15.500 zł za 1 kilogram. Za

każdy kurs K. D. (2) otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 2.000 złotych; Tym samym Sąd Okręgowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego K. D. (2). Niewątpliwie - jak ustalili i przyjął Sąd – oskarżony ten nie mógł przywozić (...) do Polski wspólnie z D. J. ps. (...) Zostało to wykazane niezbicie w dotychczasowym omówieniu dowodów w tym zakresie i okoliczność pobytu ps. (...) w areszcie śledczym. Sąd natomiast nie uwzględnił twierdzeń K. D. (2), iż w badanym przez Sąd okresie nie posiadał prawa jazdy i z tego powodu nie mógł prowadzić samochodu. Nie wymaga dowodu stwierdzenie, że dokument w postaci prawa jazdy jedynie w sposób formalny potwierdza umiejętności prowadzenia określonych pojazdów a osoby dokumentu takiego nieposiadające mogą być dobrymi kierowcami. Z tych powodów Sąd odrzucił zatem tezę prezentowaną przez tego oskarżonego, iż brak prawa jazdy uniemożliwił mu wyjazd zagranicę.

Zauważyć dalej należy, iż pojazd ten był następnie wykorzystywany do przywozu (...) z Holandii do Polski przez kolejnego kuriera czyli oskarżonego A. R. M. B. (1) opisując proceder handlu (...), przywożonej z Holandii, konsekwentnie wskazywał, że miejsce K. D. (2) jako kolejny kurier zajął oskarżony A. R. ps. (...). Oskarżony ten do Holandii po raz pierwszy udał się także ze Z. K. (1), chociaż M. B. (1) w jednej ze swoich depozycji wskazywał, że mógł on pojechać z K. D. (2) i D. J., a co nie było możliwe wobec faktu iż w tym okresie ps. (...) przebywał już w areszcie śledczym, zaś wobec K. D. (2) M. B. (1) miał zastrzeżenia, że kradnie przywożoną z Holandii (...) co było faktycznym powodem zmiany kurierów. Z tych powodów Sąd zatem przyjął, iż A. R. do Holandii po raz pierwszy udał się z ps. (...) i w okresie co najmniej od 21 września 2005 roku (kiedy oskarżony K. D. został osadzony w zakładzie karnym) i nie później niż do stycznia 2006 roku z terytorium Holandii przez Niemcy na terytorium Polski przywoził środek odurzający w postaci (...) w ilości co najmniej 29,5 kg podczas co najmniej 6 kursów celem dalszej odsprzedaży, ustalając iż w pierwszych pięciu 5 kursach oskarżony przywoził każdorazowo po 5 kg (...), a podczas ostatniego kurs przywoził (...) w ilości 4,5 kg. Przywożona do (...) była ukrywana za każdy razem w baku samochodu marki H. (...), a oskarżony otrzymywał z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 2,5 tys. złotych za każdy kurs, a za ostatni kurs oskarżony otrzymał 8 tys. zł. Sąd Okręgowy, ustalając sprawstwo oskarżonego w tym zakresie miał na uwadze zgłaszany przez oskarżonego i obrońcę fakt, że wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 20 września 005 roku w sprawie IIK 407/05 A. R. został skazany za jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości i w związku z tym występkiem zostało mu zatrzymane prawo jazdy na okres 1 roku od dnia 22 lipca 2005 roku do dnia 22 lipca 2006 roku. Powyższe nie dowodzi jednak, że oskarżony nie kierował samochodami pomimo utraconych uprawnień przy wykorzystaniu podrobionego dokumentu prawa jazdy, o czym Sąd ma wiedzę przy rozpatrywaniu tego typu spraw karnych. Zauważyć także należy, iż wyrok w sprawie IIK 407/05 uprawomocnił się w dniu 28 września 2005 roku, a dopiero w październiku 2005 roku informacja o zatrzymaniu oskarżonemu prawa jazdy została dostarczona do Starostwa Powiatowego i wykonana w listopadzie 2005 co pozwalało oskarżonemu na kierowanie samochodami bez informacji o zatrzymaniu prawa jazdy w okresie przypisanego mu ostatecznie czynu. Zwraca także uwagę innym elementem pozwalającym na identyfikację tego oskarżonego, a więc wiedza M. B. (1), że oskarżony A. R. zameldowany w N. faktycznie przebywał w W. gdzie wynajmował mieszkanie, co także w swoich wyjaśnieniach potwierdzał sam oskarżony;

Także z relacji M. B. (1) ustalić można powody dla których ustala współpracę ze Z. K. (1) ps. (...) w zakresie obrotu (...) w styczniu 2006 roku co znalazło także swoje odzwierciedlenie w opisie czynu w pkt. 20 wyroku i przyjętej przez Sąd kwalifikacji prawnej obejmującej czyn z 64 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2011.117.678) wobec oskarżonego A. R.. Jak bowiem Sąd Okręgowy ustalił – także w oparciu o depozycje M. B. (1) – w czasie gdy A. R. jako kurier przywoził (...) do Polski, M. B. (1) i Z. K. (1) nie byli zadowoleni z jakości przywożonego narkotyku i uznali, że winę za to ponoszą Polacy tj. ojciec i syn sprzedający (...) kurierom w Holandii, bowiem sprzedawali „mokry towar”. Z tego właśnie powodu M. B. (1), Z. K. (1), A. R. i J. z P. (osoba nieustalona) dokonali zaboru w Holandii zamówioną wcześniej przez nich (...) w ilości 4,5 kilograma, którą przywieźli do Polski i sprzedali. Za udział w tym wyjeździe A. R. i J. z P. otrzymali wynagrodzenie w kwocie po 8 000 złotych, natomiast pozostała kwota pieniędzy uzyskana w wyniku sprzedaży narkotyku została podzielona między M. B. (1) i Z. K. (1) a także A. K. (1) ps. (...) i A. M. (1) ps. (...).

A zatem jak Sąd przyjął - w sumie kurierzy w osobach K. D. (2) i A. R. wykonali łącznie nie więcej niż 15 kursów do Holandii, podczas każdego z nich przywożąc (...) w ilości (przeciętnie) 5-6 kilogramów narkotyku, a kradzież (...) w

styczniu 2006 roku zakończyła proceder przemytu (...) z Holandii przy udziale M. B. (1) i Z. K. (1). Z relacji M. B. (1) wynika także, iż A. R. w trakcie pełnienia roli kuriera sam nabywał przywożony i przechowywany u A. K. (2) narkotyk i w okresie od września 2005 do stycznia 2006 roku łącznie zakupił co najmniej 15 kg (...) w partiach po 1-2 kilogramy, płacąc cenę w wysokości 15.500 złotych za kilogram a (...) sprzedawał M. B. (1) jeszcze na terenie posesji A. K. (2) lub na Towarze w W., gdzie (...) dla oskarżonego dostarczał A. K. (1) ps. (...) celem jej dalszej odprzedaży przez A. R..

Już w tym miejscu podkreślić należy, iż wobec faktu, że K. D. (2), A. R. jak i A. K. (2) z tytułu podjętych zachowań przestępczych otrzymywali stałe wynagrodzenie Sąd Okręgowy uznał, iż z popełnionego przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. co znalazło swoje odzwierciedlenie w kwalifikację prawnej czynów im przypisanych a także w obowiązku zwrotu równowartości uzyskanej w ten sposób korzyści majątkowej.

Z kolei w przypadku oskarżonego A. K. (2) Sąd Okręgowy zmodyfikował ilość narkotyku w postaci (...), jaką oskarżony ten miał przechowywać u siebie na posesji w okresie od czerwca 2005 roku do stycznia 2006 roku (zarzut z pkt XIX aktu oskarżenia ApVDs 2/13 i pkt. 14 wyroku). Zaznaczyć należy, iż Sąd ustalając sprawstwo oskarżonego w tym zakresie oparł się przede wszystkim na depozycjach M. B. (1), które znalazły w sposób pośredni potwierdzenie w zeznaniach T. S. (o czym Sąd już wskazywał w niniejszym uzasadnianiu). Prokurator w skardze publicznej zarzucił temu oskarżonemu przechowywanie na terenie swojej posesji (...) przywiezionej z Holandii w ilości łącznej 75 kg. Z ilości narkotyku - w kontekście depozycji M. B. (1) - wynika, że przechowywana była (...) jaka była przywożona z Holandii przez kurierów tj. oskarżonego K. D. (2) a następnie oskarżonego A. R.. Jak ustalił Sąd, także w oparciu o wyjaśnienia M. B. (2) jako podejrzanego, K. D. (2) był kurierem w okresie od dnia 18 lutego 2006 roku i nie później niż do dnia 21 września 2006 roku co Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumentację w postaci zakupu i sprzedaży samochodu osobowego marki H. (...) oraz informacji o pobytach K. D. (2) w zakładzie karnym tj. od dnia 21 września 2006 roku. Także z depozycji M. B. (2) wynika, iż u A. K. (2)(...)a była przechowywana dopiero od czerwca 2005 roku do stycznia 2006 roku a więc do czasu zakończenia współpracy z osobami handlującymi (...) na terenie Holandii (zarzut z pkt. XXII dotyczący A. R.); Dalej – w oparciu o depozycje M. B. (1) - Sąd Okręgowy ustalił, że K. D. (2) w przypisanym mu okresie przywiózł do Polski co najmniej 50 kg tego narkotyku w ilości po 5-6 kg każdego kursu w co najmniej 10 kursach. Wobec tak prezentowanych depozycji M. B. (1), których Sąd nie miał możliwości zweryfikować (z uwagi na postawę M. B. (1) w toku postępowania sądowego i brak innych dowodów), Sąd nie miał zatem możliwości ustalić ile kursów i ile tym samym (...) oskarżony ten przywiózł do Polski w okresie od czerwca 2005 roku do września 2005 roku a więc w czasie gdy była ona przechowywana przez A. K. (2). Tym samym – zdaniem Sądu - w sposób nie budzący wątpliwości nie można było przypisać A. K. (2) ilości faktycznie przechowywanego narkotyku na terenie jego posesji w okresie działalności przestępczej K. D. (2) a jedynie przyjąć tę ilość jak została przywieziona przez A. R. tj. 29,50 kg, którą oskarżony transportował do Polski w okresie od września 2005 roku do stycznia 2006 roku.

Już w tym miejscu odnieść się należy do kolejnego zarzutu dotyczącego także A. K. (2) a związanego z przechowywaniem przez niego innego narkotyku tj. (...) w ilości co najmniej 800 kg w okresie od października 2006 roku do lipca 2007 roku w P. Dużych (zarzut z pkt. XX aktu oskarżenia ApVDs 2/13). Z depozycji M. B. (1) wynika, iż (...) ta miała pochodzić z jej produkcji w trzech miejscach tj. w S. u M. S. (2), gdy (...) była w ostatnim etapie strącana w S. u H. B. a wobec ujawnienia przez Policję posesji M. S. (2) jako miejsca produkcji, spod P., które jako ostatnie miejsce produkcji znalazł M. z P. czyli M. M. (4) W oparciu zatem o pozyskany przez Sąd materiał dowodowy (depozycje M. B. (1) i J. B. (3)) Sąd pierwszej instancji ustalił, iż produkcja (...) w miejscowości S. (strącana w S.) rozpoczęła się w październiku 2006 roku, bowiem M. B. (1) wyraźnie wyjaśniał (jako podejrzany), że w tym okresie M. A. (2) ps. (...) wrócił po przerwie do zakładu karnego co miało rzeczywiście miejsce bo ps. (...) przebywał na przepustce przez rok czasu tj. od 14 października 2005 roku do 14 października 2006 roku. M. B. (1) relacjonując produkcję (...) u M. S. (2) wyjaśniał jako podejrzany, że produkcja ta trwała przez okres co najmniej 8 miesięcy, i w tym czasie (...) była przechowywana u oskarżonego A. K. (2). Już w tym miejscu obalić należy założenie A. K. (2), że (...) w takiej ilości miał przechowywać jednorazowo, bowiem M. B. (1) wyraźnie podkreślał, że jednorazowo (...) była u oskarżonego przechowywana w ilości nie większej niż 50 kg w pudełkach po proszku w ilości od 2 do 8 a nawet 12 kg. Tymczasem, jeżeli Sąd Okręgowy uwzględniając okres trwania produkcji (...) przez jedynie 8 miesięcy, ustalił zatem, że produkcja tego narkotyku (rozpoczęta w S.) powinna zakończyć się w lipcu 2007 roku tak jak założył

Prokurator w akcie oskarżenia. W tym także okresie rozpoczęła się – ostatnia już - produkcja (...) pod P., która jak twierdził M. B. (1) trwała co najmniej 3 miesiące, pamiętając że w tym czasie zakład karny opuścił A. M. (1) ps. (...) co miało miejsce w dniu 29 maja 2007 roku. W produkcji pod P. zostało wyprodukowanych 300 kg (...), która w ostatniej fazie produkcji była w dalszym ciągu strącana w S. u H. B., ale - zdaniem Sądu także w okresie późniejszym czyli jeszcze po lipcu 2007 roku i w tym czasie (...) była także strącana pod P. przez A. F. ps. (...) z P. i M. z P., ponieważ A. M. (1) zabronił już A. K. (1) ps. (...) udziału w tej produkcji, zaś po zakończeniu jednej z ostatnich produkcji (...) M. B. (6) - jak sam określił - został „pogoniony” przez ps. (...) i ps. (...) i według jego wiedzy były jeszcze przeprowadzane co najmniej dwa lub trzy cykle produkcji pod P.. Także świadek (...) pamiętał, że w tym czasie kontakty miał już jedynie z A. M. (1) i A. K. (1) i wiedział, że M. B. (1) z nimi już nie współpracuje. Podobne ustalenia czynił Sąd w oparciu o depozycje złożone przez świadka P. F. (2) ps. (...), który przyznawał, że w tym czasie dwukrotnie sprzedawał A. K. (1) płyn (...), jednocześnie zaprzeczając tym twierdzeniom M. B. (1), że także jemu sprzedawał płyn (...). Podobnie udziałowi w produkcji (...) zaprzeczał przed Sądem A. F., twierdząc że są to jedynie pomówienia, bowiem z tego powodu wobec niego nigdy nie było prowadzone postępowanie karne. Tymczasem M. B. (1) wyraźnie identyfikował osobę A. F., wiedział o jego udziale w produkcji (...) w S. co znajduje swoje odzwierciedlenie w wyroku Sądu Okręgowego w Ł. w sprawie IVK 18/10, czego A. F. przed Sądem na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2015 roku nie kwestionował. Z jego zeznań wynikało zresztą, że na terenie posesji A. K. (2) znajdują się kanały samochodowe a samego oskarżonego poznał jako lakiernika, który zajmował się w tym czasie lakierowaniem samochodów. Świadek zresztą na okazanym mu przez Sąd materiale poglądowym zawierającym zdjęcia z posesji w P. Górnych wskazywał w jakich pomieszczeniach kanały samochodowe się znajdowały. A. F. potwierdzał zatem depozycje M. B. (1) w zakresie produkcji (...) na posesji oskarżonego w 2008 roku, obecność kanałów samochodowych, ale świadek ten także relacjonował na temat znajomości z nieżyjącym już A. K. (1), którego poznał przy produkcji (...) w S. w latach 2005-2007 i z zeznań tego świadka (a nie M. B. (1)) wynika wyraźnie, iż produkcja (...) w P. w 2008 była kontynuacją produkcji (...) w S., gdy miejsce to zostało ujawnione przez organy ścigania. A zatem A. F. przyznając, że uczestniczył w produkcji (...) w S. a w roku 2008 w P.. Sąd okoliczności wskazywanych przez A. F. a zaprzeczających jego udziałowi w produkcji (...) pod P. nie uwzględnił uznając, iż jest to przyjęta przez niego linia obrony wobec zagrożenia związanego z możliwością wszczęcia postępowania karnego wobec niego w związku z udziałem w kolejnej produkcji (...), podczas, gdy już w całości wykonał on karę pozbawienia wolności za wytwarzanie (...) w S. i w P.. Tym samym – kontynuując rozważania Sądu w zakresie dotyczącym ilości przechowywania (...) przez A. K. (2) – nie sposób przyjąć w sposób jednoznaczny, iż wytworzone pod P. 300 kg (...) miało miejsce do końca lipca 2007 roku i związku z tym w całości była ona przechowywana na terenie posesji A. K. (2) czyli łączne 800 kg (...), bo obejmująca 500 kg wyprodukowanych w S. i S. oraz 300 kg wyprodukowanych pod P.. Z depozycji M. B. (2) wynika wszak, iż produkcja pod P. rozpoczęta została po miesiącu marcu 2007 roku i trwała jeszcze po zakończeniu współpracy między M. B. (1) a A. M. (1) i A. K. (1) co miało miejsce w lipcu 2007 roku. Z depozycji M. B. (1) nie wynika zaś jaka ilości (...) była wytwarzana każdego miesiąca pod P., aby w sposób nie budzący wątpliwości ustalić jaka ilość substancji psychotropowej wyprodukowanej pod P. do miesiąca lipca była rzeczywiście przechowywana u A. K. (2). Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że jako nie budząca wątpliwości pozostaje (...) w ilości 500 kg – czyli ta wyprodukowana w S. (i strącana w S.) co znalazło swoje odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego temu oskarżonemu w pkt. 16 wyroku (zarzut z pkt. XX aktu oskarżenia). Dodatkowo, już w tym miejscu należy przypomnieć, iż miejsca produkcji (...) (poza P.) były okazywane przez M. B. (1) w toku eksperymentu procesowego, kiedy to wskazał posesję w S.. Przebieg eksperymentu został zresztą przez Sąd pozytywnie zweryfikowany przy użyciu serwisu (...) (tom L, k.17279-17290). Co do otrzymywanych ilości narkotyku, przy uwzględnieniu wskazywanych przez świadka B. składników i narzędzi jakimi dysponowali, weryfikację przeprowadzono z udziałem biegłego W. K., który potwierdził, że relacja świadka nie zawiera sprzeczności a ilości narkotyku była możliwa do uzyskania w podawanych warunkach (opinia pisemna IL- 13/2014 roku z dnia 25.10.2014 roku t.43 k.15867). Z uwagi na zmianę ilość narkotyków, wypada jednak podkreślić, iż Sąd pierwszej instancji nie podważał wiarygodności depozycji M. B. (1) i uczestniczenia w tym procederze przez niego jak i znajomości środowiska przestępczego w tym okresie o czym świadczy chociażby jego wiedza o wytwarzaniu (...) w 2008 roku u A. K. (2) co potwierdzał przecież świadek A. F. jak i powoływany już świadek T. S.. Sam oskarżony A. K. (2), który konsekwentnie nie przyznawał się do stawianych mu zarzutów, przyznawał się jednocześnie do udostępnienia posesji do produkcji (...) w tym czasie, co jest oczywiste z uwagi na wykonanie przez niego kary pozbawienia wolności. Przywołać jednak należy zeznania świadka T. S., funkcjonariusza Policji, który

dokonując czynności na terenie posesji oskarżonego w 2008 roku pamiętał, że w rozmowie z A. K. (2) ten przyznawał się, że nie była to pierwsza tego typu sytuacja gdy na terenie jego posesji miała miejsce produkcja (...), co może w sposób pośredni wskazywać na wcześniejszy kontakt oskarżonego z tym narkotykiem, a o czym zeznawał także świadek A. F. w sprawie własnej tj. wyjaśnienia świadka jako podejrzanego z akt sprawy o sygn. IV K 18/10 z k. 2070 tom XI , z k. 2074, z k. 2075 i tom XII z k. 2379, gdy podczas spożywania alkoholu A. K. (2) chwalił się udziałem w produkcji (...) w okresie wcześniejszym. A. F. przed Sądem starał się tą wypowiedz zdeprecjonować, to jednak – zdaniem Sądu – wobec relacji w tym zakresie dwóch niezależnych świadków tj. A. F. i T. S., nie sposób uznać za niewiarygodnie depozycje M. B. (1) o wcześniejszym kontakcie oskarżonego z (...) na terenie swojej posesji. Świadkowie wskazywali co prawda, iż miało to dotyczyć także produkcji (...) co nie zmienia faktu, iż A. K. (2) przechowując (...) w okresie 2006-2007 miał wiedzę, że przechowywana u niego (...) pochodzi z produkcji.

Trzeba już w tym miejscu podkreślić, że świadek T. S. z racji wykonywanych czynności operacyjnych znał dane personalne M. B. (1) i w związku z prowadzoną przez niego działalnością narkotykową świadek zetknął się z tą osobą w okresie 2007- 2008. Podobnie świadek ten miał wiedzę operacyjną na temat działalności narkotykowej R. M. (1) i jego ojca R., braci S., A. M. (1) ps. (...), czy A. K. (1) ps. (...), a więc o osobach co do których wyjaśnienia obciążające jako podejrzanego złożył świadek M. B. (2) i co w dotychczas omawianym zakresie uwzględnił Sąd Okręgowy.

Wobec tak poczynionych ustaleń Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił zatem depozycji A. K. (2), A. R. i K. D. (2), który nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im aktem oskarżenia czynów. W przypadku oskarżonego A. K. (2), który zanegował w swoich wyjaśnieniach wszelkie ustalenia co do swojej osoby, Sąd nie dał wiary. Zrozumiałym jest, że świadek określał początek swoich kontaktów z narkotykami na rok 2008 roku, kiedy to miała miejsce produkcja (...) na jego posesji, gdyż za udział w tym zdarzeniu został skazany prawomocnym wyrokiem – jak już Sąd sygnalizował. Jest to zatem okoliczność nie do zakwestionowania i jako prawdziwa może służyć do budowania linii obrony. Nie mniej oczywiste jest jednak, że ustalenie takie nie wyklucza, iż działalnością związaną z obrotem narkotykami oskarżony mógł zajmować się także wcześniej i w toku postępowania ustalono, że istotnie się nią zajmował. Przemawiają za tym oparte na chronologii i poprawnie zarysowanych związkach przyczynowo-skutkowych depozycje M. B. (1) poparte ustaleniami poczynionymi z jego udziałem w trakcie eksperymentów procesowych a także depozycje świadka A. F. (w uwzględnionym przez Sąd zakresie) oraz świadka T. S..

W przypadku A. K. (1) postępowanie karne w zakresie czynów z pkt. I – V aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 zostało umorzono z uwagi na zgon oskarżonego w dniu 08 września 2014 roku. Czynione jedna przez Sąd ustalenia faktyczne były istotne, bowiem osoba A. K. (1), jego przestępcza działalność, wiedza o tym oskarżonym przez innych świadków (poza M. B. (1)) tj. J. S. (1), J. B. (3), H. S. (2), P. F. (2), M. S. (1) pozwalała Sądowi na czynienie ustaleń według chronologii zdarzeń związanych z produkcją i obrotem (...) i (...) w latach 2005-2007 jako niezbędnej do oceny kryminalnych zachowań wyżej wymienionych oskarżonych.

W świetle tych rozważań Sąd Okręgowy uwzględnił także depozycje świadków koronnych J. S. i J. B. (3) nie dając wiary tym argumentom, które miałyby podważać ich wiarygodność, a co w zasadzie próbował podejmować przede wszystkim przesłuchany w charakterze świadka D. G. (1). Sąd prezentował swoje stanowisko w zakresie ocenie świadka koronnego J. S., uznając je za logiczne, spójne i pozostające w zgodzie ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Podobnie Sąd pierwszej instancji ocenił depozycje świadka koronnego J. B. (3). Jego depozycje zostały bowiem poddane weryfikacji w kontekście depozycji M. B. (2), J. S., P. Z. czy H. S. (2). Podobnie biegły W. K. (3) w opinii wydanej na potrzeby tego postępowania wskazywał, iż świadek ten prezentuje rozległą wiedzę w zakresie wytwarzania (...), a podawane przez niego ilości produkowanej (...) w miejscach produkcji ustalanych przez Sąd w tej sprawie mogły być wytwarzane. Świadek (...) nie kwestionował przecież w żadnych ze swoich depozycji a także na sali sądowej (t . XL k. 15216), że zna A. K. (1), który pomagał mu w 2006 roku w produkcji (...) razem z M. A. (2) ps. (...). Świadek ten przyznawał, iż znał skład osoby grupy ps. (...) do których zaliczał właśnie A. (...), (...), o czym także wyjaśniał jako podejrzanego chociażby M. S. (1) pamiętając, że od nich wiosną 2006 roku nabył (...). Przypomnieć także należy, iż (...) opuścił areszt w dniu 31 marca 2006 roku i w zasadzie chwilę później, bo w kwietniu 2006 roku przystąpił do produkcji (...) pod nadzorem M. A. (2) ps. (...). (...) pamiętał a tym samym wpierał relacje M. B. (1), iż u H. B. w S. miało miejsce strącanie (...) produkowanej u M. S. (2) i pamiętał, że A. K. (1) odbierał 100 kilogramów (...).

Świadek ten, podobnie jak M. B. (1), J. S. (1) wskazywał na skład osób uczestniczących w produkcji (...) a więc na M. A. (2), M. S. (2) zwaną potocznie K., D. G. (2), J. S. (1), który był głównym chemikiem czy A. K. (1) ps. (...), którego poznał jako M.. Świadek w sposób tożsamy wskazywał miejsca produkcji (...) w których uczestniczył a więc O. D. i pamiętał, że zostało tam wyprodukowanych najwyżej 40 kg (...), S. gdzie miało miejsce strącanie (...) a także R. i A.. Świadek potwierdzał także te okoliczności prezentowane przez M. B. (2), gdy po powrocie M. A. (2) do zakładu karnego nawiązali współpracę z grupą N. u której zaczęli zaopatrywać się w (...), a A. M. (1) w grupie tej miał głos decydujący. Tak osobę A. M. (1) charakteryzował inny świadek koronny J. S. (1), a także przywoływany już kilkakrotnie M. S. (1). Z relacji J. B. (3) jak i M. B. (2) wynika, że współpraca między nimi ustała w 2007 roku, ale świadek pamiętał że za każdym razem transakcja przeprowadzona między nimi dotyczyła zakupu 30 kilogramów (...), którą w okolice (...) przywoził A. K. (1), a tych transakcji było – jak świadek oceniał - od 7 do 8. Świadek koronny, podobnie jak M. B. (1), wskazywał też na inne miejsce odbioru (...) jak (...) czy Malinowy Zajazd, gdzie (...) odbierał z P. Z., a co w swoich depozycjach potwierdzał tenże świadek. P. Z. przyznawał, że z uwagi na brak uprawnień do kierowania samochodem przez J. B. (4), był jego kierowcą i stąd jego obecność przy odbiorze (...). Taką okoliczność potwierdzał także w swoich depozycjach (...). Świadek ten przyznawał, iż w roku 2006 roku na jednej transakcji przeciętnie zarabiali 50 - 60.000 złotych, a zysk był dzielony między nim a D. G. (2), z tym że świadek przyznawał, iż zarobione pieniądze wydał na bieżąco co stanowi wyjaśnienie zarzutu formułowanego pod adresem świadka koronnego poprzez D. G. (1). Świadek korony przyznawał, iż w tym czasie, gdy zajmowali się obrotem narkotykami zarówno on jak i D. G. (1) świadczyli własną pracę co także podważa te twierdzenia D. G. (2), który kwestionował zarzuty tej treści we własnej sprawie wskazując, że tym okresie pracował legalnie, więc nie miał możliwość zajmowania się tego typu działalnością przestępczą. Świadek koronny także potwierdzał inne okoliczności wskazywane przez M. B. (1) jak tą, że pod koniec współpracy z grupą spotykał się już wyłącznie z A. M. (1) i A. K. (1) i dopiero w 2008 roku nawiązał ponownie kontakt z M. B. (1), który nie był dużym odbiorcą i „ maksymalnie brał 5 kilogramów (...) ” płacąc kwotę 4, 5 tys złotych za 1 kilogram a współpraca ta trwała do 2009 roku.

Sąd Okręgowy zatem mając na uwadze depozycje J. B. (3) uznał je za wiarygodnie, wspierające w swej treści depozycje M. B. (1). Tym samym Sąd Okręgowy – jak już wskazywał w niniejszym uzasadnieniu – nie uwzględnił tych depozycji D. G. (2), który podważał relacje M. B. (1), J. S., H. S. (2) czy J. B. (3). Sąd także nie uwzględnił lakonicznych i ogólnikowych de facto zeznań świadka A. M. (1) ps. (...). A. M. (1) na rozprawie w dniu 20 lutego 2014 roku (k. 14304 tom 36) zakwestionował zarzuty jakie zostały mu przedstawione we własnej sprawie (postanowienie o przedstawianiu zarzutów k. 13467 t.30), ale jednocześnie przyznawał, iż zna P. S. i jest to znajomość przyjacielska, a siostra jego matki jest matką chrzestną P. S.; przyznawał, że ze spraw sądowych zna A. K. (2), ponieważ „ mieli wspólną sprawę w Ł. ”, podobnie jak znał Z. N. (1) czy M. A. (2). Świadek ten – podobnie jak D. G. (1), M. A. (2), R. G. (3), Z. K. (1) – dowodził, iż obciążające go depozycje J. S. i M. B. (1) stanowią jedynie pomówienie, a czego miał dowodzić konflikt między M. B. (1) a P. S. w 2006 roku, gdy M. B. (1) uderzył P. S. butelką. W przypadku J. S. świadek wskazywał, iż J. S. (1) w toku śledztwa nie rozpoznał na okazywanych mu tablicach poglądowych A. M. (1) a tydzień później na podstawie tych samych tablic poglądowych z wizerunkiem tego świadka J. S. (1) był już pewny swojego rozpoznania. Świadek także dowodził, iż w sprawie karnej prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Ł. został pomówiony z kolei przez świadka A. F.. Natomiast w przypadku świadka A. M. (1) ps. (...) – jak już Sąd wielokrotnie wskazywał – wiedzę o jego przestępczej działalności, w tym związanej z udziałem w obrocie narkotykami, wiodącą rolę w grupie posiadali i prezentowali nie tylko M. B. (1) ale także J. S. (1) i (...) oraz M. S. (1) czy P. K. (2), który z uwagi na własną działalność przestępczą najszerzej relacjonował okoliczności dotyczące A. M. (1) w okresie 1999-2000 i bliskie z nim relacje Z. N. (1), a także potwierdzał kluczową rolę A. M. (1) w sprzedaży (...), a tak przecież charakteryzowali osobę A. M. (1) i znany wszystkim jego pseudonim ps. (...) świadkowie koronni czy inni przywoływani w tym miejscu przez Sąd świadkowie. Z tych względów Sąd nie uwzględnił zeznań A. M. (1) podważającego relacje M. B. (1) i innych świadków, na podstawie których to depozycji Sąd czyni ustalenia faktyczne, uznając iż świadek wobec własnej sprawy karnej i prezentowanego stanowiska nie jest w żadnym stopniu zainteresowany w przedstawieniu rzeczywistych faktów dotyczących działalności przestępczej dotyczącej jego osoby jak i oskarżonych w tej sprawie. Depozycje A. M. (1) są dla Sądu o tyle istotne, że przedstawiają one bliskie powiązania towarzyskie i rodzinne (podobnie zresztą jak w przypadku R. G. (3)) z oskarżonymi – co z uwagi na wzajemne zaufanie – musiało być przecież także istotnym elementem podejmowanych zachowań przestępczych.

Sąd Okręgowy mając zatem na uwadze logiczne i znajdujące swoje umocowanie wyjaśnienia jako podejrzanego M. B. (1), na podstawie tych depozycji – wspartych kolejnymi dowodami jak depozycje E. S. (1), R. O., M. K. (1) ps. (...), częściowo D. S. - czynił na ich podstawie dalsze ustalenia obejmujące lata 2010 – 2011, gdy M. B. (1) opisywał kolejne transakcje narkotykowe przeprowadzane wspólnie z T. B. i E. S. (1) (zarzut z pkt. XXIV aktu oskarżenia Ap VDs 2/13) a także z R. P. (2) (zarzuty z pkt. X,XI,XII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13), P. K. (3) (zarzuty z pkt. XXVIII, XXIX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13), M. P. (1) (zarzut z pkt. IV aktu oskarżenia VDs 34/13), P. S. (zarzut z pkt. XXXIV aktu oskarżenia Ap VDs 2/13) – w tym z uwagi na nawiązaną współpracę z J. Z. (2) czy A. P. (2) w zakresie sprzedaży mefedromu.

Jak już Sąd nadmieniał, depozycje M. B. (1) dotyczące działalności narkotykowej T. B. znalazły w pewnym momencie swoje odzwierciedlenie w wyjaśnieniach oskarżonego E. S. (1) oraz (częściowo) jego brata D. S.. Obaj zdecydowali się na podjęcie współpracy z organami ścigania z uwagi na wszczęte wobec nich kolejne postępowanie przygotowawcze przez Prokuraturę Apelacyjną w Warszawie o sygn. Ap VDs 40/13, związane z produkcją (...) w okresie od roku 2010 do 2013 roku (t. XXXVIII k. 14882-14886 – postanowienie o przedstawieniu zarzutów D. S.). Oskarżony E. S. (1), który przez całe postępowanie przygotowawcze jak i przez rok trwającego postępowania sądowego w tej sprawie na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2014 roku (a następnie na rozprawie w dniu 11 czerwca 2014 roku) zmienił swoją dotychczasową postawę i złożył wyjaśnienia, w których przyznał się do udziału w obrocie narkotykami w tym do sprzedaży (...) M. B. (1) za pośrednictwem T. B. w okresie od czerwca 2010 roku do marca 2011 roku. W obszernych wyjaśnieniach, gdy E. S. (1) relacjonował swój udział w sprzedaży (...), a później w jej produkcji, opisywał kluczową rolę w tym procederze oskarżonego T. B., za pośrednictwem którego - jak przecież konsekwentnie zeznawał M. B. (1) – dowiedział się o osobie oskarżonego E. S. (1) i od niego nabywał celem dalszej odsprzedaży substancję psychotropową. Oskarżony E. S. (1) ujawniając szczegóły dotyczące własnej działalności przestępczej jak również opisując przestępstwa popełnione głównie przez T. B. obciążał również oskarżonego P. S., który miał u niego zaopatrywać się w (...) po opuszczeniu przez niego aresztu w dniu 30 listopada 2010 roku. E. S. (1) pamiętał, że pod koniec 2010 roku po opuszczeniu aresztu P. S. skontaktował się z nim z prośbą, aby dostarczał mu (...) na tzw. „rozmach”. Dla Sądu w prowadzonym postępowaniu karnym ważną okolicznością jako potwierdził w swoich depozycjach E. S. (1), było to właśnie ustalenie, że P. S. po opuszczeniu aresztu w dniu 30 listopada 2010 roku poszukiwał rzeczywiście źródła zaopatrzenia w narkotyki o czym przekonują nie tylko depozycje E. S. (1), ale także M. H., który w swoich depozycjach relacjonował o nawiązaniu z nim kontaktu przez P. S. i zaopatrzeniu się przez oskarżonego u niego w (...) i w (...) (zarzuty z pkt. XXXII i XXXIII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 dotyczące oskarżonego P. S.).

Nie ulega wątpliwości, iż E. S. (1) ubiegając się o nadzwyczajne złagodzenie kary z uwagi na podjęcie współpracy z organami ścigania w sprawie Ap VDs 40/13, także w tym postępowaniu złożył wyjaśnienia obciążające nie tylko siebie, ale także innych oskarżonych. Powyższa zmiana postawy oskarżonego S. nie oznacza jednak, że E. S. (1) zaczął nagle pomawiać oskarżonych T. B. i P. S., bowiem oskarżony ten (podobnie jak M. B. (1)) nie umniejszał swojej roli w procederze związanym zarówno z produkcją (...) jak i w jej sprzedaży M. B. (1), ale także S. B. (zarzuty z pkt. XXV i XXVI aktu oskarżenia Ap VDs 2/13);

Depozycje E. S. (1) w oparciu o wyjaśnienia M. B. (1) (złożone w toku jego przesłuchania jak i podczas eksperymentu procesowego), jaki i częściowo świadka D. S. pozwolił na ustalenie przez Sąd Okręgowy w zakresie czynu mu zarzucanego w pkt. XXIV (pkt. 25 wyroku), a T. B. w zakresie zarzutu z pkt. XVI aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 (pkt. 11 wyroku) rzeczywistych miejsc transakcji narkotykowych między tym oskarżonym a M. B. (1), w których uczestniczył także T. B.. Sąd pierwszej instancji miał w tym wypadku także na uwadze depozycje świadka M. K. (1) ps. (...), który przecież uczestniczył w jednej z transakcji przekazania (...) dla M. B. (1) w wakacje 2010 roku na terenie stacji S. w M. gdy wspólnie z M. B. (1) udali się dwoma samochodami tj. M. (...) i samochodem marki B. po odbiór narkotyku. Świadek M. K. (1) pamiętał, że wówczas na terenie stacji oczekiwało na nich dwóch kolegów M. B. (1) a jeden z nich podszedł do bagażnika zajmowanego przez niego samochodu i włożył pudełko po butach, gdzie była schowana (...). O przebiegu transakcji w tożsamy sposób relacjonował także M. B. (1). Sąd dostrzegał, iż świadek M. K. (1) wskazywał na stację (...), jednakże w oparciu o przeprowadzony eksperyment procesowy M. B. (1) pamiętał dokładnie miejsce transakcji w M. na stacji S. jak przekonuje także zdjęcie nr 2 k. 3039 tom XV (wyjaśnienia M. B. (1) k. 3036 tom

XV). M. B. (1) podczas wizji lokalnej wskazał zresztą nie tylko na to miejsce przeprowadzonej transakcji, ale także na parking/bar w R. czy blok w J. przy ulicy (...), gdzie mieszkała matka E. S. (1), a gdzie w komórkach bracia S. przechowywali (...). M. B. (1) miał wiedzę, że T. B. kilkakrotnie odbierał (...) od E. i jego brata właśnie w tym miejscu, co potwierdzał E. S. (1) i D. S.. W przypadku transakcji w miejscowości R., M. B. (1) pamiętał, iż (...) została dostarczona przez kuriera na „ścigaczu” co w swoich relacjach potwierdzał D. S., przyznając że (...) przywoził albo samochodem albo na motorze. W przypadku zeznań świadka D. S. przyznać należy, iż jego depozycje Sąd Okręgowy uwzględnił jedynie w tym zakresie, gdy pozostawały w zgodzie z relacjami M. B. (1) oraz E. S. (1), bowiem świadek wobec - zgodnych relacji M. B. (1) i E. S. (1) co do ich obecności na wspólnych transakcjach – tych okoliczności z kolei nie pamiętał. Świadek ten na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2015 roku w obszernych zeznaniach potwierdzał te depozycje E. S. (1), które dotyczyły produkcji i obrotu (...) w latach 2010- 2011 (k. 16645, k. 16657 t.47, k. 16943 t.XLVIII), wskazywał na tożsame miejsca przekazywania przez niego (...) zamówionej u E. S. (1) przez jego odbiorców, a przede wszystkim znał on T. B., którego z uwagi na ilość nabywanej przez niego (...) uważał za „średniego” odbiorcę. A zatem D. S. pamiętał, że w 2010 roku jak i w 2011 roku temu oskarżonemu dostarczał (...) zarówno w J. w miejscu zamieszkania jego matki jak i w miejscowości R., a przed Sądem uzupełniał, iż właśnie w to miejsce dostarczał (...) dla M. B. (1). (Obie miejscowości wskazywane także przez E. S. (2) jak i M. B. (1)). D. S. nie pamiętał transakcji opisywanych przez M. B. (1), ale świadek ten nie pamiętał także tych transakcji o których relacjonował E. S. (1), potwierdzający przecież depozycje M. B. (1) o przeprowadzonych wspólnie transakcjach i pretensjach do T. B. z powodu obecności M. B. (2). Z samych zatem relacji E. S. (1) wynika, iż w jego obecności była dostarczana przez D. S. amfetamina dla M. B. (1) i D. S. swojej roli jako kuriera nie kwestionował jak również miejsc gdzie (...) w zamówionej ilości dostarczał. W tym wypadku dla Sądu istotne znaczenie miał ten fakt, że D. S. potwierdzał depozycje oskarżonego E. S. (1) o podjętej przez nich w 2010 roku produkcji (...), jej sprzedaży wielu odbiorcom w tym T. B., który (...) dalej odpłatnie rozprowadzał, a co ważne - D. S. sam przyznawał - że do E. S. (1) przyjeżdżali po (...) koledzy od T. B., co potwierdza tą część depozycji M. B. (1), który wskazywał na jedno z miejsc transakcji przystanek autobusowy w J., niedaleko miejsca zamieszkania braci S..

Ważnym także aspektem (wobec podważań obrońcy oskarżonego T. B. czy produkowany przez E. S. (1) narkotyk był (...) czystej jakości, aby można było przypisać oskarżonemu T. B. jego sprzedaż) są te wyjaśnienia E. S. (1) (k. 16656 t.XLVII) oraz D. S., że w 2010 roku zajmowali się wyłącznie wytrącaniem kupowanej wcześniej (...), która pochodziła od ps. (...) czyli R. Z. oraz od P. W. ps. (...) i do (...) dodawali kofeinę oraz kodeinę dla zwiększenia jej objętości, który to narkotyk w takiej postaci sprzedawali następnie T. B.. Oskarżony E. S. (1) wyjaśniał na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 roku, że w okresie od marca do lipca 2010 roku do (...) była dodawana kreatyna w ilości 1,3 kg na 1 litr (...), zaś od lipca 2010 roku była dodawana kofeina, która przychodziła z K., w ilości 2 kg kofeiny na 1 litr (...). Wobec powyższego podkreślić należy, iż oskarżonemu T. B. w okresie od czerwca do lipca 2010 roku była przekazywana (...) zmieszana z kreatyną, a od lipca 2010 do marca 2011 roku (...) wraz z kofeiną. D. S. pamiętał co prawda, przypadki gdy T. B. reklamował tą (...) (w ilości 39 kg), ale nie pamiętał, aby (...) była przez niego zwracana; świadek pamiętał jedynie o informowaniu go przez T. B., że narkotyk jest słabej jakości. Tymczasem wyraźnie należy podkreślić, iż z żadnych depozycji M. B. (1) w zakresie dotyczącym nabywania od E. S. (1) (...)y w ilości co najmniej 39 kg nie ma informacji o złej jakości narkotyku lub o jego zwrocie oskarżonemu; wręcz przeciwnie ta (...) przekazywana była dalszym odbiorcom jak D. B. (1) ps. (...) czy R. M. (1) ps. (...), którzy zamawiali kolejne partie tego narkotyku faktycznie przecież pochodzącego od E. S. (1). Okoliczności te Sąd przytoczył z uwagi na zastrzeżenia obrońcy oskarżonego T. B., który poddawał w wątpliwości - czy wobec sprzedaży (...) stanowiącej mieszankę z innymi substancjami jak kofeina czy kodeina, (...) takiej jakości mogła stanowić narkotyk w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Z opinii ustnej złożonej przez biegłego W. K. (2) na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2014 roku biegły – na podstawie wyjaśnień E. S. (1) – przyznawał, iż dodatki, o których relacjonował ten oskarżony, a które były dodawane do (...) powodowały, iż czystość wytworzonej (...) oscylowała w granicach 40-50 procent. Biegły zaznaczał jednak, że pomimo mieszania (...) z domieszkami tj. z kreatyną, z mąką, z kofeiną nie zachodziły żadne reakcje chemiczne i nie zmieniały składu chemicznego (...), bowiem nie miały za zadanie zwiększyć jej jakości, a jedynie jej objętość a tym samym podnieść zyski w jej sprzedaży. Tym samym biegły wyraźnie podkreślał, że nawet przy tak wytwarzanej amfetaminie tj. z domieszkami jest ona traktowana jako środek odurzający w świetle ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co potwierdził także Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 28 kwietnia 2009 roku o sygn. II AKa 69/09 z dnia (LEX nr 508297):” Jest faktem powszechnie znanym, że narkotyki mogą przedstawiać różną jakość i to z różnych powodów,

co nie oznacza, iż przedmiotem obrotu jest tylko czysta substancja narkotykowa” a także Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 28 stycznia 2014 roku sygn. II AKa 231/stanowiącym:” Bez znaczenia jest natomiast stężenie substancji powodującej odurzenie zawartej w narkotyku, a w szczególności, czy jest ono niskie, średnie czy wysokie. Odurzenie to oddziaływanie środka odurzającego na ośrodkowy układ nerwowy, a więc wywołanie efektu oczekiwanego przez osobę zażywającą, a takowy z reguły powoduje jednorazowa porcja środka odurzającego. Ustawa nie wymaga, aby odurzenie musiało być silne, wywołujące objawy porównywalne np. z objawami znacznego upojenia alkoholowego”. W świetle depozycji M. B. (1) – on i T. B. dzielili się zyskiem po połowie. W tym miejscu także podkreślić należy, iż bez wpływu na odpowiedzialności karną oskarżonych, którzy nabywali określonego rodzaju narkotyki celem dalszej ich odsprzedaży ((...), (...)) był fakt ich zwrotu z uwagi na złą jakość. W sposób pośredni wypowiedział się w tym wypadku (z uwagi na omówienie kwestii powagi rzeczy osadzonej) Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 16 czerwca 2007 roku sygn. IIAKa 83/07 (O.: Krakowskie Zeszyty Sądowe rok 2007, Nr 7-8, poz. 55) stanowiący iż, działanie polegające na nabyciu (...) i jej zwrócenie z powodu zanieczyszczenia tej partii jest jednym czynem i dotyczy tego samego przedmiotu (w zakresie osk. R. P. (2) – pkt.6, 7 wyroku dotyczący R. P. (2), w zakresie pkt.10 osk. T. B., pkt.30 wyroku dotyczący P. K. (3), pkt.34 dotyczący P. S. pkt.52 wyroku dotyczący M. P. (1).)

Sąd Okręgowy dla ścisłości chce podkreślić, iż dostrzegł pewne rozbieżności w depozycjach M. B. (1), gdy ten początkowo twierdził, że E. S. (1) widział tylko dwa razy, a potem co najmniej cztery, zaś E. S. (1) wskazywał, że M. B. (1) pamiętał jedynie z dwóch transakcji. Trzeba jednak zauważyć, iż M. B. (1) zmieniając w tym zakresie swoje depozycje potrafił jednocześnie przytoczyć miejsca gdzie widział E. S. (1) i za pośrednictwem T. B. nabywał od niego (...), a więc J., M., R. czy P. gdzie E. S. (1) prowadził pizzerię. Także E. S. (1) zaznaczał, że pamiętał dwie transakcje z udziałem M. B. (1) ale nie wykluczał, że mogło być ich więcej, potwierdzając jednocześnie fakt prowadzenia pizzerii i sprzedaży w tym miejscu (...). We wszystkich tych transakcjach - jak wynika z depozycji M. M. (9) B., T. B. i E. S. (1) pełnili określone role, bowiem E. S. (1) zajmował się sprzedażą (...), M. B. (1) był jej nabywcą (dla dalszej odsprzedaży), zaś T. B. jako klasyczny pośrednik zapewniał kontakt między stronami transakcji a także przywoził E. S. (1) pieniądze za (...).

W tym miejscu należy także nadmienić, iż poprzez depozycje E. S. (1) jak i D. S. Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżonego M. S. (3) od popełnienia zarzucanego mu w pkt. XXI aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 czynu wobec konsekwentnych depozycji obu braci wskazujących, że M. S. (3) z handlem narkotykami nie miał nic wspólnego. Budzić może jedynie zastrzeżenie tak późne podanie tych okoliczności przez E. i D. - braci S., a związanych wyłącznie z faktem wszczęcia wobec nich kolejnego postępowania karnego i realnej perspektywy długoletnich kar pozbawienia wolności. Sąd badając w tym zakresie wiarygodność M. B. (1) (a ocena ta mogła mieć wpływ na weryfikację depozycji tego świadka w stosunku do innych oskarżonych) ustalił, iż w toku postępowania przygotowawczego był mu okazywany jedynie wizerunek E. S. (1) i M. S. (3), pomimo ustalenia w tym czasie przez organy ścigania, że E. S. (1) miał więcej braci. Dopiero po zmianie postawy przez E. S. (1) i wskazaniu na D. S. jako faktycznego kuriera dostarczanych przez niego narkotyków, M. B. (1) zostało okazane także zdjęcie D. S. co skutkowało zmianą przez M. B. (1) depozycji w tym zakresie i obciążenia D. S. jako osobę, która rzeczywiście uczestniczyła w transakcjach (depozycje M. B. (1) k.16643 t. 47, k.16827 t.L) . Powyższe dowodzi, że świadek M. B. (1) nie złożył w sposób świadomy zeznań obciążających M. S. (3), ale przedstawił posiadaną przez siebie wiedzę w oparciu o okazane mu jedynie wizerunki dwóch braci S. tj. E. i M.; zdanie to zaś M. B. (1) zmienił gdy pojawiły się nowe dowody przemawiające za sprawstwem innych osób, a jemu okazano wizerunek także D. S.. Opisująca sytuacja dotycząca M. S. (3) znajduje zresztą swoje uzasadnienie wobec postawy E. S. (1) i jego brata D. S. oraz pewnych zaniechań ze strony organów ścigania. Okoliczności te, celowo uwypuklone przez Sąd, służą także wykazaniu z jakich powodów Sąd nie uwzględnił wniosku prokuratora (w mowie końcowej) o zastosowaniu wobec E. S. (1) nadzwyczajnego złagodzenia kary (o czym niżej).

A zatem podsumowując w tym zakresie Sąd Okręgowy uwzględnił depozycje M. B. (1) i E. S. (1), uznając iż oba te źródła po ich skonfrontowaniu doprowadziły do poczynienia faktycznych ustaleń w zakresie przestępczej współpracy między tymi osobami, a także dały podstawy do skazania T. B.. Depozycje M. B. (1) jako podejrzanego złożone jeszcze na etapie śledztwa zawierały więcej elementów pozwalających na oceny zachowań przestępczych tak E. S. (1) ja i T. B.. Ich relacje na etapie postępowania sądowego do badanych transakcji pozwoliły Sądowi na sprecyzowanie tych przestępstw tak do czasu jak i co do miejsca, mając na uwadze także depozycje M. K. (1) ps. (...). Kwestią sporną, ale ustaloną przez Sąd

były miejsca w których następowało przekazywanie narkotyku zamawianego przez M. B. (1) od E. S. (1) a w których to spotkaniach uczestniczył także T. B. oraz D. S. a raz M. K. (1) ps. (...). Sąd także, jak już wskazywał, częściowo uwzględnił także depozycje świadka D. S., a więc w takim zakresie w jakim pozostawały one w zgodzie z relacjami M. B. (1) i E. S. (1), który pamiętał obecność brata D. w transakcjach narkotykowych. Tym samym Sąd Okręgowy przyjął – zgodnie z wyjaśnieniami M. B. (1), wspartymi depozycjami E. S. (1) – iż M. B. (1) poprzez co najmniej czterokrotny kontakt z E. S. (1), ale zawsze z udziałem T. B. i za jego pośrednictwem nabył od oskarżonego S. w łącznej ilości co najmniej 39 kg (...), o czym przekonują także te depozycje w których M. B. (1) konsekwentnie opisywał odbiorców (...), nabytej od E. S. (1). Dodatkowo – jak już Sąd podkreślał – E. S. (1) w innym prowadzonym wobec niego postępowaniu o sygn. Ap V Ds. 40/13 także przyznał się do zarzuczanych mu w tym postępowaniu czynów a dotyczącym m. in. produkcji (...) w 2010 roku i jej sprzedaży w tym czasie T. B.. W tych wyjaśnieniach ujawnionych przez Sąd na rozprawie w dniu 11 czerwca 2015 roku (z akt sprawy Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie sygn. akt Ap V Ds. 40/13 z k. 5133” do k. 15134, z k. 15141 do k. 15145, z k. 15148 do k. 15152, z k. 15159 z k. 15161 t. 40.) oskarżony przybliżył mechanizm odbywających się transakcji narkotykowych, miejsca ich przeprowadzania, ceny sprzedaży (...). Odnosząc się do tych wyjaśnień trzeba również dostrzec, iż E. S. (1) wskazywał, że T. B. w ciągu całego roku 2011 odebrał od niego łącznie 32 kg (...). Pozornie pozostaje to w sprzeczności z przypisanym mu czynem pośredniczenia w sprzedaży 39 kg tego narkotyku dla M. B. (1). Tymczasem przypomnieć należy, iż działalność narkotykowa T. B. w tym postępowaniu na rzecz M. B. (1) obejmuj okres od czerwca 2010 do daty zatrzymania M. B. (1) w dniu 30 marca 2011 roku, podczas gdy E. S. (1) współpracował z T. B. jeszcze w dalszym czasie tj. do końca 2011 roku. Z kolei w jednych z ostatnich swoich wyjaśnień jako podejrzany M. B. (1) przed Prokuratorem w postępowaniu przygotowawczym o sygn. Ap V Ds. 40/13 (ujawnionym na rozprawie w dniu 21 lipca 2015 roku (k. (...) tom XLVIII) wskazywał, że od E. S. (1) nabył łącznie nie więcej niż 20 kg (...) na co zwracał uwagę oskarżony T. B.. Sąd Okręgowy w tym wypadku uwzględnił jednak te depozycje, w których świadek M. B. (1) wskazując na ilość co najmniej 39 kg zakupionej (...) od E. S. (1) za pośrednictwem T. B. pamiętał poszczególne transakcje jej dalszej sprzedaży i konkretnych odbiorców jak np. na k. 3142 tom XVI, gdy M. B. (1) wyjaśniając po raz kolejny o transakcjach z E. S. (1), pamiętał, że za pośrednictwem T. B. zbył co najmniej 39 kg (...) takim odbiorcom jak: G. O. (3 kg), znajomym O. W. (1 kg), R. M. (1) ps. (...) (3 transakcje po 5 kg i jedna transakcja po 2 kg), D. B. (1) ps. (...) (2 transakcje po 5 kg i 1 transakcja – 6 kg), R. G. (6) (2 kg), osobie z czarnego M. M. B. (1) (5 kg). Zdaniem Sądu podanie przez M. B. (1) innej ilości (...) jaką miał nabywać od E. S. (1) nie dyskredytuje jego depozycji. Świadek te okoliczności podawał w kolejnych, licznie już składanych wyjaśnieniach, a te kwestionowane przez T. B. zostały złożone w roku 2014 roku do innego postępowania przygotowawczego bez konfrontacji ze strony organu przesłuchującego co do faktycznej ilości nabywanej od oskarżonego S. substancji psychotropowej w okresie 2010-2011. Tymczasem jak Sąd zauważał już kilkakrotnie, M. B. (1) zaraz po rozpoczęciu współpracy z organami ścigania nie tylko w sposób konsekwentny wskazywał na ilość nabytej (...) tj. 39 kg ale także pamiętał swoich odbiorców, którzy w określonych partiach zaopatrywali się u niego w ten narkotyk. Te ustalenia Sądu przesadziły, zatem uwzględnienie w tym zakresie wyjaśnień M. B. (1) zawartych w tomach w tomie XV. k. 2963-2964, 2982-2984, 3057, 306, w tomie XVI, k. 3141-3142, 3143, 3158, 3193v i częściowo k. 16643 tom LXVII;

Tym samym Sąd pierwszej instancji uwzględnił także depozycje M. K. (1) ps. (...). Świadek początkowo korzystał z prawa do odmowy składania zeznań na rozprawie w trybie art. 182§ 3 k.p.k. po to, aby ostatecznie oświadczyć iż w sprawie będzie składał zeznań, chociaż jak Sąd zauważył i odnotował w protokole rozprawy, świadek nie składał zeznań spontanicznie, a jedynie udzielał odpowiedzi na pytania Sądu, podnosząc iż faktycznie nie ma wiedzy czy rzeczywiście uczestniczył w obrocie narkotykami, bowiem taką wiedzę miał jedynie od M. B. (1). Dla Sądu istotny jest jednak ten fakt, który świadek potwierdzał tj. że M. K. (1) wspólnie z M. B. (1) uczestniczył w przekazywaniu (...) przez E. S. (1) (i jak ustalił Sąd transakcja ta miała miejsce w M. na stacji paliw S.); także z polecenie M. B. (1) prowadził sprzedaż w sklepie (...) i miał wiedzę o nielegalnym obrocie (...) przez A. P. (2) i M. B. (1), a także - jak przyznawał świadek i tym samym potwierdzał relacje M. B. (7) – dostarczał do miejscowości Z. narkotyk w postaci (...), o czym przecież konsekwentnie relacjonował M. B. (2) pamiętając, iż amfetamin była dla O. z W..

Także w oparciu o wyjaśnienia E. S. (1), wsparte depozycjami świadków S. B. (t. XXXIX k. 14999-15001), K. K. (3) (t. XXXIX k. 14997), K. P. (t. XXXV k. 14253) Sąd Okręgowy czynił ustalenia w zakresie zarzutów z pkt. XXV, XXVI aktu oskarżenia ApVDs 2/13 formułowanych wobec E. S. (1), a dotyczących zbywania przez oskarżonego narkotyków

w postaci (...) i (...) S. B. w latach 2008-2009. Z relacji oskarżonego złożonych w toku postępowania sądowego wynika, iż E. S. (1) rozpoczął działalność narkotykową na terenie B. i W. (U.), ale jak wyraźnie podkreślał dopiero w 2009 roku a nie w 2008 roku jak przyjął prokurator. Oskarżony miał grupę dealerów, poprzez których wprowadzał do obrotu narkotyki w postaci (...) i (...), w tym za pośrednictwem S. B.. Okoliczności te potwierdzał świadek S. B., przy czym jego depozycje złożone na rozprawie w dniu 09 maja 2014 roku w ocenie Sądu pozostają zbieżne z wyjaśnieniami E. S. (1), bowiem S. B. przyznawał, że w tym okresie był dealerem oskarżonego i rozprowadzał dla niego narkotyki (k. 14999-15002). W przypadku zeznania świadka S. B. Sąd meriti depozycje świadka S. B. uznał co do zasady za wiarygodne, chociaż niepozbawione nieścisłości, ale dające podstawy do ustalenia czasookresu czynu przypisanego ostatecznie E. S. (1), jego postaci i ilości faktycznie sprzedawanej (...) oraz ceny jej sprzedaży zgodnie z pkt. 26 wyroku. Generalnie bowiem depozycje E. S. (2) i S. B. są ze sobą zgodne znajdując co do kluczowych z perspektywy odpowiedzialności karnej faktów i ich wzajemnej relacji w 2009 roku. E. S. (1) w swoich wyjaśnieniach wyraźnie precyzował, że działalność przestępczą w tym sprzedaż narkotyków ((...) i (...)) za pośrednictwem dealerów, w tym S. B. rozpoczął w 2009 roku, a świadek S. B. na rozprawie w dniu 09 maja 2014 roku nie wykluczał, iż mogło dojść pomyłki w dacie rozpoczęcia przez niego przestępczej współpracy z E. S. (1), która faktycznie mogła nastąpić w 2009 roku a nie w 2008 jak wskazywał w sprawach własnych w których został skazany za sprzedaż (...) i (...) w 2009 roku. Także z depozycji świadków K. K. (3) (tom III, k. 413; tom XXXIX, k. 14997-14998) oraz K. P. (tom III k. 415 – 416, k. 14253-14254) wynika, iż w 2009 roku zaopatrywali się właśnie u S. B. w (...), płacąc za 1 gr 160 złotych. Świadek K. K. (3) pamiętała, że nabyła u S. B. w 2009 roku co najmniej dwa razy po 5 gram (...) i obydwójce świadkowie mieli wiedzę, że S. B. w narkotyki zaopatrywał się u innej osoby, ale danych personalnych tych nie znali. Tym samym Sąd w opraciu o te dowody mógł ustalić, iż w roku 2009 ale nie wcześniej niż od kwietnia E. S. (1) sprzedawał świadkowi S. B. środki odurzające w postaci (...) w ilości co najmniej 30 gram w cenie po 100 zł za 1 g w trzech transakcjach po 10 gram każda oraz (...) w ilości co najmniej 5 g w cenie po 130 zł za 1 gram w 5 transakcjach tj. łącznie 25 gram (...), bowiem na takie transakcje w sprawach własnych wskazywał S. B.. Świadek ten w swoich depozycjach przyznawał, że środki odurzające konsumował także we własnym zakresie nie rozliczając się finansowo z oskarżonym, co skutkowało ostatecznie jego pobiciem przez E. S. (1) i G. M. (1), a co przyznawał także E. S. (1), ale zdaniem Sądu – kluczową rolę w tym wypadku pełnią depozycje E. S. (1), który w swoich wyjaśnieniach przed Sądem wyraźnie przyznawał, że S. B. był jego dealarem, a jego zadaniem było dalsza sprzedaż dostarczanych mu przez oskarżonego narkotyków. Z wyjaśnień tych nie wynika, aby E. S. (1) sprzedawał (...) i (...) S. B. jako konsumentowi, chociaż sam oskarżony nie ukrywał, że miał on wiedze iż narkotyki te S. B. wykorzystuje także dla siebie, czego jednka oskarżony nie akceptował. Oceniając zeznania świadka S. B. Sąd posiłkował się także opinią biegłego psychologa (tom XL, k. 15276-15278), który we wnioskach opiniował, iż zdolność S. B. do czynienia spostrzeżeń i zapamiętywania jest nieznacznie obniżona, ale zgodna z rzeczywistością. Opinia ta była dla Sądu pomocna w zakresie oceny depozycji S. B., zwłaszcza tych złożonych przed Sądem na rozprawie w dniu 09 maja 2014 roku (t .XXXIX k. 14999-15001). S. B. początkowo przecież kwestionował fakt samego nabywania od oskarżonego narkotyków jak również pełnionej dla niego roli dealera narkotykowego; w końcu świadek nie wykluczał że mógł przyjąć od E. S. (1) (...).ę (co do (...) miał wątpliwości) i dla oskarżonego ten narkotyk rozprowadzać, twierdząc ostatecznie, że narkotyki te rozprowadzał dla niego jego kolega. S. B. w depozycjach przed Sądem finalnie potwierdzał jednak, że zajmował się w roku 2009 handlem narkotykami, a jego odbiorcami była K. K. (3) i K. P. oraz pamiętał, że za narkotyki otrzymywane w kredycie miał rozliczać się z E. S. (1) po ich sprzedaży i za (...) – jak świadek podkreślał – rozliczył się. Świadek jednocześnie potwierdził ujawnione mu poprzez odczytanie zeznania jakie składała w sprawach własnych (k. 1442-1443 tom VIII, k.437, k. 388 tom III), z których jednoznacznie wynika, że był on dealerem narkotykowym E. S. (1) a co potwierdzają także dwa skazania świadka za naruszenie art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (informacja z krajowego rejestru karnego Tom XXIX k. 15062 oraz Tom XL k. 15110-15111 – odpis wyroku w sprawie SR (...));

Już w tym miejscu wskazywać należy, iż Sąd Okręgowy nie uwzględnił depozycji G. M. (1), który jako świadek w swoich zeznaniach na rozprawie w dniu 23 lipca 2013 roku (k.12962 tom XXIX) przyznawał co prawda, że zna E. S. (1), ale jednocześnie zaprzeczał aby miał wiedzę o dotychczasowej działalności przestępczej tego oskarżonego. Tymczasem

pamiętać należy, iż G. M. (1) był prawomocnie skazany za obrót narkotykami w 2010 roku (odpis aktu oskarżenia k. XXVII tom (...)).

W przypadku P. S. i jego udziału w obrocie (...) i (...) w 2010 roku Sąd oparł się z kolei na depozycjach świadka koronnego M. H. w zakresie jego kontaktów z P. S., które znalazły swoje odzwierciedlenie w zeznaniach świadków: S. R. i częściowo S. K.. Świadek M. H. pamiętał, że oskarżonego poznał w grudniu 2010, gdy otrzymał informację od S. K., że oskarżony P. S. właśnie opuścił zakład karny i poszukuje źródeł zbytu narkotyków. Prawdą jest, że S. K. twierdził przed Sądem, że w żadnym wypadku nie rozmawiał z P. S. na temat narkotyków, a jedynie o odżywkach to jednak – co wynika z depozycji tego świadka – S. K. przyznawał, że o osobie oskarżonego informował M. H., odmawiając dalej odpowiedzi co do ewentualnego handlu narkotykami pomiędzy świadkiem koronnym a oskarżonym. Tymczasem M. H. pamiętał, że P. S. poznał właśnie przez S. K., który informował go, że P. S. chce nabyć narkotyki. W tym czasie – co bezsprzecznie wynika z relacji M. H. i S. R. - obaj (wspólnie z G. M. (2), który skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań na rozprawie w dniu 30 września 2013 roku t. XXXII k. 13573) przyznawali, że w roku 2010 zajmowali się sprzedażą wszystkich rodzajów narkotyków. Zasadą było dostarczanie narkotyków dla nabywcy przez S. R., zaś rolę M. H. poszukiwaniem nabywców i ustalanie warunków transakcji. Były jednak przypadku - na co wskazał także świadek S. R. - iż M. H. sam dostarczał narkotyki odbiorcom i miało to miejsce w pubie prowadzonym przez S. R. (lub w jego okolicach) a w pubie tym spotkali się przecież S. K. i P. S., zanim ten został przedstawiony M. H.. Zeznania świadka S. K. są dla Sądu także istotne z tego powodu, że świadek ten przyznawał, iż w tym okresie M. H., pomimo braku uprawnień, kierował samochodem co świadek osobiście widział i także wtedy gdy M. H. nosił gorset, a na co wskazywał w swoich wyjaśnieniach P. S. dla podważenia wiarygodność zeznań tego świadka koronnego. Przypomnieć należy, iż świadek koronny M. H. przed Sądem na rozprawie w dniu 22 lipca 2013 roku spośród wielu oskarżonych rozpoznał właśnie oskarżonego P. S., pamiętając jego pseudonim tj. Samiec, a chociaż nie pamiętał jego danych osobowych, to potwierdzał w ujawnianych przez Sąd jego depozycjach, że z ps. (...) poznał go S. K. w grudniu 2010 roku na T. w W. jako człowieka, który będzie z nim handlował narkotykami. Według świadka koronnego - S. K. informował go, że ps. (...) dopiero wyszedł z więzienia i poszukuje „dojścia do narkotyków na rozruch” (a więc podobnie jako oskarżony E. S. (1)). Świadek przytaczał okoliczności i miejsca spotkania z P. S., podczas którym rozmawiał osobiście z oskarżonym i pytał go „czego oczekuje”, a oskarżony informował go, że potrzebuje (...). M. H. nie miał wątpliwości, że w grudniu 2010 roku (po spotkaniu z oskarżonym P. S.) osobiście przekazał mu (...) w ilości 2 (dwa) kg, chociaż – jak sam przecież podkreślał - rzadko to robił a na co zwracał uwagę przywoływany już przez Sąd świadek S. R.. Cena za 1 kg (...) wynosiła 14.000 złotych, a pełną kwotę oskarżony uregulował w dniu transakcji. Także w oparciu o relację świadka koronnego M. H. Sąd ustalił, iż w tym samym miesiącu tj. w grudniu 2010 roku jeszcze przed S. oskarżony P. S. ponownie skontaktował się z M. H. i zamówił (...) w ilości 100 gram za kwotę 17.000 złotych. Narkotyki te dostarczył oskarżonemu G. M. (2), a ps. (...) uregulował należność bezpośrednio dostawcy po kowtą 1.000 złotych. Świadek koronny podkreślił, że handel narkotykami z P. S. był krótki, bowiem na początku stycznia 2011 w drodze powrotnej z Holandii z narkotykami G. M. (2) i S. R. zostali zatrzymani z 30 (trzydziestoma) kg narkotyku, zaś M. H. zdołał zbiec, ale w kwietniu 2011 roku został aresztowany.

Relacje tego świadka koronnego wsparte zatem zeznaniami S. R., a niezależne od innych osobowych źródeł dowodowych (tj. M. B. (1) czy E. S. (1)) Sąd uznał za logiczne i spójne, a zatem dające podstawę do przypisania oskarżonemu P. S. działań przestępczych w okresie badanym przez Sąd tj. w 2010 roku, zważywszy że znajdują one swoje umocowanie w dokumentacji związanej z pobytem P. S. w zakładzie karnym i wyraźniej chęci szybkiego znalezienia źródła zarobkowania po opuszczeniu aresztu, o czym wyjaśniał powołany już E. S. (1). P. S. przebywał bowiem w zakładzie karnym w okresie od 30 maja 2007 roku do 30 listopada 2010 roku.

Sąd Okręgowy uwzględnił zatem depozycje M. H. i S. R.. Świadców na etapie postępowania sądowego potwierdzali depozycje składane w sprawach karnych a obciążające oskarżonego P. S. i depozycji tych nie zmieniali. Obaj pamiętali okoliczności związane z tym zdarzeniem z roku 2010, a ich relacje wsparte zostały także depozycjami S. K.. Ten co prawda kwestionował fakt informowania M. H. o poszukiwaniu przez oskarżonego S. źródła zbytu narkotyków, ale te okoliczności Sąd ustalił w oparciu o inne dowody mając na uwadze także depozycje E. S. (1), który niezależnie od

tych źródeł dowodowych także pamiętał, iż P. S. po opuszczeniu pod koniec 2010 roku poszukiwał u niego (...) na tzw. "rozruch".

W przypadku zas oskarżonych R. P. (2) (zarzut z pkt. X i XI aktu oskarżenia Ap VDs 2/13), T. B. w zakresie zarzutu z pkt. XVII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13) Sąd Okręgowy także czynił ustalenia faktyczne na podstawie depozycji M. B. (1). Świadek pamiętał i relacjonował o tym w sposób konsekwentny, całe zdarzenie kryminalne z udziałem tych oskarżonych osadzając na przestrzeni 6 miesięcy w okresie od czerwca 2010 roku do stycznia 2011 roku i łącząc z osobą J. Z. (1) ps. (...) z N., od którego M. B. (1) nabył dla T. B. i R. P. (2) narkotyki w postaci (...) i (...). Świadek pamiętał, że dla T. B. nabył (...) w łącznej ilości co najmniej 2 kg tj. w ilości od 0,5 kg do 1 kg w miesiącu i pamiętał, że było to w czasie, gdy T. B. zaopatrując się u niego w (...) od J. Z. (3) zaproponował świadkowi zakup (...) od E. S. (1). M. B. (1) jako podejrzany wyjaśniał zatem, że w wakacje 2010 roku na ulicy spotkał go J. Z. (1) z informacją o poszukiwaniu odbiorców zainteresowanych zakupem (...), który ten posiadał w łącznej ilości 400 kg tego. M. B. (1) zobowiązał się, że pomoże mu w pozyskaniu odbiorców i w tym celu skontaktował się z T. B. i R. P. (2). M. B. (1) pamiętał w swoich depozycjach, że R. P. (2) sprzedał ten narkotyk dwa razy w ciągu miesiąca i za każdym razem w ilości 0,5 kg na terenie N., ale J. Z. (1) za zbywany towar regulował płatność od razu. T. B. i R. P. (2) za 1 kilogram haszyszy regulował cenę 7.000 złotych. Świadek pamiętał także, że od J. Z. (1) zaopatrzył R. P. (2) również w narkotyk w postaci 50 gr (...), którą R. P. (2) zbywał dalej na terenie N. nieustalonym osobom. Także za (...) M. B. (2) regulował należności od razu J. Z. (2) w kwocie 90 zł za 1 gr. tego narkotyku, a R. P. (2) płacił M. B. (1) kwotę w wysokości 100 zł za 1 gr. (...). W tym jednak wypadku M. B. (1) pamiętał, że po zakupie tego narkotyku R. P. (2) po upływie 2-3 godziny zwrócił mu (...) z uwagi na fakt, że narkotyk był mokry, a M. B. (1) oddał (...) J. Z. (1).

Przesłuchany na powyższe okoliczności w charakterze świadka J. Z. (2) na rozprawie w dniu 09 września 2014 roku (tom XLI k. 15317) zdecydowanie zaprzeczył okolicznościom prezentowanym przez świadka M. B. (1) i sformułowanym wobec niego zarzutom. Podobnie jak inni świadkowie, których zeznań Sąd nie uwzględniał, także J. Z. (1) twierdził, iż depozycje M. B. (2) są jedynie pomówieniem z nieznanego świadkowi powodów, a samego M. B. (1) nie zna. Zauważyć jednak należy, iż świadek ten potwierdzał miejsce swojego pobytu na terenie N. (mieszkanie siostry) jak i samochód marki O. (...) (który należał do jego żony), którym świadek miał się poruszać a wskazywanego w toku eksperymentu procesowego przez M. B. (1). Sąd Okręgowy nie dał zatem wiary zeznaniom świadka J. Z. (1) wobec depozycji M. B. (2), mając na uwadze te okoliczności, iż wobec świadka jako podejrzanego prowadzone jest odrębne postępowanie karne i logicznym jest, że świadek ten nie wskaże na okoliczności go obciążające;

Sąd Okręgowy także powołując się na depozycje M. B. (1), ale wsparte dodatkowo depozycjami cytowanego już świadka M. K. (1) ps. (...) przeprowadził także ustalenia faktyczne dotyczące innych zarzutów związanych z nielegalnym obrotem (...), a dotyczących R. P. (2) (zarzut z pkt. XII aktu oskarżenia ApVDs 2/13) i T. B. (zarzut z pkt. XVIII aktu oskarżenia ApVDs 2/13) oraz P. S. (zarzut z pkt. XXXIV aktu oskarżenia ApVDs 2/13). Przypomnieć należy (bo na tą okoliczność powoływał się przede wszystkim oskarżony P. S.), iż w omawianym przez Sąd czasie tj. październik 2010 roku – styczeń 2011, a faktycznie od grudnia 2010 roku (z uwagi na datę opuszczenia zakładu karnego przez P. S.) mefedrom stanowił substancję psychotropową zabronioną już przez ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku, która w takim brzmieniu zaczęła obowiązywać od dnia 25 sierpnia 2010 roku - Załącznik 2 Wykazu substancji psychotropowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 143, poz. 962). Także M. B. (1) jak i świadek M. K. (1) w swoich depozycjach zgodnie przyznawali, iż mefedrom był rozprowadzany przez A. P. (2), który przynajmniej od czerwca 2010 prowadził sklep z tzw. dopalaczami. Świadek M. K. (1) pamiętał, że sklep ten został przez A. P. (2) zamknięty najpóźniej w październiku 2010 roku właśnie z uwagi na obowiązującą już w tym czasie ustawę penalizującą obrót tego typu narkotykami. Jednakże co ważne M. K. (1) przyznał, że mefedrom był nabywany przez Internet i rozprowadzany między innymi przez M. B. (1), który w tym zakresie „współpracował” z A. P. (2). M. K. (1) miał wiedzę, że (...) był dostarczany przez M. B. (1) i A. P. (2) także z okolic I. i P., natomiast świadek nie miał wiedzy co do obiorców tej substancji psychotropowej. W tym zatem wymiarze Sąd Okręgowy ponownie posiłkował się depozycjami M. B. (1), który wskazywał na osoby P. S., R. P. (2), T. B. jako zainteresowanych zakupem mefedromu i z ich udziałem miały miejsce trzy transakcje o których M. B. (1) wiedział. A zatem jak ustalił Sąd pierwszej instancji – w oparciu o depozycje M. B. (1) - nie wcześniej niż w grudniu 2010 roku A. P. (2) zbył, za pośrednictwem M. B. (1)(...)n P. S. w ilości 50 gram.

Transakcja miała miejsce w sklepie prowadzonym przez M. B. (1) pod nazwą: "Cztery Asy". M. B. (1) w ilości 50 gram M. B. (1) sprzedał także R. P. (2), a transakcja została przeprowadzona na osiedlu w okolicy sklepu (...), gdzie mieszkał M. B. (1), a cena narkotyku wynosiła 50 złotych za 1 gram mefedromu. M. B. (1) dowiedział się także, że P. S. zbył zakupiony przez siebie (...) R. P. (2). Z kolei T. B. nabył (...) w ilości 50 gram bezpośrednio od A. P. (2), który substancję psychotropową zawiązał mu bezpośrednio do miejsca jego zamieszkania na D..

A zatem także w tym wypadku Sąd uwzględnił wyjaśnienia M. B. (1) złożone w charakterze podejrzanego na etapie śledztwa, które świadek przed Sądem potwierdzał. Jak już Sąd wielokrotnie wskazywał – jego depozycje znalazły także w tym wypadku swoje umocowanie w relacjach świadka M. K. (1), który jako podejrzany w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie w dniu 18 listopada 2013 roku (tom V, k. 885 i tom XXXIII, k. 13839-13845) nie wskazał co prawda konkretnych odbiorców (...) zbywanego przez A. P. (2), to jednak – niezależnie od depozycji M. B. (1) - opisał szczegółowo proceder obrotu tym narkotykiem co do czasu i miejsca, zaś M. B. (1) te depozycje uszczegółowił co do osób oskarżonych. Depozycje obu świadków – w ocenie Sądu O. - korespondują, zatem ze sobą i wzajemnie się uzupełniają tworząc jednolity obraz pozwalający na ustalenie okoliczności sprzedaży meferdonu oskarżonym: P. S., T. B. i R. P. (2), w dacie gdy (...) był już uznawany za narkotyk.

W tym zakresie został także przesłuchany przez Sąd (z urzędu) świadek A. P. (2), który w toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie w dniu 09 kwietnia 2014 roku także podważał depozycje M. B. (1) (t. XLII, k. 15516-15518, z k. 15316). Świadek przyznawał, że zna R. P. (2), T. B. oraz P. S., ale jak zaznaczał, jedynie z widzenia z uwagi na korzystanie ze tej samej siłowni w N. i żadnych wspólnych spotkań towarzyskich z oskarżonymi nie miał. Świadek potwierdzał także znajomość z M. B. (1) i jak przyznawał, świadek namówił go na prowadzenie sklepu z tzw. dopalaczami w N. na Osiedlu (...) i sklep ten świadek prowadził przez około 6 miesięcy, ale w jakim dokładnie czasie A. P. (2) już nie pamiętał. Zauważyć należy, iż świadek A. P. (2) pomimo negowania depozycji M. B. (1), nie kwestionował takich okoliczności jak pomaganie w prowadzeniu sklepu przez M. B. (2), prowadzenie sprzedaży dopalaczy, gdy ta nie była zabroniona przez ustawę antynarkotykową. Dopiero te okoliczności dotyczące zarzucanego mu udziału w obrocie substancjami psychotropowymi wywoływało negowanie i podważanie relacji M. B. (1). Tym samym Sąd pierwszej instancji nie podzielił argumentacji A. P. (2) uznając, iż prezentowane przez niego okoliczności stanowią jedynie przyjętą przez niego postawę wobec toczącego się przeciwko niemu postępowaniu karnemu dotyczącego zbywania (...) w okresie październik 2010 – styczeń 2-11 roku w N. w trzech transakcjach po 50 gram w każdej w cenie po 50 złotych za 1 gram. (postanowienie o przedstawieniu zarzutów k. 15314 t. 41) Sąd nie znalazł także w tym wypadku powodów dla których miałby uznawać, że wyjaśnienia M. B. (2) stanowią pomówienie, skoro sam A. P. (2) przyznawał, że nie pozostawał z M. B. (1) w żadnym konflikcie, a dodatkowo przyznawał, iż znał osoby oskarżonych, a M. B. (1) uczestniczył w prowadzeniu sklepu zaś M. K. (1) przyznawał, że obaj w tym sklepie zajmowali się sprzedażą mefedromu. Jeżeli Sąd weźmie także pod uwagę, iż M. B. (2) zbywał P. S. już w 2006 roku inny narkotyk bo (...), miał wiedzę że ten trudni się handlem narkotykami na terenie N., miał wiedzę o rozprowadzaniu narkotyków przez R. P. (2) i T. B. jeszcze w roku 2009, to nie budzi zastrzeżeń Sądu także to zdarzenie mające miejsce rok później przy uwzględnieniu faktu, że P. S. pod koniec listopada 2010 roku opuścił zakład karny i poszukiwał narkotyków celem ich sprzedaży „aby stanąć na nogi”. Wobec wskazywania przez M. B. (1), iż jako pierwszy mefedrom zakupił właśnie P. S. należało przyjąć, że trzy transakcje miały miejsce najwcześniej w grudniu 2010 roku. Świadek przyznawał także, iż w okresie badanym przez Sąd wynajmował na terenie Osiedla (...) jeden garaż, do którego dostęp miał także M. B. (1), a przechowywał w tym garażu odżywki z uwagi na ćwiczenia na siłowni. M. B. (1) wskazywał, iż A. P. (2) dysponował dwoma garażami bowiem w jednym była przechowywana (...). Tej okoliczności Sąd jedynka nie badał z uwagi na zakres skargi oskarżyciela publicznego.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił zatem depozycji R. P. (2) i T. B., którzy konsekwentnie nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów, gdzie przed wszystkim oskarżony T. B. starał się wykazać sprzeczności w depozycjach M. B. (2), podważał okoliczności przez niego podawane kwestionując swoje sprawstwo co dla Sądu stanowi jedynie przyjętą linię obrony wobec toczących się w stosunku do T. B. postępowań karnych przed Sądem Okręgowym w Warszawie – a więc obecnego o sygn. XIIK 8/13 oraz o sygn.VIIIK 140/14;

Podobnie Sąd Okręgowy zajął stanowisko wobec wyjaśnień oskarżonego P. S., który także w swoich licznych wystąpieniach kwestionował obciążające go depozycje M. B. (1), E. S. (1) i M. H.. Tymczasem w przypadku tego oskarżonego Sąd nie znalazł takich okoliczności, który miałyby deprecjonować relacje wskazanych wyżej osób co do działalności przestępczej P. S.. Co do jego osoby M. B. (1) składał wyjaśnienia w sposób konsekwentny łącząc go z określonymi zdarzeniami, pamiętając ich daty, które nie były co prawda precyzyjnie osadzone w czasie (zarzut oskarżonego S.), ale podane w takim okresie, które Sąd mógł konfrontować z okresami pobytu P. S. w areszcie śledczym. O jego pobycie w 2010 roku w jednostce penitencjarnej wiedział także E. S. (1) i M. H. (którego relację co do spotkania z oskarżonym i handlem (...) oraz (...) wsparł częściowo S. K. oraz w całości S. R.). Osoba oskarżonego była znana zarówno z używanego pseudonimu, jak i z działalności przestępczej oraz z uprawiania przez oskarżonego kulturystyki co powoduje, że nie może być pomyłki do osoby P. S.. Te zaś okoliczności, które zgłaszał oskarżony nie mają takiego waloru wiarygodności, aby Sąd miał obowiązek je badać, bowiem w zasadzie skupiają się jedynie w podważaniu obciążających go depozycji, a te zastrzeżenia jak co do osoby M. H., który nie potrafił kierować samochodem i nosił gorset opatrunkowy (jak podawał oskarżony) zostały obalone depozycjami S. K.. Nie sposób pominąć depozycji innych świadków, którzy co prawda w zakresie dotyczących ich zarzutów i obciążających depozycji M. B. (1) także dowodzili, że są to pomówienia – to przecież potwierdzali takie okoliczności, które były istotne z punktu widzenia czasu i miejsca zdarzeń – jak np. A. P. (3) - prowadzenie sklepu i sprzedaż tzw. dopalaczy w okresie, gdy ich sprzedaż nie była zabroniona, ale pozostające w tym zakresie w opozycji do depozycji M. K. (1), który przynawał, że (...) był zbywany także w okresie wprowadzonego już zakazu jego sprzedaży. To także depozycje J. Z. (1) w zakresie związanym z jego pobycem w N., to także powiązania towarzyskie i wzajemne zaufanie które pozwalało na tego rodzaju i zakres działalności przestępczej, a więc relacje T. B. i P. S., znajomość P. S. i A. M. (1) ps. (...), który przecież w okresie 2005-2006 – jak przyznawał świadek koronny J. S. (1) i świadkiem koronny J. B. (4) był głównym kontrahentem w obrocie amfetaminą. Te elementy jak również inne ustalenia Sądu O. związane z oceną wyjaśnień M. B. (1) jako podejrzanego (w kontekście innych zdarzeń) powodują, że Sąd wyjaśnień P. S. nie uwzględnił.

Jedynie w zakresie czynu opisanego w pkt. XXX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 Sąd uwzględnił wyjaśnienia P. S. częściowo. Sygnalizowane przez P. S. niejasności w depozycjach M. B. (1) co do rzeczywistej ilości transakcji w toku których nabywał on od M. B. (2) i od W. z P. amfetaminę w okresie mu przypisanym w pkt. XXVIII wyroku - wobec niemożności przesłuchania M. B. (8) przed Sądem z uwagi na korzystanie przez niego z uprawnień przewidzianych w treści art. 182 § 3 k.p.k. skutkowało ustaleniem, iż P. S. nabył celem dalszej odsprzedaży (...) w ilości co najmniej 12 kg w cenie 1,5 tys USD za 1 kg w co najmniej 3 transakcjach, które - zdaniem Sądu – z uwagi na materiał dowodowy są bezsporne. Przypomnieć należy, iż zeznania M. B. (2) odnośnie zarzutu z pkt. XXX wobec P. S. były składane w toku postępowania przygotowawczego czterokrotnie (t. XV, k. 2961, 2976 i 2986 oraz tom XVI, k. 3141v-3142), a formułowany przez prokuratora zarzut udziału P. S. w obrocie 27 kg (...) nie znalazł swojego odzwierciedlenia w dowodach badanych przez Sąd. W przypadku oceny wiarygodności depozycji M. B. (1) co do osoby P. S. – jak już Sąd podkreślał - M. B. (2) nigdy w swoich depozycjach nie miał wątpliwości co do P. S. (k. 2984, tom XV), podobnie E. S. (1) (k. 14713, tom XXXVIII) czy M. H., którzy także identyfikował osobę oskarżonego jako uczestnika w obrocie narkotykami.

W przypadku oskarżonego M. P. (1) (zarzut z pkt. IV aktu oskarżenia Ap VDs 34/13) Sąd Okręgowy poza depozycjami M. B. (1) opierał się także na depozycjach R. O., który brał udział w transakcji zakupu (...) i jako jednego z jej uczestników wskazywał na oskarżonego M. P. (1). W kontekście tego zdarzenia Sąd czynił ustalenia także wobec oskarżonego P. K. (3) ps. (...), który w ramach omawianej transakcji uczestniczył w roli pośrednika (zarzut z pkt. XXIX aktu oskarżenia ApVDs 2/13), ale także w badanym okresie uczestniczył w innej transakcji z udziałem M. B. (1), od którego nabył co najmniej raz 50 gram (...) w kwocie 90 złotych za 1 gram (zarzut z pkt. XXVIII aktu oskarżenia ApVDs 2/13);

Z relacji M. B. (1) wynika zatem, iż w okresie między czerwcem a wrześniem 2010 roku zgłosił się do niego P. K. (3). Obaj znali się z racji wspólnej działalności gospodarczej. P. K. (3) chciał się zorientować czy M. B. (1) ma możliwość pozyskania (...) w ilości 0,5 kg, informując go przy tym, że jest to towar dla M. P. (1). M. B. (1) (...) nabył od Z. K. (1) ps. (...), a transakcja jej zbycia oskarżonemu miała miejsce w C. przed bramą posesji M. P. (1) przy ul. (...). Na M. B. (1) i Z.

K. (1) oczekiwali wówczas (wspomniany) już R. O. oraz M. P. (1), którzy odebrali od M. B. (1) i Z. K. (1) 5 paczek z (...), a R. O. uregulował pieniądze w kwocie 110 zł za każdy 1 gram. Narkotyki były przeznaczone do dalszej jego sprzedaży nieustalonej dotychczas osobie o imieniu M.. Relacjonując przebieg tej transakcji i osoby w niej uczestniczące, M. B. (1) pamiętał także że po tej transakcji M. P. (1) skontaktował się z nim telefonicznie twierdząc, że nabyta (...) jest niedostatecznej jakości w stosunku do (...), którą nabywał wcześniej jako próbkę. Zwrot towaru jednak nie nastąpił, ale M. B. (1) został poinformowany przez M. P. (1), że osoba o imieniu M. nie będzie więcej kupować (...) dostarczanej przez niego. P. K. (3) za pośrednictwo w zbyciu tego narkotyku tj. za znalezienie zbywcy narkotyku w osobie M. P. (1) i skontaktowanie z M. B. (1), zapewnienie odbiór narkotyku, otrzymał od M. B. (1) z tego tytułu kwotę 900 złotych z kwoty 2.500 złotych, które M. B. (1) uzyskał z tej transakcji. Także kwotę w wysokości 2.500 zł otrzymał Z. K. (1), który miał z tej kwoty zapłacić wynagrodzenie dla osoby o imieniu L..

Sąd Okręgowy, ustalając przebieg tego zdarzenia, oparł się nie tylko na depozycjach M. B. (1), ale - jak wskazał - także na depozycjach R. O.. Depozycje jego w pewnych kwestiach pozostają rozbieżne z okolicznościami zgłaszanymi przez M. B. (1), ale zarówno R. O. jak i M. B. (1) nie kwestionowali swojego udziału w tej transakcji, obaj zgodnie wskazywali na miejsce i czas transakcji, osoby w niej uczestniczącej w tym M. P. (1) jak również obaj przyznawali, że przedmiotem transakcji była (...) zaś cena za 1 gr wynosiła 110 złotych. R. O. rozpoznał w toku śledztwa M. B. (2) (t. IX, k. 1697), pamiętał także pseudonim używany przez P. K. (3) tj. Kasetka lub K., jak również dobrze znał się z M. P. (1), stąd jego rozpoznanie osoby oskarżonego – zdaniem Sądu – nie budzi wątpliwości. M. P. (1) w swoich wyjaśnieniach przyznawał zresztą, iż zna R. O.. A zatem depozycje świadka R. O. jako podejrzanego (gdy R. O. przyznał się do zarzucanego mu czynu) – Sąd Okręgowy ocenił - jako spójne i logiczne, a R. O. depozycje te ujawnione na rozprawie w dniu 19 lipca 2013 roku potwierdził (z akt sprawy XII K 65/13 t. III k. 533-534, k. 537, t. IV k. 664 verte -665, k. 677 verte tom IV).

Tym samym - zdaniem Sądu - depozycje R. O. korespondują z twierdzeniami M. B. (1) i w połączeniu z nimi stanowią kluczowy dowód pozwalający Sądowi na ustalenie stanu faktycznego w sprawie i przypisać oskarżonym M. P. (1) i P. K. (3) sprawstwo w popełnianiu czynów zarzucanych im w z pkt. XXIX (co do P. K. (3)) i w pkt. IV (co do M. P. (1)). Podkreślić dodatkowo należy, iż R. O. oraz M. B. (1) zostali w zakresie okoliczność zdarzenia w C. skonfrontowani a czynność ta umożliwiła doprecyzowanie rozbieżności i potwierdziła udział M. P. (1) w tym zdarzeniu (protokół konfrontacji k. 679 -679 verte tom IV). Sąd pierwszej instancji, także w tym przypadku nie znalazł przyczyn dla których R. O. miałby zachować się niełojalnie i bezpodstawnie pomawiać oskarżonych M. P. (1) jak i P. K. (3). Z kolei konfrontacje M. B. (1) i R. O. z M. P. (1) okazały się nieprzydatne wobec faktu, że M. P. (1) konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu. Świadek M. B. (1), zatem także w tym wypadku został oceniony przez Sąd jako wiarygodny. Świadek ten nie miał wątpliwości co do udziału w tej transakcji także oskarżonego P. K. (3), które rozpoznanie przez M. B. (1) wynika chociażby z faktu, że obaj pozostawali przez długi okres we wzajemnych relacjach finansowych z uwagi na działalność gospodarczą (prowadzenie s.). Relacje M. B. (1) i R. O., wobec faktu iż opisywali oni przebieg tej transakcji z różnych perspektyw (R. O. jako strona transakcji, a M. B. (1) jako pośrednik) pozwoliły Sądowi Okręgowemu na dokładne ustalenie całego przebiegu transakcji i kolejnych jej ogniw.

Podkreślić w tym miejscu jednocześnie należy, iż transakcja w której uczestniczył P. K. (3), a o której mowa w zarzucie tj. XXVIII dotyczy innego zdarzenia, niż wskazanego w zarzucie z pkt. XXIX tj. z udziałem oskarżonego M. P. (1), a na co zwracał uwagę i kwestionował obrońca tego oskarżonego. Odnosząc się bowiem do zarzutu z pkt. XXVIII aktu oskarżenia ApVDs 2/13, według depozycji M. P. (2) K. ps. (...) nabył od niego (...) w ilości 50 gr za kwotę 90 złotych za 1 gram. W tym zakresie świadek M. B. (1) w postępowaniu przygotowawczym jako podejrzanym dwukrotnie relacjonował przebieg tego zdarzenia, bo w dniu 9 maja 2011 roku (tom XV, k. 2985) a następnie w dniu 27 stycznia 2012 roku (tom XVI, k. 3141-3141v) i co do przebiegu transakcji opisywał je

w sposób tożsamy, a jedynie odmiennie wskazywał na ich częstotliwość podając – początkowo - że miała miejsce tylko jedna a następnie, że były dwie transakcje z udziałem P. K. (3) w badanym okresie.

Sąd pierwszej instancji – jak już wskazywał w niniejszym uzasadnieniu - z uwagi na skorzystanie przez M. B. (1) z prawa do odmowy składania zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k. i brak innych dowodów w sprawie (oskarżony P. K. (5) konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu) nie miał możliwości dokonać jednoznacznego rozstrzygnięcia i w tym zakresie czynił ustalenia na korzyść P. K. (3). Sąd bowiem dysponował jedynie relacjami tej samej osoby, które co do ilości transakcji nie współgrały wzajemnie i mogły wynikać chociażby z niepamięci świadka spowodowanej dużą ilością zdarzeń w których uczestniczył i co do których składał on zeznania. Z tego względu Sąd Okręgowy przyjął, że transakcja zakupu 50 gram (...) w kwocie 90 złotych za 1 gram między M. B. (1) a P. K. (3) miała miejsce tylko jeden raz. Podkreślić natomiast należy, iż Sąd nie miał wątpliwości co do depozycji M. B. (2) odnośnie osoby oskarżonego, rodzaju i ilości zakupionego narkotyku oraz ceny, która oskarżony za (...) regulował. Z tych względów Sąd pierwszej instancji nie podzielił stanowiska obrońcy, że w przypadku tego oskarżenia relacje M. B. (1) mogą być pomyłką czy też pomówieniem.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy nie uwzględnił także wyjaśnień M. P. (1), który kwestionując okoliczności obciążającego go zdarzenia, jednocześnie przyznawał, że zna P. K. (3) ps. (...), R. O. a także M. B. (1), z którym jak oskarżony zaznaczał kontakt dawno ustał. Sąd podważając wyjaśnienia M. P. (1) iż nie brał udziału w opisywanym przez obu świadków zdarzeniu i są to jedynie pomówienia, oparł się na relacjach M. B. (1) i R. O., którzy po przeprowadzeniu między nimi konfrontacji i potwierdzeniu okoliczności zgłaszanych przez M. B. (2) przez R. O., w sposób tożsamy relacjonowali przebieg zdarzenia, rolę oskarżonego, rodzaj i ilość nabywanego przez niego narkotyku celem dalszej odsprzedaży nieustalonej dotychczas osobie o imieniu M.. Te okoliczności, jak i okazanie miejsca zdarzenia przez M. B. (1) w drodze eksperymentu procesowego czynią wyjaśnienia M. P. (1) niewiarygodnymi.

Podobnie Sąd odnosi się do depozycji P. K. (3), który także podważał w wyjaśnieniach swoją rolę w zarzuczanych mu (i finalnie przypisanych) przestępstwach. Oskarżony dowodził bowiem, iż z uwagi na prowadzona działalność gospodarczą i pieniądze, jakimi dysponował nie miał konieczności poszukiwania dodatkowych źródeł zarobkowania poprzez udział w obrocie narkotykami. Tymczasem oskarżony właśnie za przestępcze zachowania zmierzające do uzyskania korzyści majątkowej a mające miejsce w grudniu 2010 roku został skazany prawomocnym wyrokiem przez Sąd Rejonowy w N. o sygn. IIK 43/11, o czym przecież M. B. (1) wiedział, relacjonując o tym zdarzeniu w zakresie innego oskarżonego P. K. (1). Zauważyć należy, iż te zdarzenia, o których relacjonował M. B. (1) w stosunku do tego oskarżonego nie wskazują, aby P. K. (3) uczynił sobie z procederu obrotu narkotykami stałe źródło dochodów. P. K. (3) przede wszystkim był pośrednikiem w określonych transakcjach, umawiając ze sobą uczestników transakcji, organizując miejsce transakcji, poszukując źródła zbytu narkotyku i z tego tytułu uzyskiwał wynagrodzenie. Tego rodzaju działalność przestępcza nie stanowiła zatem przeszkody do prowadzenia legalnej działalności gospodarczej i uzyskiwania z tego tytułu legalnej wynagrodzenia. Fakt, iż między oskarżonym a M. B. (9) pozostają nierozliczone transakcje związane z prowadzeniem wspólnej działalności gospodarczej nie może prowadzić do zdyskredytowania wyjaśnień M. B. (1) jako podejrzanego. M. B. (1) opisując bowiem określone zdarzenia z udziałem oskarżonego pamiętał jego rolę, wskazywał na używany przez niego pseudonim ps. (...), potwierdzał łącząc ich stosunki a co więcej te relacje dotyczyły także M. K. (1) ps. (...), który także znał oskarżonego, używany przez niego pseudonim i pamiętał, że samochód tego oskarżonego (świadek twierdził że P. K. (3) nie miał w tym wypadku żadnej wiedzy) uczestniczył w jednej z transakcji między M. B. (1), a E. S. (1) w której brał udział także M. K. (1). O udziale P. K. (3) w zdarzeniu z oskarżonym M. P. (1) relacjonował przecież R. O., który rozpoznając P. K. (3) ps. (...) przyznawał, iż ma wiedzę że ps. (...) miał związek z tą transakcją.

Sąd Okręgowy nie podzielił także stanowisk obrońców i samych oskarżonych: S. C. (2) ps. (...) w zakresie zarzucanego mu czynów z pkt. VI, VII, VIII aktu oskarżenia ApVDs 2/13 oraz P. K. (1) ps. (...) w zakresie zarzutów z pkt. XXXV, XXXVI, XXXVII aktu oskarżenia sygn. jak wyżej.

Także w tym wypadku Sąd Okręgowy czynił ustalenia w oparciu o depozycje M. B. (1), którym dał wiarę. Zauważyć należy, iż wyjaśnienia jakie M. B. (1) złożył w tym przypadku jako podejrzany w postępowaniu przygotowawczym korespondują ze sobą wzajemnie, a co do czynów popełnionych przez obu oskarżonych wypowiadał się przynajmniej dwukrotnie i są one w tym wypadku (inaczej niż w przypadku P. K. (3)) konsekwentnie. W zakresie identyfikacji obu oskarżonych M. B. (1) nie zgłaszał żadnych wątpliwości, albowiem P. K. (1) świadek znał od wielu lat i utrzymywał z nim regularne kontakty, zaś S. C. (2) często określał używając jego pseudonimu (...). Nieścisłość jaką dostrzegł Sąd w omawianym zakresie odnosiła się co do różnych ilości narkotyku jakie mieli oskarżeni zakupić celem dalszej odsprzedaży – już za pośrednictwem M. B. (1) - od D. B. ps. (...). Raz bowiem M. B. (2) wskazał na 300 gram (...) a następnie na 330 gram tego narkotyku, mająca stanowić mieszankę po połączeniu zakupionych 100 gram (...) z kofeiną. Sąd Okręgowy przyjął jednak, iż jest to rozbieżność z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych nieistotna co znalazło swoje odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego w tym zakresie oskarżonym tj. nabycie od M. B. (1) 100 g (...) w cenie 170 zł za 1 g celem dalszej jej odsprzedaży (pkt. 2 i pkt. 40 wyroku). Sąd Okręgowy oceniając w tym zakresie depozycje M. B. (2) żadnych dowodów mogących wykazać, że w zakresie oskarżonego S. C. jaki P. K. (1) M. B. (1) podał nieprawdziwe informacji, chociażby z racji jakiegoś, bliżej nieustalonego konfliktu finansowego z P. K. (1), który miałyby przekładać się również na osobę oskarżonego S. C. (2). W tym wypadku - zdaniem Sądu - motywem działań kryminalnych obu oskarżonych było włącznie dążenie do uzyskania łatwego zarobku (działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej), bowiem jak ustalił Sąd na podstawie pozyskanego materiału dowodowego - w tym czasie tj. luty 2011 roku - marzec 2011 roku - M. B. (1) był osobą znaną w lokalnym środowisku jako mającą kontakt z narkotykami, który pośredniczył w ich obrocie, o czym oskarżony K. mógł mieć orientację chociażby od P. K. (3), z którym przecież obaj dobrzeli się znali a o czym przekonuje udział tego oskarżonego w zdarzeniu z dnia 15 grudnia 2010 roku związanym z żądaniem zapłaty kwoty w wysokości 13.000 złotych za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy w postaci silnika łodzi marki H. nr (...) (zarzut z pkt. XXXVI aktu oskarżenia ApVDs 2/13), a w związku z którym P. K. (3) został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 14 kwietnia 2011 roku o sygn. II K 43/11 za czyn z art. 286§ 2 k.k. Zdaniem Sądu - z tych właśnie powodów oskarżeni K. i C. skontaktowali się z M. B. (1), bo przecież zakupione przez nich ilości narkotyków, jakkolwiek znacznej ilości (1 kg (...), 100 gr. (...)) czy zainteresowanie obrotem (...) w ilości 1 kg nie były tej wielkości, aby obu oskarżonych należało oceniać jako potentatów narkotykowych. Sąd także uwzględnił te relacje M. B. (1), który opisywał zdarzenie związane z nakłanianiem go do sprowadzania przez niego (...) z Holandii w ilości 1 kilograma w cenie 15.000 złotych, gdy oskarżeni chcieli na ten cel przekazać własne środki finansowe. Świadek M. B. (1) – jak należy zauważyć – także to zdarzenie umiejscawiał z dwoma innymi zdarzeniami, które w tym czasie tj. luty – marzec 2011 roku wiązał z oskarżonymi i ich zainteresowaniem oraz nabyciem innych narkotyków jak (...) i (...). Świadek w tych relacjach wskazywał także na osobę D. B. (1) ps. (...), z którym w sprawie możliwości sprowadzania (...) do Polski się konsultował a u którego ostatecznie nabył dla oskarżonych (...). Osoba D. B. (1) była zresztą przez M. B. (1) wskazywana wielokrotnie jako istotny uczestnika obrotu narkotykami już od roku 2006. Wspomnieć tylko należy, iż D. B. (1) przesłuchany w charakterze świadka na rozprawie w dniu 11 czerwca 2014 roku skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k. (przedstawienie o przedstawianiu zarzutów t. 37 k. 14695- 14696, 14697).

Jak już Sąd wstępnie sygnalizował odnośnie P. M. B. opisywał jego udział w obrocie narkotykami, ale także wiązał go ze zdarzeniem związanym z kradzieżą na szkodę T. D. mienia w postaci silnika łodzi marki H. jak w powołanym już zarzucie z pkt. XXXVIII aktu oskarżenia Ap VDs 2/13.

W tym wypadku – depozycje M. B. (1) - wsparte zostały także relacjami innych świadków jak: T. D., M. M. (7), czy M. K. (3). Pokrzywdzonym tym zdarzeniem T. D. potwierdzał informacje M. B. (1) o otrzymaniu informacji o możliwości wykupienia silnika, z tym że wskazywał on na kwotę 13.000 złotych a M. B. (1) na kwotę 14.000 złotych (t.XVI k. 3193). Świadek M. M. (7) potwierdził z kolei kradzież z hangaru silnika do łodzi na szkodę pokrzywdzonego oraz pośredniczenie w przekazywaniu informacji telefonicznych pokrzywdzonego (jako właściciela) w sprawie wykupu silnika. Świadek pamiętał i okoliczność tą potwierdzał, że jego rozmówcą w przekazywaniu informacji T. D. był mężczyzna o imieniu P., który mieszkał w N., jeździł samochodem marki B. o pseudonimie (...) lub (...), a więc o pseudonimie używanym przez oskarżonego P. K. (3), a jak świadek wiarygodnie uzasadniał - taki wpis (...) wyświetlał się na ekranie w jego telefonie komórkowym podczas łączenia telefonicznego. Na taki pseudonim i markę używanego

pojazdu wskazywał także inny świadek tego postępowania tj. M. K. (1) ps. (...), który relacjonował z kolei o transakcjach narkotykowych z udziałem M. B. (1) i T. B. oraz E. S. (1) w 2010 roku, gdy samochodem B. (należącym do P. K. (3), ale – jak wskazywał ten świadek - bez jego wiedzy co do tego zdarzenia) M. B. (1) jechał po odbiór (...) od E. S. (1). Oceniając dalej wiarygodność świadków w zakresie zdarzenia z dnia 15 grudnia 2010 roku (zarzut z pkt. XXXVI wobec P. K. (1)) to powoływany już świadek M. M. (11) pamiętał treść rozmowy z P. K. (3) dotyczącej ustalania w jaki sposób ma nastąpić przekazanie pieniędzy przez pokrzywdzonego i miał także wiedzę, że właściciel ostatecznie nie odzyskał silnika, zaś ubezpieczyciel wypłacił mu kwotę odszkodowania, co potwierdzał przed Sądem T. D., który nie składał wniosku o naprawienie szkody (oświadczenie pokrzywdzonego na rozprawie w dniu 27 lipca 2013 roku k.12957). Te depozycje (a pośrednio także M. B. (1)) zostały wsparte zeznaniami innego przywołanego już świadka tj. M. K. (2), który miał wiedzę, że M. M. (7) na swojej posesji przechowywał silnika do łodzi, który został następnie skradziony, a P. K. (3) udostępniał telefon do M. M. (7) bowiem ten bardzo interesował się kwestią jego kradzieży i możliwością wykupu silnika przez właściciela. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż P. K. (3) w odrębnym postępowaniu karnym o sygn. IIK 43/11 został prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w N. z art. 286 § 2 k.k. i M. B. (1) pamiętał, że w swojej sprawie P. K. (3) nie obarczył innych obciążającymi wyjaśnieniami co potwierdza treść opisu czynu mu przypisanego jako jedynemu sprawcy, bez udziału innych osób. Także M. B. (1) pamiętał, że właśnie z M. K. (4) kontaktował się w sprawie ustalenia gdzie jest przechowywany kradziony silnik i podobnie jak w tej sprawie rozmawiał z oskarżonym P. K. (1). To właśnie P. K. (1) informował M. B. (2) gdzie znajduje się silnik, o oczekiwaniu przez sprawców kradzieży tzw. „wykupki”, a o czym M. B. (1) informował telefonicznie P. K. (3), a ten świadka M. M. (11). Cytowany już M. M. (11) te okoliczności (jak Sąd zaznaczył) potwierdzał i przyznawał, że sam osobiście kontaktował się z T. D. z informacją o możliwości wykupienia skradzionego silnika. Sąd Okręgowy zauważył, iż z depozycji M. B. (1) wynika, że razem z P. K. (1) zażądali zapłaty przez T. D. kwoty w wysokości 14.000 złotych, chociaż M. M. (11) zeznawał, że P. K. (3) żądał od właściciela kwoty w wysokości 8.000 złotych. To jednak w tym wypadku Sąd wsparł się na depozycjach T. D., który bezpośrednio po zdarzeniu w swoich pierwszych relacjach na Policji, bo w toku przesłuchania w dniu 29 grudnia 2010 roku (k. 3608 tom XVIII) wskazywał na kwotę 13.000 złotych jaką żądano od niego tytułem odzyskania skradzionego silnika.

Natomiast tylko już wyłącznie z relacji M. B. (1) jako podejrzanego, Sąd Okręgowy czynił ustalenia faktycznego w zakresie zdarzenia z udziałem P. K. (6) objętego zarzutem z pkt. XL aktu oskarżenia Ap VDs 2/13, a dotyczącego ustaleń związanych z paserstwem oskarżonego. W oparciu zatem o depozycje M. B. (1) Sąd pierwszej instancji ustalił, że w grudniu 2010 roku w okresie przed świętami Bożego Narodzenia P. K. (1) skontaktował się z M. B. (1) z propozycją sprzedaży alkoholu i wyrobów tytoniowych pochodzących z kradzieży sklepików z okolicznych miejscowości. W tym okresie – jak wskazywał M. B. (2) - prowadził on sklep monopolowy aż do czasu jego zatrzymania, które miało miejsce w dniu 31 marca 2011 roku, co potwierdzał także w swoich zeznaniach świadek Ł. K. (t. XXXVII k. 14525, t.38 k. 14187). P. K. (1) zaproponował M. B. (1) kwotę 5.000 złotych za zbycie dwóch worków papierosów i jeden worek alkoholu w postaci wódki marki B., Finlandia, Jack Daniels oraz Ballentines. M. B. (1) w swoich relacjach powoływał się na osobę Ł. K., który jako pracownik sklepu (...) tych okoliczności nie pamiętał. Sąd jak już wskazywał na stronie 75 uzasadnienia, z uwagi na treść postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 02 marca 2015 roku sygn. II AKz 145/15 nie miał możliwości bezpośredniego przesłuchania świadka, stąd też dokonał oceny jego zeznań na kanwie pozostałych dowodów, zgodnie z regułą wynikającą z art. 7 k.p.k. W tym wypadku Sąd Okręgowy uznał, iż Ł. K. mógł unikać szczerych odpowiedzi w obawie przed konsekwencjami karno – prawnym wobec wiedzy o przestępczym pochodzeniu artykułów monopolowych i tytoniowych. Stąd też Sąd w tym zakresie opierał się na depozycjach M. B. (1) i przyjął, że P. K. (1) zbył M. B. (2) łącznie 50 butelek alkoholu i 50 kartonów papierosów za łączną kwotę 5 000 zł. wiedząc, że przedmioty te pochodzą z czynu zabronionego dokonanego przez inne nieustalone osoby. Przyjęcie przez P. K. (1) kradzionego mienia (w postaci artykułów alkoholowych i tytoniowych), znalezienie nabywcy w osobie M. B. (1), ustalenia warunków sprzedaży tak co do czasu, miejsca jaki ceny - stanowią elementy wskazujące na pomocnictwo oskarżonego w zbyciu mienia, pochodzącego z czynu zabronionego jako jednego z postaci paserstwa umyślnego w rozumieniu art. 291 § 1 k.k.

Podsumowując zatem w całości depozycje M. B. (1) w zakresie dotyczącymi zachowań przestępczych oskarżonego P. K. (1), Sąd wyjaśnienia M. B. (1), złożone przez niego jako podejrzanego uwzględnił, nie znajdując także w

tym wypadku powodów podważających ich wiarygodność a mających dowodzić (jak wskazywał obrońca także tego oskarżonego) na pomówienie osoby oskarżonego i konflikt między nim a M. B. (1) z uwagi na rozliczenia finansowe. Sąd dostrzegł oczywiście pewne odmienności w depozycjach M. B. (1) jak np. wskazywany czas popełnienia występku z art.286 § 2 k.k. czyli w lutym 2011 roku co jest sprzeczne ze stanem faktycznym ustalonym przez Sąd w oparciu o akta postępowania karnego toczącego się wobec P. K. (3). Ustalenia dotyczące żądania zapłaty za wykup silnika miały bowiem faktycznie miejsce w grudniu 2010 roku. Wskazane rozbieżności co do daty zdarzenia, a także kwoty żądanej za zwrot silnika, nie są jednak - w przekonaniu Sądu - celowym działaniem świadka mającym prowadzić do zniekształcenia ustaleń faktycznych, a wynikają jedynie z upływu czasu, bowiem od zdarzenia do daty przesłuchania na powyższe okoliczność M. B. (1) upłynął okres ponad 1 roku (przesłuchania miały miejsce w dniach 27 czerwca 2012 roku i 6 lipca 2012 roku). Dodatkowo – jak już Sąd wskazał – okoliczności opisywane przez M. B. (1) znalazły swoje umocowanie w innych osobowych źródłach dowodowych, a także w ustaleniach Sądu Rejonowego w N. w sprawie o sygn. II K 43/11 wskazujących, że działania podjęte dla uzyskania za skradziony silnik do łodzi pieniędzy miały rzeczywiście miejsce.

Tym samym, wobec przyjęcia za wiarygodne depozycji M. B. (1) także w zakresie dotyczącym P. K. (1), Sąd nie podzielił argumentacji obrońcy oskarżonego, iż depozycje tego świadka jako podejrzanego stanowią jedynie pomówienie P. K. (1) z uwagi na udzieloną M. B. (1) pożyczkę w wysokości 15.000 zł z oprocentowaniem w wysokości 20%. Obaj mężczyźni potwierdzili fakt udzielenia takiej pożyczki, ale M. B. (1) twierdził, że pożyczkę zwrócił w kwocie do wysokości 6.000 zł., zaś P. K. (1) zaprzeczył, aby M. B. (1) w ogóle rozliczył się z nim finansowo. Tymczasem dla Sądu tak okoliczność nie może mieć charakteru przesądzającego, co do wiarygodności M. B. (1). Zauważyć należy, iż M. B. (1) także w przypadku tego oskarżonego wyjaśnienia jako podejrzany składał konsekwentnie, identyfikując osobę oskarżonego i łącząc go w zdarzeniach związanych z obrotem narkotykami z osobą S. C. (2). Ten ostatni, który przecież także negował swoje sprawstwo, przyznawał jednocześnie iż pozostawał w bliskich relacjach z P. K. (1) u którego pracował i z którym utrzymywał kontakty towarzyskie.

Inne natomiast Sąd Okręgowy zajął stanowisko w przypadku formułowanego przez Prokuratora zarzutu z pkt. XXXIX akt oskarżenia Ap VDs 2/13 a dotyczącego udziału P. K. (1) w pobiciu dwóch nieustalonych pokrzywdzonych w rozumieniu art. 158 § 1 k.k. Czyniąc w tym wypadku ustalenia faktyczne, Sąd oparł się tak na wyjaśnieniach M. B. (1) jak i zeznaniach świadka Ł. K., co do którego Sąd wypowiadał się już w niniejszym uzasadnieniu na karcie 74-75. Badając, bowiem to zdarzenie, Sąd oceniał je pod kątem wypełnienia przez oskarżonego K. znamion ustawowych przewidzianych w powołanym występku. Na znamiona tego przestępstwa składają się bowiem następujące znamiona: wzięcie udziału pobiciu oraz narażenie wskutek pobicia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku z art. 156 § 1 k.k. (ciężki uszczerbek na zdrowiu) lub 157 § 1 k.k. (średni uszczerbek na zdrowiu). Przestępstwo to ma charakter umyślny i sprawca winien obejmować swoim zamiarem chęć udziału w zdarzeniu, a nadto przynajmniej godzić się na wystąpienie wskutek niego skutku opisanego w art. 156 § 1 k.k. lub 157 § 1 k.k. (wyrok SN z dnia 7 kwietnia 1975 r., II KRN 10/75, OSNPG 1976, nr 3, poz. 20). Opierając się zatem na relacjach M. B. (1) Sąd ustalił jedynie, że takie zdarzenie miało miejsce o czym przekonują zresztą zeznania świadka Ł. K. i podczas tego zdarzenia miało miejsce co najmniej naruszenie nietykalności cielesnej dwóch nieznanymi osobami przez M. B. (1) i P. K. (1). M. B. (1) wyjaśniał bowiem jako podejrzany, że sam kilka razy kopnął i uderzył pięścią nieznanego mężczyznę i P. K. (1) miał zrobić to samo i był zły ponieważ miał zabrudzone krwią spodnie. Ł. K. odnośnie tego zdarzenia prezentował zeznania dość lakoniczne, bowiem zeznawał, że M. B. (1) i jego kolega trochę „włali” małolatom, nie podając bliższych szczegółów zwłaszcza w zakresie zachowań przestępczych P. K. (1). Sąd mógł jedynie zatem ustalić, iż P. K. (1) wraz z M. B. (1) w tym zdarzeniu uczestniczyli i byli stroną atakującą w stosunku do dwóch nieustalonych osób z którymi wcześniej w konflikcie pozostawał Ł. K.. Przytaczając taki stan faktyczny Sąd nie miał zatem możliwości ustalenia wszystkich znamion ustawowych występku z art. 158 k.k., które wymagają zbadania czy zachowania przestępcze sprawcy wywołały u pokrzywdzonego bezpośrednie niebezpieczeństwo powstania skutku w postaci obrażeń w stopniu co najmniej średnim. Tymczasem poza faktem, że P. K. (1) kilka razy kopnął i uderzył nieustalonego pokrzywdzonego i miał zabrudzoną krwią odzież, Sąd pozbawiony został możliwości dokładnego ustalenia jakie konkretnie P. K. (1) zadawał uderzenia czy kopnięcia, w jakie miejsca pokrzywdzonego godził, gdzie zdarzenie miało konkretnie miejsce, czy na podłożu twardym czy na podłożu miękkim i z jakiego powodu K. miał zakrwawione spodnie (z powodu

obrażeń pokrzywdzonych czy własnych?) – Sąd tego typu wątpliwości powziął i nie miał możliwości ich rozstrzygnięcia wobec odmowy składania zeznań przez M. B. (1) w trybie art. 182 § 3 k.p.k. i niestawiennictwa świadka Ł. K. na rozprawie. Tym samym Sąd nie miał możliwości zweryfikowania swojej wiedzy co do zachowań kryminalnych P. K. (1) w ramach zarzucanego mu czynu z art. 158 § 1 k.k. a przede wszystkim ustalenia jakie konkretnie działania podejmował oskarżony i M. B. (1) i czy wskutek tych działań nastąpiło narażenie pokrzywdzonych na wystąpienie skutków opisanych w art. 156 § 1 k.k. i 157 § 1 k.k., tj. średniego lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Sąd przyjął zatem, iż działania P. K. (1) naruszyły dyspozycje występku z art. 217 k.k. a z uwagi na tryb ścigania tego przestępstwa, brak osób pokrzywdzonych i oświadczenie prokuratora o nieobjęciu w tym zakresie ścigania z urzędu, postępowanie co do tego czynu Sąd umorzył wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Ostatnie rozważania Sądu Okręgowego odnosić się będą do oskarżonego Z. N. (1) i zdarzenia z jego udziałem a dotyczącego uprowadzenia we wrześniu 1999 roku nieżyjącego już T. P. (zarzut z pkt. III aktu oskarżenia VDs 34/13). W zakresie udziału oskarżonego w tym przestępstwie Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne czynił na podstawie relacji 4 świadków: M. B. (1), K. D. (1), częściowo M. A. (1) i T. P., z tym, że zeznania te przydatne okazały się w różnym stopniu. Za w pełni wiarygodne Sąd uznał przede wszystkim depozycje świadka M. B. (1), który jako osobisty uczestnik biorący udział w tym przestępstwie zrelacjonował w sposób kompleksowy przebieg samego uprowadzenia T. P., jego przetrzymywanie i negocjowanie okupu. Z relacji M. B. (1) wynika, iż nie był on bezpośrednim organizatorem uprowadzenia, ale pomysłodawcą był świadek koronny M. A. (3), z którym T. P. w tym czasie wspólnie dokonywali napadów rozbójniczych na samochodach ciężarowych (TIR-y). Sam M. B. (1), podobnie zresztą jak Z. N. (1) wzięli udział w pozbawieniu T. P. wolności w okolicy jego miejsca zamieszkania, a potem w przetrzymywaniu go, a negocjacje obserwowali z pozycji osoby trzeciej. Wiarygodność świadka M. B. (1) w całym postępowaniu została oceniona jako wysoka i analogicznie Sąd postąpił w odniesieniu do tego zarzutu. Świadek nie umniejszał swojej roli w zdarzeniu, a nadto w neutralny sposób opisał udział w nim oskarżonego Z. N. (1) i osób trzecich. M. B. (1) pilnował zatem uprowadzonego T. P. wraz ze Z. N. (1) przez kilka dni, a zatem rozpoznanie tego oskarżonego nie budzi wątpliwości. Sąd nie dostrzegł także w tym wypadku powodów, aby sądzić, że M. B. (1) bezpodstawnie pomawia osoby, które w uprowadzeniu nie brały udziału. Depozycje M. B. (1) pozostają w zasadniczej części w zgodzie z relacjami świadków K. D. (1) (poprzednio M.) i M. A. (1) (w zakresie uwzględnionym przez Sąd) i wzajemnie się uzupełniają, w tym w zakresie prowadzonych negocjacji co do wysokości i sposobu przekazu okupu o czym relacjonowała K. D. (1) i M. A. (1). Ten świadek koronny na rozprawie w dniu 04 marca 2014 roku wyraźnie zaprzeczył, aby pomagając K. D. (1) przy przekazaniu okupu za uwolnienie T. P. współpracował w istocie z jego porywaczami. W tym wypadku Sąd Okręgowy uznał, że prawdziwe są jednak twierdzenia świadka M. B. (1). Przede wszystkim nie ujawniły się żadne okoliczności, z powodu których M. B. (1) miały skorzystać na pomówieniu M. A. (1), który korzystając (w dacie jego przesłuchania w niniejszej sprawie) ze statusu świadka koronnego, był zainteresowany zatajeniem swojego faktycznego udziału w uprowadzeniu T. P.. Jak wynika ze złożonych przez K. D. (1) zeznań, utrzymują oni ze sobą do dnia dzisiejszego kontakty o charakterze towarzyskim, a zarazem z zeznań tych nie wynika, że sprawa porwania T. P. została między świadkiem A., a K. D. (1) dokładnie wyjaśniona i która w dalszym ciągu nie ma wiedzy kto dokładnie uczestniczył w porwaniu jej ówczesnego konkubenta. Świadek ta zresztą przyznawał przed Sądem, że co do udziału M. A. (1) w tym zdarzeniu – T. P. zabronił jej zeznawać. Dodatkowo zauważyć należy iż, w czasie przesłuchania na rozprawie, świadek M. A. (1) początkowo nie przyznał się, że udzielił K. D. (1) w związku z żądaniami okupu jakiegokolwiek pożyczki, a dopiero po odczytaniu mu zeznań złożonych w trakcie konfrontacji z T. P. w 2001 roku (z k. 13971v) potwierdził, że istotnie taka pożyczka została udzielona, chociaż dopiero po samym uprowadzeniu. Są to argumenty na tyle istotne, że dają podstawy do odrzucenia zeznań świadka A. w zakresie, w jakim zaprzecza on swojemu udziałowi w uprowadzeniu. Pozostałe zeznania świadka koronnego M. A. (1) oraz zeznania K. D. (1), złożone na rozprawie w dniu 18 listopada 2013 roku jak również zeznania T. P. co do warunków w jakich był przetrzymywany (tylko z postępowania przygotowawczego w sprawie VI Ds. 66/00 z uwagi na zgon świadka) są wiarygodne i współgrają wzajemnie tak ze sobą jak i depozycjami świadka M. B. (1). Opisują one przebieg wydarzeń na tyle dokładnie, że pozwalają dokonać precyzyjnych ustaleń co do stanu faktycznego potwierdzających takie okoliczności jak: uprowadzenie T. P. w tym okoliczności co do czasu i miejsca, okres przetrzymywania pokrzywdzonego, w tym sposób w jaki był traktowany i w jakich warunkach pozbawiony wolności oraz jakie osoby uczestniczyły w tym czynie. M. B. (1) podawał bowiem, iż poza nim, Z. N. (1), M. A. (1) uczestniczyli także A. M. (1), J. P. (1), M. R. (1) ps. (...) z G. i R. G. (1), a posesję gdzie

był przetrzymywany T. P. udostępnił W. C. (2). M. B. (1) rozpoznał zresztą opisywane przez siebie osoby uczestniczące w porwaniu, tj. J. P. (1) i R. G. (1) na okazanych mu fotografiach (t.XV, k. 3072-3231). Z depozycji M. B. (1) jako naocznego uczestnika, pozostających w tym zakresie w zgodności z depozycjami T. P., Sąd pierwszej instancji mógł ustalić także w jaki sposób i w jakich warunkach był przetrzymywany w okresie od dnia 02 września do dnia 08 września 1999 roku T. P.. Sąd Okręgowy mógł w ten sposób ustalić czy przetrzymywanie T. P. wyczerpało dyspozycje „szczególnego okrucieństwa” o czym stanowi art. 189 § 3 k.k. Z kolei z zeznań K. D. (1) Sąd mógł ustalić przebieg prowadzonych przez nią negocjacji ze sprawcami uprowadzenia jego konkubenta i pomocy świadczonej jej przez świadka koronny M. A. (1), który zdecydowanie negował depozycje M. B. (1) wskazującego na świadka koronnego jako inicjatora i pomysłodawcę uprowadzenia T. P. wobec wiedzy o dysponowaniu przez pokrzywdzonego środków finansowych pochodzących ze wspólnych napadów na TIR-y. M. B. (2) podnosił, iż M. A. (1) „pełnił” podwójną rolę w tym zdarzeniu tj. jako sprawca uprowadzenia oraz jako osoba życzliwa dla pokrzywdzonego i konkubiny ale faktycznie kierującą się dążeniem do uzyskania okupu za byłego kolegę.

Z kolei oceniając depozycje K. D. (1) zauważyć należy, iż w toku postępowania przygotowawczego o sygn. VI Ds. 66/00, świadek ta nie wskazywała na udział w tym zdarzeniu M. A. (1), pomimo, że zostały one złożone przez świadka w stosunkowo niedługim czasie po zdarzeniu tj. około 1 roku, a świadek twierdziła że przekazania okupu dokonała samodzielnie. Dopiero na rozprawie świadek przyznała, że pierwsze zeznania składała po uprzednim poinstruowaniu jej przez T. P., który zabronił jej wspominać o udziale M. A. (1) w zdarzeniu, co może świadczyć o faktycznej roli świadka koronnego w tym zdarzeniu, co przedstawia M. B. (1) a kwestionuje świadek koronny.

Zwraca uwagę także fakt, iż M. B. (2) podobnie jak i Z. N. (1) nie uczestniczyli w negocjacjach co do wysokości i sposobu przekazania okupu za T. P., o czym przekonują depozycje M. A. (1) jak również przekonanie M. B. (1), że za uwolnienie T. P. została zapłacona przez jego konkubinę K. D. (1) kwota w wysokości 80.000 złotych. Z relacji K. D. (1) Sąd ustalił natomiast, że faktyczna kwota zapłaty tytułem okupu wynosiła 530 tyś. złotych. Przekonanie jednak takie mógł M. B. (2) uzyskać wobec faktu (jak wynika z jego wyjaśnień z dnia 14 marca 2013 roku) że on, Z. N. (1) oraz A. M. (1) uzyskali pieniądze w kwocie po 80 tyś. złotych.

Podkreślić ponownie należy, iż w tych depozycjach widoczny jest już opis pozycji jaką miał w środowisku przestępczym A. M. (1), który pełnił rolę wiodącą i decyzyjną, o czym przekonują nie tylko depozycje M. B. (1) ale powoływanego już w tym uzasadnianiu P. K. (2), czy świadka koronnego J. B. (3).

Z tych względów Sąd Okręgowy nie uwzględnił wyjaśnień Z. N. (1), który także w zakresie tego czynu negował swój udział, argumentując swoje stanowisko pomówieniami ze strony M. B. (1). Sąd tych argumentów nie uwzględnił mając na uwadze poczynione w sprawie ustalenia faktyczne jak również depozycje M. B. (1), ale także P. K. (2) z depozycji których wynika, iż w tym czasie Z. N. (1) pozostawał w dużych relacjach przestępczych z A. M. (1) co zdaniem Sądu uzasadnia jego udział w tym porwaniu. Nie sposób zresztą pominąć i tych relacji M. B. (1), który wskazywał na powody dla których w 2005 roku ustala współpraca w zakresie obrotu (...) z tym oskarżonym. M. B. (1) pamiętał, że po opuszczeniu zakładu karnego przez Z. N. (1) jako pierwszego, ten miał uczestniczyć w uprowadzeniu nieustalonej osoby i otrzymanymi z tego tytułu pieniędzmi nie chciał się podzielić, a co Sąd także ustalał w niniejszym uzasadnieniu.

Sąd także nie uwzględnił depozycji A. M. (1), który zarówno odnośnie tego zdarzenia jak i swojego udziału w obrocie narkotykami zakwestionował depozycje wszystkich obciążających go osób także wskazując, że są to pomówienia. Jak już Sąd wskazywał, A. M. (1) na rozprawie w dniu 20 lutego 2014 roku przyznał się do znajomości z P. S., że Z. N. (1) dowodząc, iż zarówno depozycji M. B. (1) jak i A. F. (które obciążały go w innej sprawie) stanowią jedynie pomówienie.

W przypadku świadka J. B. (2) świadek miał ogólną wiedzę na temat uprowadzenia T. P.; wiedział że za jego uwolnienie został zapłacony okup. Świadek ten zaprzeczył znajomości M. B. (1), A. M. (1), D. G. (1) przyznając się, ale jedynie z sali sądowej do znajomości M. A. (4) i M. A. (3).

Depozycje tego świadka wobec ich treści nie miały zatem charakteru weryfikacyjnego. Pomimo depozycji świadka T. P., świadek J. B. (2) prezentował jedynie ogólną wiedzę na temat zdarzenia związanego z uprowadzeniem T. P. a w zakresie obciążających go depozycji M. B. (1), dowodził że osoba o takich danych personalnych jest mu obca.

W niniejszym postępowaniu karnym Sąd Okręgowy uwzględnił także opinię wydaną przez W. K. (2) na potrzeby niniejszego postępowania karnego. Sąd także, poprzez załączenie opinii wydanej przez tego samego biegłego w sprawie XVIII K 366/11, miał możliwość poprzez wnioski biegłego w tej opinii zawarte (w pisemnej i ustnej) weryfikować depozycje M. B. (1), J. S. czy J. B. (3) w zakresie innych miejsc produkcji (nie objętych postępowaniem karnym o sygn. XIIK 8/13), ale istotnych z punktu oceny wiarygodności tych świadków a w szczególności M. B. (1) w zakresie zachowań przestępczych A. K. (1) ps. (...), Z. N. (1) ps. (...), K. D. (2) ps. (...), A. R. ps. (...), A. K. (2) ps. (...) czy P. S. ps. (...). Opinie te Sąd uwzględnił w całości uznając je za spójne, wyczerpujące i pozwalające Sądowi na czynienie ustaleń faktycznych w sprawie, a podkreślenia wymaga, iż biegły opiniując na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 roku wykazywał się należyłą kompetencją i dużym doświadczeniem oraz znajomością procesu produkcji (...) i żadne z pytań stron nie pozostało bez szczegółowej odpowiedzi.

Odnosząc się zatem do oceny materiału dowodowego uznać należy, iż wina oskarżonych w zakresie czynów im przypisanych nie budzi wątpliwości tak co do czasu, miejsca i zachowań przestępczych. Przede wszystkim jak Sąd podkreślał oskarżeni naruszyli znamiona ustawowe występku stypizowanego w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) tak w postaci sprawstwa (S. C. (2) zarzut z pkt. VII i VIII pkt.2 wyroku; R. P. (2) – zarzut IX, pkt.6 wyroku, i zarzut z pkt.X,XI,XII pkt.7 wyroku, T. B. – zarzut z pkt.XV, pkt.10 wyroku i zarzuty z pkt. XVI,XVII,XVIII i pkt. 11 wyroku, A. K. (2) – zarzut z pkt. XVII pkt.14 i zarzut z pkt. XX pkt.16 wyroku, A. R. - zarzut z pkt.XXIII i pkt. 22 wyroku, E. S. (1) –zarzut z pkt.XXIV i pkt.25 wyroku oraz zarzut z pkt.XXV i XXVI i pkt.26 wyroku, P. K. (3) – zarzut z pkt.XXVII i pkt.30 wyroku oraz zarzuty z pkt. XXVIII, XXIX i pkt.31 wyroku, P. S. – zarzut z pkt.XXX i pkt.34 wyroku i zarzuty z pkt.XXXII,XXXIII i XXXIV i pkt.36 wyroku, P. K. (1) – zarzut z pkt. XXXVI i XXXVII i pkt.40 wyroku, Z. N. (1) – zarzut z pkt. I i pkt. 46 wyroku, M. P. (1) – zarzut z pkt.IV i pkt.52 wyroku,) jak i podżegania (S. C. (2) – zarzut z pkt. VI, pkt.1 wyroku i P. K. (1) – zarzut z pkt.XXXV, pkt.39 wyroku). Oskarżeni A. R. (zarzut z pkt. XXII i pkt.20 wyroku) i K. D. (2) (zarzut z XLIII i pkt. 54 wyroku) swoim zachowaniem z kolei wyczerpali znamiona zbrodni skodyfikowanej w art. 55 ust. 3 tej samej ustawy a P. S. w postaci pomocnictwa naruszył dyspozycje przepisu karnego określonego w art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (zarzut z pkt. XXXI pkt.35 wyroku).

Omawiając w tym zakresie podstawę prawną czynów przypisanych każdemu z oskarżonych przyznać w tym miejscu należy, iż opis czynów im zarzucanych w obu aktach oskarżenia (Ap VDs 2/13 i ApVDs 34/13) było zadaniem trudnym dla obrony i dla oskarżonych, ale nie niemożliwym w przypadku wnikliwego zapoznania się i przeanalizowania depozycji M. B. (1) i innych świadków na podstawie, których Sąd ustalał stan faktyczny i przedstawił w części historycznej uzasadnienia. Sąd nie podzielił zastrzeżeń obrony jak i niektórych oskarżonych (w szczególności P. S. czy T. B.) a dotyczących takich aspektów jak: nieokreślony w akcie oskarżenia czasookres działań przestępczych oskarżonych, trudności w identyfikacji osób z którymi oskarżeni w poszczególnych zarzutach mieli współdziałać w obrocie narkotykami z uwagi na operowanie pojęciami: "osoby ustalone i nieustalone", nieostre wskazanie ilość narkotyków, którymi – zdaniem oskarżyciela publicznego – oskarżeni mieli „obracać”. Zauważyć przecież należy, iż wobec wielu świadków tj. Z. K. (1) ps. (...), J. Z. (2), D. B. (1) ps. (...), R. M. (1) ps. (...), R. M. (2), S. R., G. M. (2), R. G. (3) ps. (...), A. O. ps. (...), W. C. (5), M. A. (2) ps. (...), A. M. (1) ps. (...), D. G. (2) ps. (...), M. R. (5) ps. (...) - w dacie rozpoznawania tej sprawy - prowadzone były odrębne postępowania karne jak np. w sprawie XVIIIK 366/11; A zatem zgodnie z zasadą domniemania niewinności nie można było poprzez powołanie danych personalnych konkretnych osób, wobec których do czasu zakończenia postępowania karnego w tej sprawie nie zostały wydane prawomocne wyroki skazujące ujawniać je w opisach czynów zarzucanych oskarżonym. Jednakże depozycje M. B. (1), okazywane mu wizerunki osób, depozycje świadków koronnych w osobach J. B. (3) M. H. z którymi oskarżeni w różnych konfiguracjach podmiotowo – przedmiotowych uczestniczyli w transakcjach narkotykowych pozwalało – zdaniem Sądu - na ustalanie tożsamości tych osób. Nie sprawdził się także zarzut o niesprecyzowanej ilości narkotyków jaki formułowany był w akcie oskarżenia – co zdaniem obrońców - miał istotny wpływ na przyjętą przez prokuratora

kwalifikację prawną art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) z uwagi na znamię „znacznej ilości”. Sąd Okręgowy miał w tym wypadku na uwadze wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 listopada 2005 roku o sygn. IIAKa 282/05 LEX nr 183871 stanowiącym, że:” przyjęte określenie "co najmniej" w odniesieniu do ilości substancji psychotropowych nie stanowi żadnej wady orzeczenia i jest efektem prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego”. Z tych powodów Sąd pierwszej instancji – jak już wskazywał - w przypadku wątpliwości co do rzeczywistej ilości narkotyków stanowiących przedmiot obrotu modyfikował tą ilość w kierunku korzystnym dla oskarżonego jak w przypadku oskarżonego P. S. w zakresie zarzutu z pkt. XXX aktu oskarżenia Ap VDs 2/13 (pkt. 35 wyroku) czy w zakresie zarzutu z pkt. XIX i XX aktu oskarżenia Ap V Ds 2/13 dotyczącego A. K. (2) (pkt. 14 i 16 wyroku). Powyższe modyfikacje Sądu Okręgowego nie oznaczały jednak dyskredytacji depozycji M. B. (1) w tym zakresie, bowiem te – jak Sąd już wielokrotnie podnosił – ocenił jako wiarygodne. Podkreślić należy, iż zachowania przypisane oskarżonym na podstawie depozycji M. B. (1) były podejmowane na przestrzeni kilku lat bo od roku 2004 (kiedy M. B. (1) opuścił w dniu 19 listopada 2004 roku zakład karny) do dnia 31 marca 2011 roku (kiedy został ponownie zatrzymany) i M. B. (1) relacjonując te zdarzenia co do zasady w sposób konsekwentny relacjonował określone zdarzenia przestępcze, opisywał transakcje narkotykowe, podawał rodzaj i ilości narkotyków, osoby uczestniczące w tych zdarzeniach i ich rolę, czasami jednak posługując się wartościami przybliżonymi lub gdy nie potrafił dokładnie swojej wiedzy oprzeć na konkretnych faktach – co znalazło swoje odzwierciedlenie już w opisach czynów zarzucanych oskarżonym – jak w przypadku np. S. C. (2) (zarzut z pkt.VIII), R. P. (2) (zarzut z pkt. IX), T. B. (zarzut z pkt. XV) czy E. S. (1), a określenie „co najmniej” używane jest po to, by powiedzieć, że ilość lub zakres czegoś są nie mniejsze od tych, jaka została podana, ale co także oznacza iż ilość ta może być większa (zob.definicja z Multimedialnego słownika języka polskiego PWN, wersja 2.0, 2006). Powyższe wskazuje zatem, iż początkowo w zarzutach a ostatecznie w czynach przypisanych oskarżonym zostały podane ilość narkotyków w proporcjach najmniejszych, jakie zostały przez Sąd ustalone, ale jednocześnie wyczerpujące znamię „znacznej ilości” w rozumieniu art. 56 ust.3 cytowanej ustawy (o czym niżej).

Sąd pierwszej instancji nie podzielił także tej argumentacji obrońców dotyczących nie doprecyzowanego okresu w którym działania przestępcze miał być przez oskarżonych podejmowane, a co zarzucał oskarżony S. twierząc, iż w ten sposób pozbawiony został prawa do obrony. Tymczasem z depozycji M. B. (1) można było w sposób klarowny ustalić czas zachowań kryminalnych oskarżonych, bowiem M. B. (1) określając daty początkowe lub daty końcowe, w których określone zdarzenia miały miejsce odnosił się np. do daty swojego pobytu w zakładzie karnym lub dat osadzenia innych osób jak np. A. M. (1), M. A. (2), J. B. (3) (zarzut z pkt. IX – R. P., zarzut z pkt. XV – T. B.) czy czasu i miejsca prowadzonych produkcji (...). Podobnie zresztą czas zdarzeń przestępczych z udziałem P. S. określał M. H., pamiętając że oskarżony opuścił właśnie zakład karny co pozostaje w zgodzie z datą zakończenia wykonywania przez oskarżonego kary pozbawienia wolności w dniu 30 listopada 2010 roku W takim wypadku Sąd Okręgowy modyfikował jedynie dla czystości redakcyjnej opisy czynów przypisanych poszczególnym oskarżonym poprzez ich doprecyzowanie „nie wcześniej niż” i „nie później niż” jak np. w zakresie czynów przypisanych P. K. (3) w pkt. 30, 31 wyroku, E. S. (1) w pkt. 26 wyroku czy T. B. w pkt. 11 tego wyroku.

Jak już Sąd pierwszej instancji wskazał - oskarżeni przede wszystkim naruszyli przepis art. 56 ust. 3 ustawy dnia z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.). W omawianym przepisie prawnym wskazane są dwie formy sprawcze przestępnego zachowania opisanego w art. 56 ust 1 teźże ustawy - "wprowadzanie do obrotu" i "uczestniczenie w obrocie", a ustawodawca posłużył się alternatywą rozłączną i przedzielił obie te formy spójnikiem międzyzdaniowym "albo" wyrażającym przeciwieństwo. Sąd Okręgowy przyjął zatem, iż występki z art. 56 ust. 3 teźże ustawy jest przestępstwem wieloczynowym, obejmujące obie formy zachowań, które dla swojej oceny prawno - karnej nie wymagają zastosowania art. 12 kk, aby uznać za jeden czyn działania rozciągniętego w czasie obejmującego wiele zachowań podjętych z zamiarem wprowadzania do obrotu narkotyków lub uczestniczenia w nim. Przy takim założeniu nie ma konieczności wyodrębniania poszczególnych czynów w oparciu bądź o kryterium tożsamości kontrahenta bądź jednego rodzaju narkotyku, jak przyjął prokurator w akcie oskarżenia o sygn. ApVDs 2/13 tj. w stosunku do oskarżonego S. C. (2) w zakresie czynów z pkt.VII,VIII, R. P. (2) w zakresie czynów z pkt. X,XI,XII, T. B. w zakresie czynów z pkt. XVI,XVII,XVIII, P. K. (3) w zakresie czynów z pkt. XXVIII,XXIX, P. S. w zakresie czynów z pkt. XXXII,XXXIII,XXXIV, P. K. (1) w zakresie czynów z pkt. XXXVI i XXXVII. Oskarżyciel

publiczny przyjął bowiem, że skoro oskarżeni nabywali od M. B. (1) narkotyki różnego rodzaju to w takim wypadku – z uwagi na rodzaj narkotyku ((...), (...), mefedrom, (...)) – należy zarzucić oskarżonym odrębne zachowania, popełnione jednak w tym samym czasie i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla ich dalszej odsprzedaży. Sąd w sposób bezsporny ustalił, iż oskarżeni jak S. C. (2), R. P. (2), T. B., P. S., P. K. (1), P. K. (3) ale także A. R. narkotyki nabywali nie dla własnej konsumpcji ale dla korzyści majątkowej uzyskanej wobec ich dalszego rozprowadzania. Przekonują o tym nie tylko ilości nabywane przez nich, ale także towarzyszące im okoliczności jak propozycje transakcji składane M. B. (1), wysokość kwoty oferowanej za zamawiany narkotyk, pełniona rola czy też sama wiedza M. B. (1) co do poszczególnych oskarżonych np. wiedzą że R. P. (2) zajmował się rozprowadzaniem narkotyków na terenie N., czy wiedza świadka, że T. B. był jednym z dealerów P. S., a w przypadku oskarżonego P. S. – o jego działalności narkotykowej wiedzę taką posiadali również M. H. i E. S. (1). Ustalenia Sądu w tym wypadku były jednoznaczne – oskarżeni po to kupowali narkotyki, aby je sprzedawać i taki był zamiar ich działania i nabywanie kolejnych partii tego samego lub różnych narkotyków. Dla prokuratora natomiast był to sygnał, iż zachodzi potrzeba wyodrębnienia poszczególnych transakcji – z uwagi na różne typy narkotyków – a dla Sądu dla oddania pełnej zawartości kryminalnej, przy przyjęciu, iż jest to jednak jedno zachowanie kryminalne – konieczność modyfikacji poprzez przypisanie oskarżonym jednego czynu w ramach kilku przestępczych zachowań. Sąd wskazywał już, że przy takiej konstrukcji prawnie – karnej nie było także obowiązkiem Sądu ustalać czy w związku z tym zachowaniami, oskarżeni w ramach występku z art. 56 ust. 3 działali z góry powziętym zamiarem skoro przyjął, że jest to przestępstwo trwałe, co nie przekreśla też tego faktu, iż oskarżeni z uwagi na osobę M. B. (1), wiedzy o nim w zakresie handlu narkotykami z góry powzięli i zamiar ten realizowali w krótkich odstępach czasu. W rozpoznawanej sprawie chodziło przecież o zwykły handel, w którym poszczególni oskarżeni wykonywali różne czynności celem jego skutecznego, ale wszystkie one zawierały się w jednym z tych dwóch znamion.

Modyfikacja Sądu wiązała się zatem ze zmianą formy zachowań przestępczych w przypadku niektórych oskarżonych. Zmiana odnosiła się do tych oskarżonych, których pośrednictwo w obrocie narkotykami prokurator uznał za uczestniczenie w obrocie, a Sąd przyjął, że jest to jednak forma aktywna polegając na wprowadzeniu narkotyku do obrotu. Chodzi zatem o oskarżonego T. B. i zarzut z pkt. XVI, E. S. (1) w zakresie zarzutu z pkt. XXIV czy P. K. (3) i zarzut z pkt. XXIX. Stanowisko Sądu wiązało się z definicją znamienia czasownikowego: ”wprowadzanie do obrotu”, które oznacza wszelkie udostępnianie osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych lub ich prekursorów, a więc różnego rodzaju aktywną formę obrotu pod warunkiem, że odbiorca nie jest konsumentem. W przypadku E. S. (1) dotyczyło to zbywania (...) dla M. B. (1) oraz (...) i (...) dla S. B. – w każdym z omawianych przypadków celem ich dalszej sprzedaży, a w przypadku T. B. czy P. K. (3), którzy jako pośrednicy, nie działali samodzielnie, ale organizowali transakcje narkotykowe, poszukiwali i kontaktowali ze sobą jej uczestników co także dowodzi aktywnej formy obrotu. W przypadku definicji znamienia czasownikowego „uczestnictwo w obrocie” oznacza ona z kolei bierną formę obrotu narkotykami, a więc nabywanie czy przechowywanie jak miało miejsce w tym ostatnim przypadku z udziałem oskarżonego A. K. (2) w zakresie zarzutów z pkt. XIX i XX. W tych przypadkach dotyczących nabywania narkotyków przez pozostałych oskarżonych mamy zatem do czynienia z bierną ich formę stanowiącą znamię uczestniczenia w obrocie. Za taką koncepcją wypowiedział się także Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z dnia 05 lipca 2013 roku o sygn. XVIIIK 395/11, utrzymany w tym zakresie przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie II AKa 434/14 (wyrok z dnia 21 lipca 2015 roku).

Sąd Okręgowy modyfikował także kwalifikację prawną czynów przypisanych oskarżonym tym zakresie, bowiem Prokurator powoływał się na art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.). Tymczasem Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 31 października 2012 roku sygn. II AKa 310/12 wskazał, że przepis art. 56 ust. 3 zawiera pełen zestaw znamion ujętego w nim przestępstwa, choć częściowo poprzez odesłanie do ust. 1, a zatem w podstawie skazania dla oddania pełnej zawartości kryminalnej czynu wystarczające jest powołanie wyłącznie art. 56 ust. 3 tejże ustawy i taką kwalifikację prawną Sąd przyjął w zakresie czynów przypisanych oskarżonym.

Dalej, w przypadku każdego z czynów przypisanych oskarżonym zdaniem Sądu pierwszej instancji, zostało zrealizowane znamię znacznej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych. Zgodnie bowiem z

utrwalonym orzecznictwem sądowym „o znacznej ilości” można mówić wówczas, gdy ilość narkotyków wystarcza do odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób. W niniejszej sprawie przedmiotem obrotu w każdym przypadku były ilości nie mniejsze niż kilkaset gram, podczas gdy porcja handlowa narkotyku to tzw. działka czyli 0,25 grama. Tak się wypowiedział Sąd Najwyższym w wyroku z dnia 23 września 2009 roku sygn. I KZP 10/09 (OSNKW 2009/10/84...) stanowiącym, że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy, czyli „kilkadziesiąt” to w ocenie Sądu od 20 do 90 osób.

Sąd stosownie także do treści art. 4 §1 kk zastosował art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w wersji obowiązującej do dnia 9 grudnia 2011 roku, kiedy to ustawą z dnia 1 kwietnia 2011 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2011.117.678) zaostrzono dolną i górną granicę zagrożenia karą pozbawienia wolności za to przestępstwo.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż odpowiednikiem tego przepisu w dacie popełnienia czynu zarzucanego Z. N. (1) w zakresie zarzutu z pkt. z pkt. XXXIX wyroku (pkt. I aktu oskarżenia z Ap VDs 34/13) był art. 43 ust.3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii pod rządami ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku (Dz.U.2003.24.198 j.t.). Zgodnie z brzmieniem powołanego przepisu czyn zagrożony był karą pozbawienia wolności do lat 10. Także zgodnie z treścią art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) do dnia 9 grudnia 2011 roku zagrożenie karą było takie same, zaś Sąd nie ustalił innych zapisów ustawy, które obecnie obowiązującą czyniłyby surowszą niż tą z roku 1997. Z tego względu, wobec treści art. 4 § 1 k.k. stanowiącego, iż stosuje się ustawę obowiązującą w dacie orzekania, chyba że ustawa wcześniejsza byłaby dla sprawcy względniejsza, Sąd Okręgowy czyn ten zakwalifikował z art. 56 ust. 3 roku ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 roku;

Także w ramach ogólnych rozważań Sądu, wskazać także należy te dotyczące współsprawstwa oskarżonych, gdy działali ono wspólnie i w porozumieniu tak z ustalonymi jak i z nieustalonym przez organ procesowy osoby, uczestniczące w transakcjach narkotykowych w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. Kryterium podmiotowe, tj. porozumienie, oznacza że sprawcy działają w świadomości wspólnego celu, wspólnego zadania a więc w tym wypadku zbycia/nabycia narkotyku w warunkach handlu. Przy czym – co ważne - stopień uświadomienia składników zamierzonego zadania i zakres uzgodnień objętych świadomością nie są istotne, chodzi bowiem o realizację zamierzenia przestępnego objętego więzią psychiczną pomiędzy sprawcami. Porozumienie nie musi także obejmować szczegółów realizacji zadania przestępnego, ważne aby sprawcy chcieliby wspólnie zrealizować cel przestępczy, zaś realizacja czynu wcześniej uzgodnionego pomiędzy sprawcami może obejmować zadania szczegółowe już w czasie wykonywania czynu. W zakresie elementu przedmiotowego tj. wykonania czynu zabronionego udział poszczególnych współsprawców w realizacji czynu zabronionego nie musi być jednakowy, ale każdy ze współsprawców powinien realizować znamię czynu zabronionego, bowiem jeżeli swym zachowaniem nie realizował on żadnego ze znamion czynu zabronionego, nie powinien być traktowany jako współsprawca. Co do zasady każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całe przestępstwo wspólnie zrealizowane, także w przypadku włączenia się do działania przestępnego sprawcy dopiero na pewnym etapie działań przestępnych innych osób. Współsprawcy zatem ponoszą odpowiedzialność karną za wspólnie wykonane przestępstwo, a faktyczny ich udział w realizacji czynu zabronionego ma znaczenie dla wymiaru kary (zob. postanowienie SN z dnia 1 marca 2005 r., III KK 249/04, OSNKW 2005, nr 7–8, poz. 63). Powyższe rozważania mają zatem zastosowanie przy budowie konstrukcji wspólnego działań oskarżonych, którzy poprzez wzajemne powiązania towarzyskie, wiedzę od dostępnie do narkotyków pozostawali w porozumieniu obejmującym handel narkotykami w obu jego postaciach.

Mając na uwadze powyższe uwagi Sąd Okręgowy w części rozstrzygającej wyroku orzekł w następujący sposób przy uwzględnieniu przeprowadzonych modyfikacji.

W pkt. 1 i 39 sentencji sąd ustalił zatem, że **S. C. (2) ps. (...)** popełnił czyn opisany w pkt. VI aktu oskarżenia występki z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 4 § 1 k.k. w formie podżegania, podobnie jak **P. K. (1) ps. (...)** w zakresie czynu opisanego w pkt. XXXV aktu oskarżenia, którzy w tym zakresie działali wspólnie i w porozumieniu. Na kanwie depozycji M. B. (1) nie budzi wątpliwości, iż S. C. (2) i P. K. (1) działając w zamiarze umyślnym bezpośrednim zmierzał do nakłaniania M. B. (1) do zakupu na terenie Holandii (...) i wprowadzenia jej przez M. B. (1) do obrotu w Polsce poprzez dalszą ją sprzedaż. Z depozycji M. B. (1) wynika, iż oferta S. C. (2) złożona wspólnie z P. K. (1) zawierała konkretną propozycją określającą tak rolę M. B. (1) jak i oskarżonych – wyłożenie pieniędzy na zakup (...), jej transport przez oskarżonych do Polski i jej zbywanie już na terenie Polski przez M. B. (1). W stosunku do będącej przedmiotem postępowania (...) nie ma żadnych wątpliwości, że stanowi ona środek odurzający, której obrót w myśl art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest zabroniony. Nakłanianie miało zatem konkretną formę, odniosło się do konkretnego człowieka i zawierało ściśle oznaczoną treść. Na podstawie ustalonych przez Sąd dowodów podżeganie obu oskarżonych odniosło się do czynu zabronionego określonego w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku a zatem wszystkie znamiona czynu zabronionego popełnionego w formie podżegania zostało przez obu oskarżonych spełnione i Sąd w tym wypadku uznał ich za winnych popełnienia zarzucanego im czynu wymierzając karę zgodnie z treścią art. 19§ 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy.

W pkt 2 i 40 sentencji Sąd, wobec poczynionych rozważań co do istoty występku art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jako jednego czynu bez względu na wielość zachowań i rodzaj różnych narkotyków, ustalił że **S. C. (2) ps. (...)** w ramach czynów z pkt. VII i VIII aktu oskarżenia a **P. K. (1) ps. (...)** w ramach czynów z pkt. XXXVI i XXXVII aktu oskarżenia wspólnie i w porozumieniu iz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w okresie w luty 2011 roku - marzec 2011 roku, daty bliżej nieustalonej, w M. na ul. (...) i w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczyli w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci (...), w ten sposób że od ustalonej osoby S. C. (2) i P. K. (1) nabyli co najmniej 1 kg (...) w cenie 5 ,5 tys. zł celem dalszej jej odsprzedaży i od tej samej ustalonej osoby nabyli z P. K. (1) 100 g (...) w cenie 170 zł za 1 g celem dalszej jej odsprzedaży, czym zarówno S. C. (2) jak i P. K. (1) wyczerpali dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd połączył oba zarzucone zachowania każdemu z oskarżonemu w ramach jednego czynu albowiem dotyczyły one różnych partii narkotyków ale obejmowały jedno zachowanie przestępcze, a transakcje te były przeprowadzone w krótkich odstępach czasu od siebie i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Fakt, że oskarżeni nabywali znaczne ilości narkotyku w postaci (...) i (...) a każde w ilości znacznej świadczy o tym, że musieli to czynić celem dalszej dystrybucji.

W pkt 6, 10 i 30 sentencji wyroku Sąd ustalił, że **R. P. (2) ps. (...)** w ramach czynu opisanego w pkt IX aktu oskarżenia, **T. B. ps. (...)** w ramach czynu opisanego w pkt. XV aktu oskarżenia w okresie nie wcześniej niż od stycznia 2009 roku i nie później niż do dnia 20 marca 2009 roku (data osadzenia w areszcie świadka koronnego J. B. (3)), dat bliżej nieustalonych, w N. i w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, uczestniczyli w obrocie znacznymi środkami psychotropowymi w ten sposób, że za pośrednictwem **P. K. (3) ps. (...)** (w ramach czynu opisanego w pkt. XXV) R. P. (2) wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym T. B. nabyli od ustalonej osoby 2 kg (...) w cenie 5,5 tys zł. za 1 kg celem dalszej jej odsprzedaży, który to następnie narkotyk z uwagi na nieodpowiednią jakość został zwrócony przez oskarżonego i oskarżonego T. B. ustalonej osobie, a czyn ten oskarżony R. P. (2) popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. czym oskarżony R. P. (2) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a T. B. znamiona ustawowe występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. W przypadku oskarżonego P. K. (3) Sąd uznał, iż jego rola pośrednika z uwagi na jej aktywną formę w rzeczywistości wyczerpała postać „wprowadzenia do obrotu” znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci (...) a polegających na tym, że oskarżony pośredniczył w nabyciu od ustalonej osoby 2 kg (...) w cenie 5,5 kg tys zł. za 1 kg przez oskarżonego R. P. (2) i oskarżonego T. B. celem dalszej jej odsprzedaży, który następnie narkotyk z uwagi na nieodpowiednią jakość został zwrócony sprzedającemu, czym

także oskarżony P. K. (3) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k.

M. B. (1) w okresie 2008-2009 podjął i prowadził współpracę z J. B. (1) i D. G. (2) i nabył od nich dla innych osób w tym dla oskarżonych T. B. i R. P. (2) łącznie 20 kilogramów (...) a obaj oskarżeni nabywając substancję psychotropową od M. B. (1) wyczerpali znamiona biernej postaci uczestniczenia w obrocie, zaś P. K. (3), który pośredniczył między oskarżonymi a M. B. (1) pełnił rolę aktywną stanowiącą rodzaj wprowadzania tego narkotyku do obrotu.

W pkt 7 sentencji Sąd ustalił, że **R. P. (2) ps. (...)** w ramach czynów opisanych w pkt. X,XI,XII aktu oskarżenia, w okresie nie wcześniej niż od czerwca 2010 roku i nie później niż do stycznia 2011 roku, dat bliżej nieustalonych w N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, że nabył od ustalonej osoby 50 g (...) w cenie za 1 g celem dalszej odsprzedaży, który to następnie narkotyk z uwagi na nieodpowiednią jakość zwrócono sprzedającemu, (...) w ilości co najmniej 1 kg w ten sposób, że nabył ten środek odurzający od tej samej ustalonej osoby w toku dwóch transakcji - jednorazowo po 0,5 kg (...) w cenie 7 tys. złotych za 1 kg celem dalszej odsprzedaży oraz znacznej ilości substancję psychotropową w postaci (...), w ten sposób, że wskazany narkotyk o wadze łącznej 100 gr nabył w dwóch partiach po 50 g każda w cenie 50 zł za 1 g - raz od tej samej ustalonej osoby, a drugi raz od oskarżonego P. S. celem dalszej odsprzedaży, a czyn ten oskarżony popełnił w warunkach powrotu do recydywy w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. czym oskarżony R. P. (2) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

Oskarżony R. P. (2), ale także T. B. (pkt. 11 sentencji wyroku) za pośrednictwem M. B. (1) nabyli celem dalszej odsprzedaży narkotyki w postaci (...) i (...) od J. Z. (1) w okresie nie wcześniej niż od czerwca 2010 roku i nie później niż do stycznia 2011 roku, przy czym (...) została zwrócona przez R. P. (2) z uwagi na złą jakość. Sąd ustalił w jakim czasie, od kogo, jaki rodzaj narkotyku i ilość nabył R. P. (2) i T. B. co pozwoliło na określenie biernej formy zachowań przestępczych obu oskarżonych jako uczestniczenie w obrocie. Sąd ustalił także – w oparciu o depozycje M. B. (1) i M. K. (1) ps. (...) iż R. P. (2) ale także T. B. za pośrednictwem M. B. (1) nabyli w tym samym okresie od A. P. (2) (...)n a R. P. (2) także od P. S., w okresie gdy (...) zgodnie z ustawą z dnia 29 lipca 2005 roku w brzmieniu obowiązującym od dnia 25 sierpnia 2010 roku (Dz.U.2011.117.678) został uznany za substancję psychotropową i wprowadzony został zakaz jego sprzedaży. Sąd połączył trzy zarzucone zachowania oskarżonemu w ramach jednego czynu albowiem dotyczyły one różnych partii narkotyków ale popełnione w ramach jednego zachowania przestępczego, a transakcje te były przeprowadzone w krótkich odstępach czasu od siebie i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Fakt, że oskarżony nabył znaczne ilości narkotyku w postaci (...), (...) i (...) a każde w ilości znacznej świadczy o tym, że oskarżony musiał to czynić celem dalszej dystrybucji.

W pkt 11 sentencji Sąd ustalił, że **T. B. ps. (...)** w ramach czynów opisanych w pkt. XVI,XVII,XVIII w okresie nie wcześniej niż od czerwca 2010 roku i nie później niż do stycznia 2011 roku, dat bliżej nieustalonych, w miejscowościach J., R. i M. oraz w N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci (...) w ilości łącznej co najmniej 39 kg w ten sposób, że w/w narkotyk odbierał od oskarżonego E. S. (1) a następnie przekazywał ustalonej osobie (M. B. (1)) w partiach od 1 do 6 kg każdorazowo celem dalszej odsprzedaży ustalonym i nieustalonym osobom, a następnie przekazywał pieniądze ze sprzedaży tego narkotyku a także oskarżony ten uczestniczył w obrocie narkotykami w ten sposób, że nabył od tej samej ustalonej osoby znaczną ilość środków odurzających w postaci (...) w ilości co najmniej 2 kg w toku dwóch transakcji jednorazowo po 1 kg (...) w cenie 7 tys. złotych za 1 kg celem dalszej odsprzedaży oraz znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci (...) o wadze 50 gr w cenie 50 zł za 1 g celem dalszej odsprzedaży, czym oskarżony T. B. wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01 kwietnia 2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. W przypadku tego oskarżonego Sąd ustalił dwie formy zachowań przestępczych tj. klasycznego pośrednika w handlu (...) między E. S. (1) a M. B. (1)

a więc aktywną formę działalności przestępczej T. B. oraz drugą formę – bierną w postaci uczestniczenia w obrocie poprzez nabywanie celem dalszej odsprzedaży (...) i (...) (uwagi jak wyżej w przypadku oskarżonego R. P. (2)). W ramach tego czynu zostały połączone wszystkie zarzuty dotyczące wprowadzania do obrotu albo uczestniczenia w obrocie narkotykami popełnione w tym samym czasie przez oskarżonego T. B.. Jak już to wyżej zaznaczono, nie było bowiem merytorycznych powodów, aby ten okres działalności przestępczej oskarżonego z art. 56 ust. 3 upn dzielić na mniejsze fragmenty w oparciu o różne kryteria. Zresztą dopiero ich połączenie daje pełen ogląd rozmiarów nielegalnej działalności z art. 56 ust. 3 upn prowadzonej przez tego oskarżonego. Zsumowanie ilości nabytych narkotyków określonego rodzaju oraz ilości wprowadzonych do obrotu za jego pośrednictwem ujawnia rzeczywistą rolę oskarżonego w świecie narkotyków.

W pkt 14 sentencji sąd ustalił, że **A. K. (2) ps. (...)** popełnił występki z pkt. XIX aktu oskarżenia i popełnił go wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami w okresie co najmniej od czerwca 2005 roku i nie później niż do stycznia 2006 roku a ilość przechowywanego środka odurzającego stanowiło co najmniej 29,5 kg (...), przywiezionej z Holandii w co najmniej 6 kursach, a z popełnienia tego przestępstwa oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. z uwagi na pobieranie co miesiąc stałego wynagrodzenia czym oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 §1 k.k. Uczestniczenie w obrocie oskarżonego było bezsporne bowiem Sąd podziela wyrażony w orzecznictwie pogląd, że udostępnianie pomieszczeń do magazynowania narkotyków, nawet bez fizycznego umieszczania ich czy wyjmowania z tego miejsca, stanowi udział w obrocie tymi środkami (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011 r. V KK 288/10, LEX nr 783117; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 października 2012 r. II AKa 163/12, KZS 2012/12/63). Oczywisty jest także fakt, że ilość narkotyków przechowana przez oskarżonego jest znaczna. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, Legalis nr 169905). Korekty jedynie wymagała ilość (...) jaka była przechowywana na terenie posesji A. K. (2) a uwzględniającą jedynie tą, jaka była przywożona z Holandii do Polski przez A. R. ps. (...) (czyn z pkt. XXII aktu oskarżenia).

W pkt 16 sentencji sąd ustalił, że **A. K. (2) ps. (...)** popełnił występki z pkt. XX aktu oskarżenia i czyn ten popełnił go wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami w okresie od co najmniej października 2006 roku i nie później niż do lipca 2007 roku, a ilość przechowywanej substancji psychotropowej stanowiło nie więcej niż 500 kg (...), wytworzonej w toku co najmniej 10 cykli produkcyjnych po co najmniej 50 kg jednorazowo, a z przestępstwa tego oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. z uwagi na pobieranie stałego miesięcznego wynagrodzenia i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku zgodnie z Ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw z dnia 01 kwietnia 2011 roku (Dz.U.2011.117.678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

Korekty wymagała ilość (...) jaka była przechowywana na terenie posesji A. K. (2) a więc nie więcej niż 500 kg z uwagi na czas strącania (...) przez grupę ps. przez N. w miejscowości S..

W pkt 22 sentencji sąd ustalił, że **A. R. ps. (...)** wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego opisanego w pkt XXIII aktu oskarżenia z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zw. z art. 4 § 1 k.k. i w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. w formie uczestniczenia w obrocie z uwagi na nabywanie (...) od M. B. (1) celem dalszej jej odsprzedaży o czym przekonuje ilość każdorazowo nabywanego przez oskarżonego środka odurzającego.

W pkt 25 sentencji sąd ustalił, że **E. S. (1)** w ramach czynu opisanego w pkt XXIV aktu oskarżenia, że w okresie nie wcześniej niż od czerwca 2010 roku i nie później niż do marca 2011 roku, dat bliżej nieustalonych, w miejscowościach J., R. i M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych w łącznej ilości co najmniej 39 kilogramów (...), w ten sposób że za pośrednictwem oskarżonego T. B. zbywał innej ustalonej osobie (...) w partiach od 1 do 6 kg celem jej dalszej odsprzedaży ustalonym i nieustalonym osobom, czym oskarżony E. S.

(1) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.4§ 1 k.k. Forma działania oskarżonego E. S. (1) jest oczywista, a modyfikacji wymagała zmiana miejsc transakcji wobec depozycji M. B. (1), E. S. (1), M. K. (1) i częściowo D. S..

W pkt 26 sentencji Sąd ustalił, że **E. S. (1)** w ramach czynów opisanych w pkt .XXV i XXVI w okresie co najmniej od kwietnia 2009 roku i nie później niż do lipca 2009 roku w B. i w W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci (...) i (...) w ten sposób, że zbył ustalonej osobie (...) w ilości co najmniej 30 gram łącznie w cenie po 100 gr za 1 g w trzech transakcjach po 10 g każda oraz (...) w ilości łącznej co najmniej 25 g w co najmniej 5 transakcjach po 5 g każdorazowo w cenie po 130 złotych za 1 g celem dalszej odsprzedaży czym oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k .

Także w oparciu o depozycje oskarżonego E. S. (1) Sąd Okręgowy przeprowadził modyfikację w ramach zarzucanych temu oskarżonemu czynów z pkt. XXIII i XXIV wyroku (z pkt. XXV i z pkt. XXVI a/o Ap V Ds. 2/13). Modyfikacja opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej oparta była na wyjaśnieniach E. S. (1), któremu towarzyszył wyłącznie zamiar, aby S. B. zbywane mu narkotyki sprzedawał dalszym osobom i nie traktował go jako konsumenta ale swojego dealera, który wobec nierozliczenia się ze sprzedaży narkotyków został przez oskarżonego pobity. E. S. (1) zachowując formie aktywną – wprowadził do obrotu na terenie B. i W. znaczne ilości środków odurzających w postaci (...) i (...) poprzez zbywanie ich S. B. w ustalonych ilościach i za ustalone ceny o których relacjonował E. S. (1) i S. B., a ilość narkotyków stanowiła ilość znaczną, wystarczającą do odurzenia kilkudziesięciu osób uzależnionych (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, Legalis nr 169905). Sąd miał także na uwadze kryterium jakościowe narkotyku, bowiem (...) i (...) są „narkotykami twardymi” o znacznie większym stopniu oddziaływania na człowieka niż (...). Zachowania oskarżonego w istocie stanowią jedno przestępstwo bowiem oba zachowania związane ze zbytem celem dalszej odsprzedaży różnych rodzajów narkotyków dzielił krótki odstęp czasu, a wszystko to było wyrazem prowadzonej stałej działalności przestępczej w zakresie handlu narkotykami;

W pkt 31, 52 sentencji Sąd ustalił, że oskarżony **P. K. (3) ps. (...)** w ramach czynów opisanych w pkt XXVIII i XXIX aktu oskarżenia w okresie nie wcześniej niż od czerwca 2010 roku i nie później niż do września 2010 roku, dat bliżej nieustalonych, w N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w ten sposób, że nabył od innej ustalonej osoby znaczną ilość środków odurzających w postaci (...) w ilości 50 g w cenie 90 złotych za 1 g celem dalszej odsprzedaży, a także wprowadził do obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci (...) w ten sposób, że pośredniczył w zbyciu tego narkotyku w ilości co najmniej 0,5 kg w cenie 110 złotych za 1 g celem dalszej jego odsprzedaży w ten sposób że znalazł zbywcę narkotyku w osobie M. P. (1) skontaktował go z ustaloną osobą, zapewnił odbiór narkotyku, otrzymując z tego tytułu kwotę 900 złotych, czym oskarżony P. K. (3) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. a **M. P. (1) ps. (...), ps. (...)**, w ramach czynu opisanego w pkt. IV drugiego aktu oskarżenia, w tym samym okresie w C. w okolicy posesji przy ul. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci (...) w ilości co najmniej 0,5 kg w cenie 110 zł za 1 g celem dalszej jej odsprzedaży w ten sposób, że znalazł zbywcę narkotyku, skontaktował ze sobą uczestników transakcji, a także uczestniczył podczas odbioru narkotyku, a po transakcji prowadził rozmowy w sprawie jego zwrotu, czym wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. i czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art.64 § 1 k.k.

Oskarżony P. K. (3) w zakresie przypisanego mu czynu z pkt. 31 wyroku przyjął zatem dwie formy przestępcze tj. udział w obrocie narkotykami, gdy (...) nabył w celu dalszej odsprzedaży a osobą wprowadzającą narkotyk do obrotu był M. B. (1). W tym wypadku Sąd przypisał oskarżonemu udział tylko w jednej transakcji wobec rozbieżnych w tych zakresie depozycji M. B. (1). W przypadku zaś pośredniczenia w nabyciu (...) przez M. P. (1), oskarżony P. K. (3) pełnił rolę aktywną polegającą na faktycznym udziale we wprowadzeniu tego narkotyku do obrotu razem z M. B. (1) poprzez

zorganizowanie transakcji tak co do osób, miejsca, rodzaju i ilości zbywanego narkotyku. W przypadku oskarżonego M. P. (1) Sąd ustalił, iż transakcja miała miejsce w C. w okresie nie wcześniej niż w czerwcu 2010 roku i nie później niż we wrześniu 2010 roku o czym przekonują depozycje M. B. (1) i R. O. opisujące także rolę tego oskarżonego jak uczestniczył w obrocie (...) w miejscu zamieszkania oskarżonego P. celem dalszej jej odsprzedaży nieustalonej osobie o imieniu M..

W pkt 34 sentencji Sąd ustalił, że **P. S. ps. (...)** w ramach czynu opisanego w pkt XXX uznaje za winnego tego, że w okresie nie wcześniej niż od września 2006 roku i nie później niż do marca 2007 roku, dat bliżej nieustalonych w N. i w okolicach P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci (...) w ten sposób, że nabył od ustalonej osoby (...) w łącznej ilości co najmniej 12 kg w cenie 1,5 tys USD za 1 kg w co najmniej 3 transakcjach celem dalszej jej odsprzedaży, przy czym (...) w ilości 5 kg została następnie zwrócona z uwagi na złą jakość narkotyku, a czyn ten oskarżony P. S. popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. czym oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego w rozumieniu art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 §1 k.k.

Wobec faktu, iż M. B. (1) nie był w stanie sprecyzować konkretnych dat przestępstwa popełnionych przez oskarżonego w roku 2006 pamiętając, iż miały one miejsce na przestrzeni okresu 6 miesięcy zakreślając pewne ramy czasowe Sąd ustalił, iż czyny te oskarżony popełnił w okresie nie wcześniej niż we wrześniu 2006 roku i nie później niż do dnia 06 marca 2007 roku. Jego udział w obrocie (...) i udział w przynajmniej 3 transakcjach jest niekwestionowany i P. S. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu zabronionego z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu dla niego korzystniejszym zgodnie z art. 4 § 1 k.k. Bezsporna jest również ilość nabytej przez P. S. (...)y stanowiącej substancje psychotropową w ilości co najmniej 12 kilogramów, która jest wystarczająca do odurzenia znacznej ilości osób w także w ilościach nabywanych w poszczególnych 3 transakcjach. Fakt iż P. S. nie był konsumentem ale hurtownikiem wskazuje nie tylko ilość nabywanej (...) w każdej z transakcji ale także charakterystyka samego oskarżonego w depozycjach M. B. (1), E. S. (1) i M. H..

W pkt 36 sentencji Sąd ustalił, że **P. S. ps. (...)** w ramach czynów opisanych w pkt XXXII,XXXIII, XXXIX, w bliżej nieustalonych dniach nie wcześniej niż w dniu 10 grudnia 2010 roku i nie później niż w styczniu 2011 roku, daty bliżej nieustalonej, w W. oraz w N., działając wspólnie i w porozumieniu z M. H. ps. (...) i innymi ustalonymi osobami, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci (...) i (...) w ten sposób, że od M. H. ps. (...) i innej ustalonej osoby nabył (...) o wadze 2 kilogramów oraz (...) o wadze 100 gram celem dalszej ich sprzedaży, a od innej ustalonej osoby nabył znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci (...) o wadze 50 gramów w cenie po 50 zł za 1 g, który to narkotyk następnie zbył oskarżonemu R. P. (2); a czyn ten oskarżony P. S. popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. czym oskarżony P. S. wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sąd analizie poddał trzy zarzuty łącznie albowiem w tym przypadku mowa jest o obrocie narkotykami przez oskarżonemu trzema narkotykami ((...), (...) i mefedronem) w tym samym okresie, a w przypadku obrotu (...) i (...) między tymi samymi osobami tj. M. H. i oskarżonym. Fakt, iż oskarżony zbył mefedrom R. P. (2) nabyty uprzednio od M. B. (1) rodzi odpowiedzialność karną wobec tego ostatniego bowiem ten sam sprawca nie może odpowiadać za udział w obrocie i wprowadzenie do obrotu tej samej partii narkotyku. Oskarżony P. S. był hurtownikiem i nie budzi wątpliwości, że działał w zamiarze nabycia znacznej ilości narkotyków dla ich dalszej odsprzedaży „dla odkucia się” z uwagi na trzyletni pobyt w zakładzie karnym.

W pkt 40 sentencji sąd ustalił, że **Z. N. (1) ps. (...)** w ramach czynu opisanego w pkt XXXIX w okresie co najmniej od 19 listopada 2004 roku i nie później niż do czerwca 2005 roku dat bliżej nieustalonych w W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci (...) w ilości łącznej co najmniej 10 kg, w ten sposób, że nabywał je w partiach od ustalonej osoby w cenie po 14 tys. zł. za 1 kg celem jej dalszej odsprzedaży w cenie po 15,5 tys. zł. za 1 kg, które następnie

przewoził i zbywał w ustalonym i nieustalonym osobom, czym oskarżony Z. N. (3) wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Bezspornym jest ilość 10 kilogramów jest wystarczająca do odurzenia bardzo wielu osób, a działanie oskarżonego stanowiło bierną formę uczestniczenia w obrocie środkiem odurzającym w postaci jej nabywania wspólnie z M. B. (1) i A. M. (1) od Z. K. (1) ps. (...). Data początkowo została określona datą opuszczenia przez markę B. zakładu karnego tj. w dniu 19 listopada 2004 roku a data końcowa okresem kiedy osobą Z. N. (1) zastąpił A. K. (1) ps. (...) (czyn opisany w pkt. I aktu oskarżenia).

Sąd znalazł także podstawy do przypisania **A. R. ps. (...)** i **K. D. (2) ps. (...)** zbrodni – z uwagi na zagrożenie ustawowe powyżej 3 lat pozbawienia wolności – przewidzianej w treści art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2011.117.678).

Artykuł 55 powołanej ustawy jest przepisem sankcjonującym złamanie zasad obrotu międzynarodowego i wewnątrzspółnotowego środków odurzających, substancji psychotropowych, a czyn ten należy do kategorii przestępstw powszechnych, formalnych, a także wieloodmianowych. Przestępstwo z art. 55 jest przestępstwem o charakterze międzynarodowym, ściganym na mocy umowy międzynarodowej (art. 113 k.k.). Jest wynikiem realizacji postanowienia art. 3 ust. 1 Konwencji z dnia 20 grudnia 1988 r. o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi (Dz. U. z 1995 r. Nr 15, poz. 69). Głównym przedmiotem jego ochrony jest monopol przedsiębiorstw wykonujących legalnie przywóz, wywóz, przewóz, wewnątrzspółnotową dostawę lub wewnątrzspółnotowe nabycie środków odurzających, substancji psychotropowych albo słomy makowej. Chroni on także zdrowie i życie publiczne, a także zabezpiecza nasz kraj przed nielegalnym wprowadzaniem na jego terytorium wymienionych produktów oraz uniemożliwia ich przekazywanie z terytorium i przez terytorium Polski do innych państw (P. J., K. charakterystyka przestępstw przemytu narkotyków, Prok. i Pr. 2003, nr 10, s. 132). Zachowanie sprawcy komentowanego przestępstwa (strona przedmiotowa) polega m.in. na dokonywaniu wbrew przepisom ustawy przywozu środków odurzających, substancji psychotropowych bądź słomy makowej czyli każde nielegalne wprowadzenie na obszar celny Unii Europejskiej środków odurzających lub substancji psychotropowych.

W pkt 20 sentencji sąd ustalił, że **A. R. ps. (...)** w ramach czynu opisanego w pkt XXII aktu oskarżenia w okresie co najmniej od 21 września 2005 roku (data osadzenia w zakładzie karnym oskarżonego K. D. (2)) i nie później niż do stycznia 2006 roku, dat bliżej nieustalonych, w bliżej nieustalonym miejscu w Holandii oraz w W. i w P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, dokonał przywozu z terytorium Holandii przez Niemcy na terytorium Polski celem dalszej odsprzedaży znaczną ilość środka odurzającego w postaci (...) w ilości co najmniej 29,5 kg podczas co najmniej 6 kursów, z których 5 kursów było po 5 kg każda, a ostatni kurs w ilości 4,5 kg (...) po uprzednim jej zaborze nieustalonej osobie, gdzie przewożona (...) była ukrywana w baku samochodu marki H. (...), a oskarżony otrzymywał z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 2,5 tys. złotych za każdy kurs, a za ostatni 8 tys. zł, przy czyn oskarżony A. wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego zbrodnię z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 64 tejże ustawy i w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. a oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem w rozumieniu art. 12 k.k. i warunkach powrotu do przestępstwa w zw. z art. 64 § 1 k.k. Z uwagi na uczynienie sobie z popełnienie tego przestępstwa stałego źródła dochodów poprzez otrzymywanie wynagrodzenia za każdy kurs oskarżony ten działała w warunkach art. 65 § 1 k.k.

Dokonanie tranzytu środków odurzających lub substancji psychotropowych do terytorium RP z jednego państwa do innego stanowi warunek odpowiedzialności za przestępstwo z art. 55 u.p.n, a co wynika z depozycji M. B. (1) uwzględnionych przez Sąd. W tym jednak wypadku Sąd zastosował art. 12 k.k. uznając, iż zachowanie penalizowane w tym wypadku może być popełnione przez sprawcę w sposób jednorazowy. Oskarżony w tym wypadku swoim zachowaniem obejmował całość akcji przestępczej, bowiem A. R. był gotowy za każdym razem przywozić (...) z Holandii na terytorium Polski, przy wykorzystaniu tej samej sposobności jako kurier i tym samym samochodem marki H. (...) zakupionego na ten cel. Te okoliczności przemawiając za przepisaniem oskarżonemu działania w rozumieniu art. 12 k.k., który przecież ma zastosowanie także w tych sytuacjach, gdy sprawca nie musi przewidywać ilości

zdarzeń, ale zakłada podejmowanie ich sukcesywnie, w krótkich odstępach czasu, korzystając z każdej nadarzającej się okazji (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie - II Wydział Karny z dnia 16 lipca 2013 r. II AKa 58/13). W przypadku oskarżonego A. R. Sąd przypisał mu także naruszenie art. 64 w brzmieniu obowiązującym w dacie zdarzenia tj. do dnia 09 grudnia 2011 roku. Przepis ten penalizuje zachowania sprawcy dokonującego zabór środka odurzającego (...) na terenie Holandii a co wynika z depozycji M. B. (1). Czynność sprawcza polega na zaborze w celu przywłaszczenia środków odurzających lub substancji psychotropowych, mlecza makowego lub słomy makowej. Może przybrać jedynie postać działania. Kradzież można popełnić wyłącznie działaniem w formie zaboru, a zabór polega na wyjęciu rzeczy cudzej przez sprawcę z władztwa posiadacza (właściciela) i objęcia go we własne władanie. Zgodnie zaś z treści art. 112 pkt. 5 k.p.k. niezależnie od przepisów obowiązujących w miejscu popełnienia czynu zabronionego, ustawę karną polską stosuje się do obywatela polskiego w razie popełnienia przestępstwa, z którego została osiągnięta, chociażby pośrednio, korzyść majątkowa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W tym jednak wypadku należałoby rozważyć wyeliminowane z opisu czynu przypisanego oskarżonemu tej podstawy prawnej (i tego przestępstwa) bowiem zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Wrocławiu z dnia 04 listopada 2015 roku sygn. II AKa 275/15 (OSAW 2016/1/337) Sprawca, który dokonuje zaboru w celu przywłaszczenia środków odurzających lub substancji psychotropowych nie będących w legalnym obrocie, nie popełnia przestępstwa kradzieży (w tym żadnej z form kradzieży kwalifikowanej, np. rozboju), jak również nie popełnia przestępstwa z art. 64 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ponieważ przedmiotem tego przestępstwa są narkotyki dopuszczone do legalnego obrotu.: W omawiany przypadku kluczowym i warunkującym przede wszystkim wysokość orzeczonej kary było ustalenie sprawstwa i okoliczności popełnienia przez oskarżonego zbrodni przewidzianej w art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku.

W pkt 54 sentencji sąd ustalił, że **K. D. (2) ps. (...)** czyn opisany w pkt V drugiego aktu oskarżenia popełnił w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem o czym stanowi art. 12 k.k. i w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. i z popełnienia tego przestępstwa oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 k.k. wobec pobieranego za każdy kurs wynagrodzenia czym oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego przewidzianego w art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Także w tym wypadku – podobnie jak przy rozważaniach obejmujących oskarżonego A. R. – Sąd zajął tożsame stanowisko tak w zakresie sprawstwa co do czynu z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jak i w zakresie naruszenie art. 12 k.k. (Uwagi co do art. 64 i 65 k.k. Sąd czynił w dalszych rozważaniach).

W sentencji 35 Sąd ustalił, iż oskarżony **P. S. ps. (...)** czyn opisany w pkt. XXXI aktu oskarżenia popełnił w formie pomocnictwa w okresie nie wcześniej niż we wrześniu 2006 roku i nie później niż do dnia 06 marca 2007 roku a więc do daty ujawnienia miejsca produkcji w S. przez Policję czym oskarżony P. S. wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego zbrodnię z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 4 §1 k.k. poprzez wprowadzenie do obrotu prekursora w ilości 10 litrów płynu BKM, koniecznego do produkcji (...) w rozumieniu art. 61 tejże ustawy a czyn ten oskarżony popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa czym oskarżony wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego w rozumieniu art. 53 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 61 w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

P. S. miał świadomość w jakim celu i jaki „towar” przekazuje M. B. (1), a jego działanie określał cel osiągnięcia korzyści majątkowej. Dostarczenie M. B. (1) i innym sprawcom prekursora w postaci płynu (...) umożliwiło popełnienie czynu zabronionego w postaci nielegalnej produkcji (...) o czym stanowi art. 53 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.2011.117.678). Ocenia zachowań P. S. w tym wypadku wskazuje, że oskarżony P. S. – jako pomocnik - działał w zamiarze bezpośrednim. Prekursor w postaci płynu (...) P. S. zbył w kwocie 600 dolarów za 1 litr i tym samym naruszył art. 61 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym od dnia 21 lipca 2006 roku z uwagi na datę czynu przypisanego oskarżonemu tj. w okresie nie wcześniej niż we wrześniu 2006 roku i nie później niż do dnia 06 marca 2007 roku i w zakresie dotyczącym wprowadzania do obrotu w sposób odpłatny prekursorów, niezbędnych do wytwarzania substancji psychotropowych czy środków odurzających. Czyn z

art. 53 ust. 3 z uwagi na znaczną ilość narkotyków stanowi zbrodnie wobec zagrożenia ustawowe, a zatem zgodnie z art. 19 § 1 k.k. Sąd wymierzając oskarżonemu karę w tym wypadku wymierzał ją jak za sprawstwo.

W sentencji pkt. 47 Sąd postępowanie karne w zakresie czynu opisanego w pkt. II drugiego aktu oskarżenia wobec **Z. N. (1)** umorzył wobec przedawnienia karalności czynu z uwagi na przyjęty przez Sąd czasokres zachowań przestępczych oskarżonego w postaci udziału w produkcji (...) w miejscowości J. na terenie posesji ps. (...) tj. w okresie co najmniej od września 1999 roku i nie później niż do czerwca 2000 roku. W tym czasie obowiązywał art. 40 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 12 grudnia 2000 roku (Dz.U.2000.103.1097) z zagrożeniem ustawowym do lat 5 kary pozbawienia wolności”. Z uwagi na treść art. 101 § 1 pkt. 3 k.k i art. 102 w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania wyroku w sprawie (tj. w brzmieniu od dnia 01 lipca 2015 roku Dz.U.2015.396) przedawnienie karalności czynu nastąpiło w dniu 01 czerwca 2015 roku.

W stosunku do będącej przedmiotem wywarzania w tym wypadku (...) nie ma żadnych wątpliwości, że stanowi ona substancję psychotropową, a poszczególne znamiona (jak wytwarzanie) i sens przepisów nie budzą istotnych wątpliwości interpretacyjnych w kontekście ustalonego stanu faktycznego. Bezspornym jest również w przekonaniu Sądu, że ilość 75 kilogramów jest wystarczająca do odurzenia bardzo wielu osób, a to nawet przy przyjęciu ostrożnego i korzystnego dla oskarżonego założenia, że przeciętnie wystarczającą dla 1 osoby porcję (...) stanowi 1 gram. Nawet wtedy bowiem ilość ta stanowi 75 000 porcji (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, Legalis nr 169905).

W przypadku czynów niezwiązanych z naruszeniem ustawy przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U.2011.117.678) także w tym wypadku Sąd Okręgowy znalazł podstawy do przypisania oskarżonym zarzucanych im aktem oskarżenia czynów:

W sentencji z pkt. 41 Sąd ustalił, iż **P. K. (1) ps. (...)** popełnił czyn opisany w pkt. XXXVIII aktu oskarżenia i wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego występki z art. 286 § 2 k.k.

P. K. (1) wspólnie i w porozumieniu z P. K. (3) (skazanym już prawomocnie w odrębnym postępowaniu karnym) żądał od T. D. korzyść majątkową w zamian za zwrot rzeczy w postaci silnika do łodzi, bezprawne zabranej pokrzywdzonemu. Dla możliwości przypisania występkę z art. 286 § 2 k.k. bez znaczenia są takie okoliczności jak: wiedza żądającego o miejscu przechowania rzeczy, jego udział w jej zaborze, czy faktyczna możliwość zwrotu rzeczy (m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2005 r., III KK 75/04, LEX nr 145159). W tym wypadku bezprawność zaboru rzeczy w postaci silnika marki H. została wykazana, a P. K. (1) był osobą, która uczestniczyła aktywnie - obok P. K. (3) – w obietnicy zwrotu pokrzywdzonemu skradzionego na jego szkodę silnika za kwotę 13.000 złotych. Dla bytu tego przestępstwa nie jest istotne, że do transakcji nie doszło, bowiem w tym wypadku wystarczające jest samo zażądanie korzyści za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy. Przestępstwo określone w art. 286 § 2 k.k. staje się czynem dokonany z chwilą dotarcia do pokrzywdzonego uświadomionego wyrażenia takiego żądania i bez względu na fakt, czy w jego następstwie dojdzie do otrzymania korzyści przez żądającego i zwrotu skradzionej rzeczy. Wobec wartości przedmiotu kradzieży i okoliczności jego popełnienia przez P. K. (1) Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia aby czyn ten stanowił przypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 286 § 3 k.k.

W sentencji z pkt. 43 Sąd ustalił, iż **P. K. (7) ps. (...)** popełnił czyn opisany w pkt. XL aktu oskarżenia i swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występkę paserstwa umyślnego o którym mowa w art. 291 § 1 k.k. poprzez działanie w postaci pomocy w zbyciu rzeczy, uzyskanej z czynu zabronionego. Pomoc w zbyciu polega zatem przede wszystkim na ułatwieniu w sprzedaży rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego. Kluczowe w tym wypadku było ustalenie, że sprawca tego występkę, działając w tej postaci miał wiedzę co do pochodzenia artykułów alkoholowo - tytoniowych i działał w zamiarze bezpośrednim, bowiem P. K. (1) był świadomy, że towary, które zbywał M. B. (1) pochodzą z kradzieży okolicznych sklepów, oferując M. B. (1) w pierwszej kolejności uregulowanie należności złodziejom a potem rozliczenie się z M. B. (2).

W sentencji z pkt. 42 Sąd umorzył postępowanie karne w zakresie czynu z pkt. XXXIX aktu oskarżenia z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela, ustalając iż **P. K. (1)** swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu

zabronionego opisanego w występku z art. 217§ 1 k.k. a którego Prokuratora – z uwagi na brak pokrzywdzonych – nie objął ściganiem z urzędu.

W sentencji z pkt. 48 Sąd ustalił iż **Z. N. (1) ps. (...)** popełnił czyn opisany w pkt. III drugiego aktu oskarżenia i wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego z art. 252 § 1 k.k., 189 § 2 k.k. i 282 k.k. Udział tego oskarżonego w uprowadzeniu T. P. jest niekwestionowany, a jego rola została dokładnie opisana tj. koncentrowanie się na pilnowaniu uprowadzonego i wykonywaniu poleceń organizatorów porwania a także uzyskanie tytułem korzyści majątkowej kwoty w wysokości 80 000 zł. Działanie oskarżonego zakwalifikowane zostało z trzech artykułów ustawy karnej: tj. co do dwóch pierwszych zaznaczyć należy, że z uwagi na datę popełnienia czynu i treść art. 4 § 1 k.k. Sąd zastosował oba przepisy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 19 kwietnia 2010 roku, tj. przed wejściem w życie Ustawy z dnia 17 grudnia 2009 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z dnia 18 stycznia 2010 r.) zaostrzającej sankcje za oba powyższe przestępstwa w typie kwalifikowanym wiązanim ze szczególnym udręczeniem zakładnika. Treść art. 282 k.k. nie zmieniła się od daty wejścia w życie ustawy kodeks karny z dnia 06 czerwca 1997 roku. P. kumulatywna kwalifikacja prawna czynu oddaje całość przestępnego zachowania się oskarżonego. W szczególności niezbędne było zastosowanie art. 189 § 2 k.k., mimo iż znamię pozbawienia wolności zawiera się w znamionach ujętych w art. 252 § 1 k.k. W stanie prawnym na dzień popełnienia czynu brak było bowiem w treści art. 252 k.k. znamienia „szczególnego udręczenia” pokrzywdzonego, o którym mowa w art. 189 § 2 k.k. Żaden z wspomnianych przepisów nie zawiera również znamienia „działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej” gdy tymczasem jest to cecha również dobitnie widoczna w motywacyjnej stronie działania oskarżonego o czym stanowią depozycje M. B. (1) i K. D. (1), wobec której sformułowane groźby pozbawienia życia T. P. skutkowało doprowadzeniem jej do niekorzystanego rozporządzenia własnym mieniem. Z kolei znamiona pozbawienia człowieka wolności, wzięcia i przetrzymywaniu zakładnika w celu zmuszenia osoby fizycznej do określonego zachowania się czy działania – a więc w tym wypadku do zapłaty okupu - nie budzą w opisywanym przypadku wątpliwości, a przetrzymywanie T. P. wiązało się ze szczególnym udręczeniem go w rozumieniu art. 189§ 3 k.k. Rozstrzygając w tym przedmiocie Sąd wyszedł z uznanego w orzecznictwie i doktrynie założenia, iż dolegliwości wpływające na szczególne udręczenie sprawcy to takie, które wyraźnie przekraczają typowe dolegliwości związane z pozbawieniem wolności (tak m. in. Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 czerwca 2015 r., II AKA 129/15, LEX nr 1755251; Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 marca 2015 r., II AKA 73/14, LEX nr 1711426; A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, tom II, Kraków 1999, s. 459). Za typowe pozbawienie człowieka wolności, w sytuacji kiedy polega ono na porwaniu dla okupu, uznać należy zatem stan w którym pokrzywdzony zostaje zaciągnięty do samochodu, przewieziony w ustalone miejsce i tam przetrzymywany w taki sposób, że ma gdzie spać, może wykonywać swobodnie ruchy, a nadto nie są wyrażane wobec niego groźby i nie są zadawane mu obrażenia ciała. Od stopnia przekroczenia tych granic uzależniać należy ocenę, czy doszło do udręczenia o charakterze szczególnym. W tej sprawie na przypisanie oskarżonemu przestępstwa w formie kwalifikowanej wpłynął w głównej mierze sposób przetrzymywania T. P. w nocy, gdy upilnowanie przed ucieczką przez pokrzywdzonego było trudniejsze. Na noc T. P. był zatem umieszczany w studzienice kanalizacyjnej, której rozmiary z jednej strony pozwalały na umieszczenie w niej człowieka, ale z drugiej nie pozwoliły na przyjęcie pozycji wygodnej, a nakrywanie studzienki klapą sprawiało, że pokrzywdzony znajdował się de facto w betonowej klatce w wymiarach odpowiadających wielkości człowieka. Położenie takie oddziaływało zatem na T. P. negatywnie nie tylko w sensie fizycznym, ale stwarzało cierpienia natury psychicznej. Dodatkowo wypowiedane groźby pozbawienia zdrowia lub życia jego lub konkubiny, wzmacniane użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci noża (choć nie przez samego oskarżonego) były wobec T. P. stosowane permanentnie, które oskarżony Z. N. (1) widział i akceptował. Jako dodatkowe pojedyncze elementy składające się na „szczególne udręczenie” T. P. Sąd Okręgowy uznał takie elementy jak: założenia pokrzywdzonemu w momencie porwania na głowę worka, mocne skucie kajdankami sprawiające ból rąk pokrzywdzonemu, których Z. N. (1) był obserwatorem. Sąd jedynie w opisie czynu nie ujął udziału oskarżonemu w biciu pokrzywdzonego, bowiem Z. N. (1) – według relacji M. B. (10) – nie uczestniczył. Nie znajduje także potwierdzenia okoliczność pozbawiania pokrzywdzonego pożywienia, stąd wyeliminowano tą okoliczność z opisu czynu.

W sentencji w pkt. 57 Sąd uniewinnił **oskarżonego M. S. (3)** od popełnienia czynu opisanego w pkt. XXI aktu oskarżenia albowiem oskarżony – w świetle depozycji M. B. (1), E. S. (1) i D. S. czynu tego nie popełnił.

W sentencji 56 Sąd umorzył postępowanie karne w zakresie czynów z pkt. I-V w stosunku do **oskarżonego A. K. (1)** z uwagi na jego zgon.

W przypadku **oskarżonych P. S., R. P. (2), M. P. (1), A. R., K. D. (2)** Sąd wobec uprzedniej karalności oskarżonych ustalił, iż czyny im przypisane popełnili oni w warunkach powrotu do przestępstwa z uwagi na działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (art. 115 § 3 k.k.) zgodnie z którym jest to odrębne kryterium określające podobieństwa przestępstw czyli owo działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej tj. dla siebie lub kogoś innego (art. 115 § 4). Należy podkreślić, że omawiane kryterium podobieństwa przestępstw jest niezależne od tego, czy cel osiągnięcia korzyści majątkowej został ujęty w znamionach ustawowych przestępstwa, czy też nie. Podobne mogą być przestępstwa różnego rodzaju, jeżeli zostały popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Warunki popełnienia ponownie przestępstwa w ramach recydywy zwykłej określone zostały w art. 64 § 1 k.k. stanowiącym: Jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.”

Jak zatem ustalił Sąd Okręgowy w oparciu o informacje z Krajowego Rejestru Karnego oraz danych o karalności oskarżonych, **oskarżony R. P. (2)**, przypisane mu czyny z pkt. 6 i 7 wyroku (co do zarzutów z pkt. IX, X, XI, XII) popełnił po odbyciu przez tego oskarżonego w okresie od dnia 07.12.2004 roku do dnia 26.09.2006 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, orzeczone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 29 marca 2004 roku sygn. IIK 31/04 za czyn z art. 280 §1 k.k. w wymiarze 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie art. 280 § 1 k.k. będący rozbojem jest przestępstwem przeciwko mieniu a sprawca działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

W przypadku **oskarżonego A. R.** ten oskarżony czyny z pkt. 20 wyroku (zarzut z pkt. XXII aktu oskarżenia) i z pkt. 22 (zarzut z pkt. XXIII aktu oskarżenia) popełnił po odbyciu przez niego w okresie od dnia 07.03.2002 roku do dnia 09.09.2002 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo orzeczone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla (...)P. z dnia 28 listopada 2002 roku sygn. IIK 775/02 za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, gdzie art. 279 § 1 k.k. będący występkiem kradzieży z włamaniem jest przestępstwem przeciwko mieniu a sprawca działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;;

W przypadku **oskarżonego P. S.**, oskarżony czyn z pkt. 34 (zarzut z pkt. XXX aktu oskarżenia) i z pkt. 35 (zarzut z pkt. XXXI) popełnił po odbyciu przez tego oskarżonego w okresie od dnia 05.08.2003 roku do dnia 05.04.2005 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 09 lipca 2009 roku sygn. IIK 232/05 za czyn z art. 282 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, gdzie art. 282 k.k. jest przestępstwem przeciwko mieniu a sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej; W przypadku czynu z pkt. 36 (zarzuty z pkt. XXXII, XXXIII, XXXIV) oskarżony P. S. popełnił go po odbyciu w okresie od dnia 30.05.2007 roku do dnia 30.11.2010 roku kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 06 lipca 2009 roku sygn. IIK 31/08 za czyn z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie art. 282 k.k. jest przestępstwem przeciwko mieniu a sprawca działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;;

Oskarżony M. P. (1) czyn mu przypisany w pkt. 52 wyroku (zarzut z pkt. IV aktu oskarżenia o nr VDs 34/13) popełnił po odbyciu w okresie od dnia 16.10.2007 roku do dnia 18.09.2008 roku co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Płońsku z dnia 23 września 2004 roku sygn. IIK 265/03 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności i karę łączną w wymiarze 2 lata pozbawienia wolności, gdzie art. 279 § 1 k.k. jest przestępstwem przeciwko mieniu a sprawca działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.;

Oskarżony K. D. (2) czyn mu przypisany w pkt. 54 wyroku (zarzut z pkt. V aktu oskarżenia 34/13) popełnił po odbyciu przez tego oskarżonego w okresie od dnia 02.06.2003 roku do dnia 06.04.2004 roku co najmniej 6 miesięcy

kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w N. z dnia 17 maja 2004 roku sygn. IIK 16/04 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności; gdzie art. 282 k.k. jest przestępstwem przeciwko mieniu a sprawca działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

Oceniając stopień szkodliwości społecznej czynów zabronionych z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd pierwszej instancji miał na uwadze to, że w przypadku każdego z oskarżonych, którym przypisano przestępstwa tego rodzaju (w praktyce wszyscy oskarżeni z tym że w różnej postaci i na podstawie różnych przepisów prawnych) czyny te były popełnione z zamiarem przemyślanym, oskarżeni nie działali w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej a ich wyłącznym celem i motywacją był zysk czyli szybka korzyść finansowa. Wszystkim im chodziło o to, aby osobiście zarobić, stąd ich zaangażowanie w przestępczość narkotykową, która w żadnym z omówionych przypadków nie stanowiła jakiegoś jednostkowego epizodu w życiu oskarżonych, a było wyrazem pewnych założeń do realizacji których potrzeby był M. B. (1), a część oskarżonych - jak wynika z materiału dowodowego - uczestniczyła przez dłuższy czas w obrocie narkotykami czyli P. S., Z. N. (1), T. B., R. P. (2), A. K. (2), A. R.. Różnicując stopień szkodliwości społecznej poszczególnych czynów, sąd brał pod uwagę rodzaj i ilość narkotyków stanowiących przedmiot każdego z tych czynów, oraz ocenę określonego zachowania oskarżonych wyrażoną przez ustawodawcę w ustawowym zagrożeniu karą. W zakresie winy nie wystąpiły po stronie oskarżonych okoliczności ograniczające ich stopień zawinienia. Każdy z oskarżonych był w pełni poczytalny.

Podobne rozważania w zakresie stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd przeprowadził w przypadku trzech czynów niezwiązanych z ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii a dotyczących grupę przestępstw przeciwko mieniu, przeciwko porządkowi publicznemu i wolności osobistej, gdzie forma zachowań oskarżonych, postać zamiaru umyślnego bezpośredniego oraz działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej także znalazło swoje odzwierciedlenie w wymiarze kary.

W zakresie wymiaru kary Sąd zatem kierował się dyrektywami art. 53 § 1 i 3 k.k. mając na uwadze charakter czynów popełnionych przez oskarżonych, rodzaj naruszonego dobra (naruszenie dobra ogółu, narażenie społeczeństwa na utratę życia i zdrowia, ochronią mienia), postać zamiaru (bezpośredni), działanie z niskich pobudek bo dla osiągnięcia korzyści majątkowej w każdej z omawianych przypadków. Powyższe okoliczności rzutowały tak na stopień zawinienia każdego z oskarżonych jak również ocenę społecznej szkodliwości czynu o czym stanowi art. 115 § 3 k.k. i w obu przypadkach Sąd ocenił ten stopień jako znaczny.

Stopień szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonemu **S. C. (2) ps. (...)** Sąd uznał za znaczny. Oskarżony uczestniczył w obrocie znaczną ilością tzw. twardych narkotyków, do których zaliczana jest (...). Jakkolwiek ilości te na tle współoskarżonych mogą nie wydawać się duże, to w rzeczywistości była to wielkość pozwalająca na odurzenie 400 osób, przyjmując, że minimalna porcja waży 0,25 grama. Oskarżony nabył także substancję psychotropową w postaci (...) w ilości 1 kg oraz podejmował próby podżegania do wprowadzenia do obrotu (...) także w ilości 1 kg. Analogicznie oceniono stopień jego winy. Z uwagi na dotychczasową niekaralność oskarżonego, iż ilość narkotyków w obrocie których uczestniczył - tylko w jego przypadku Sąd zastosował instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

R. P. (2) ps. (...);

Stopień szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonemu sąd uznał za wysoki. Oskarżony uczestniczył w obrocie znaczną ilością tzw. twardych narkotyków, do których zaliczana jest (...) i (...), a dodatkowo uczestniczył w handlu (...) i mefedronem i działał w celu uzyskania korzyści finansowej i działania takie podejmował na przestrzeni dwóch lat. Wysoki był też stopień jego winy, albowiem oskarżony z uwagi na swoją uprzednią karalność za przestępstwa podobne doskonale zdawał sobie sprawę z wagi czynów, które popełniał.

P. K. (1) ps. (...);

Ten oskarżony jest jednym z dwóch oskarżonych (poza oskarżonym Z. N. (1)) skazanym także za przestępstwa inne niż z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zostały mu bowiem przypisane także czyny przeciwko mieniu. Dodatkowo oskarżony ten – podobnie jak oskarżony S. C. (2) – uczestniczył w obrocie znaczną ilością tzw. twardych narkotyków, do których zaliczana jest (...), a także nabył substancję psychotropową w postaci (...) w ilości 1 kg oraz podejmował próby podżegania do wprowadzenia do obrotu (...) także w ilości 1 kg. Działalność przestępcza w każdym z omawianych przypadkach wiązała się z zamiarem umyślnym bezpośrednim a oskarżony był motywowany tylko chęcią zysku. Stopień szkodliwości społecznej tych zachowań uznać zatem należało za znaczny. Analogicznie oceniono także stopień winy oskarżonego.

T. B. ps. (...);

Czyny przypisane temu oskarżonemu Sąd obciążył znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżony pośredniczył w obrocie znaczną ilością (...) w ilości co najmniej 39 kg i z działalności tej czerpał zysk. A z uwagi na czas podejmowanych przez oskarżonego zachowań przestępczych w obu formach obrotu narkotykami w tym uczestniczenie w obrocie tzw. narkotykami twardymi jak (...) Sąd przyjął, iż ten oskarżony w sposób trwały był zaangażowany w przestępczość narkotykową, a o skali zaangażowania oskarżonego w ten proceder świadczy to, że działał w obu kierunkach. Stopień zawinienia oskarżonego w zakresie każdego z występków sąd ocenił jako wysoki.

A. K. (2) ps. (...);

Stopień szkodliwości społecznej każdego z przypisanych mu występków sąd ocenił jako znaczny. Oskarżony na przestrzeni dwóch lat aktywnie uczestniczył w obrocie narkotykami – najpierw poprzez składowanie znacznej ilości (...), bo w ilości 29,5 kg a potem (...) w ilości 500 kg a jego motywacją było osiągnięcie zysku poprzez otrzymywanie w sposób stały określonej kwoty wynagrodzenia. Fakt iż oskarżony był w sposób trwały zaangażowany w przestępczość narkotykową niech świadczy fakt, iż rok później bo w 2008 udostępnił swoją posesję do produkcji (...) i z tego powodu odbywał karę pozbawienia wolności.

A. R. ps. (...);

Sąd przypisał mu dwa czyny uznając, iż społeczna szkodliwość każdego z nich jest znaczna. Oskarżony swoim zachowaniem naruszył dwa przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, bo dotyczący uczestniczenia w obrocie narkotykami poprzez zakup (...) w ilości znacznej bo 15 kg ale przede wszystkim poprzez naruszenie dyspozycji art. 55 ust. 3 upn związany z przywozem na terenie wewnątrzspółnotowym znacznej ilości (...) a w każdym z omawianych przypadków oskarżony działała wyłącznie z chęci zysku a czyn z art., 55 ust. 3 stanowi zbrodnię. Wysoki był też stopień jego winy, albowiem oskarżony z uwagi na swoją uprzednią karalność za przestępstwa podobne doskonale zdawał sobie sprawę z wagi czynów, które popełniał. Tak samo oceniono stopień jego winy.

E. S. (1);

Sąd jako wysoki ocenił stopień szkodliwości społecznej każdego z czynów przypisanych oskarżonemu, który działalność narkotykową opierał na formie wprowadzania do obrotu znacznych ilości (...) ale także narkotyków twardych jak (...) i (...). Daty popełnionych przez niego czynów wskazują na długi czas trwania działalności przestępczej oskarżonego oraz na hurtową ilość zbywanych narkotyków. Stopień winy E. S. (1) w odniesieniu do każdego z przypisanych mu przestępstw Sąd ocenił także jako wysoki.

P. K. (3) ps. (...);

Czyny przypisane temu oskarżonemu Sąd obciążył znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżony podejmował zachowania przestępcze w obu formach obrotu narkotykami poprzez ich wprowadzenie do obrotu jako pośrednik (...) i (...) oraz poprzez uczestniczenie w obrocie jak nabycie narkotyku twardego w postaci (...). Ilość nabytego w tym wypadku narkotyku (50 gr) nie jest duża w stosunku do ilości narkotyków tego samego rodzaju nabywanych przez innych oskarżonych, ale była znaczna i pozwalała jednorazowo na odurzenie co najmniej 200 osób.

Sąd przyjął, iż ten oskarżony w sposób trwały był zaangażowany w przestępczość narkotykową, a o skali zaangażowania oskarżonego w ten proceder świadczy to, że działał w obu kierunkach na przestrzeni jednego roku. Stopień zawinienia oskarżonego w zakresie każdego z występków sąd ocenił jako wysoki.

P. S. ps. (...);

Tak samo w przypadku tego oskarżonego Sąd w każdym z przypisanych mu czynów stopień społecznej szkodliwości czynu uznał za wysoki. Oskarżony w sposób długotrwały uczestniczył w obrocie narkotykami tak poprzez ich zakup w znacznych ilościach i wyłącznie w celach handlowych o czym przekonuje nabywanie różnych rodzajów narkotyków ((...), (...), (...), mefdrom) ale także ich ilość i dodatkowo jeszcze w warunkach powrotu do przestępstwa, co nakazuje wyjątkowo negatywnie ocenić postawę sprawcy. Wszystkie działania podejmowane przez P. S. były rezultatem jego zaangażowania w przestępczość narkotykową a jedyną motywacją oskarżonego była chęć zysku. Czyn oskarżonego polegających na dostarczeniu prekursora (...) do produkcji (...) stanowi pełnomocnictwo do zbrodni a wskazuje na znaczny ciężar gatunkowy tego przestępstwa i co winno znaleźć swoje odzwierciedlenie w wymiarze kary. Oskarżony jest przy tym osobą kilkakrotnie karaną. Stopień winy oskarżonego co do każdego czynu z tych powodów musiał być zatem uznany także za wysoki.

Z. N. (1) ps. (...);

Sąd bardzo wysoko ocenił stopień szkodliwości społecznej czynu przypisanego temu oskarżonego w pkt. 48 sentencji dotyczącego przypisanego mu przestępstwa z art. 252 § 1 k.k., 189 § 2 k.k. i 282 k.k. związane z uprowadzeniem dla okupu i przetrzymywanie człowieka w warunkach związanych ze szczególnym udręczeniem co wiązać się powinno ze szczególnym napiętnowaniem tego oskarżonego. Z. N. (1) także uczestniczył w obrocie narkotykami poprzez zakup (...) znacznej ilości (co najmniej 10 kg) a stosunki handlowe z różnymi odbiorcami były utrzymywane na przestrzeni kilku miesięcy co także należy ocenić jako znaczny stopień społecznej szkodliwości tego czynu. Badany przez Sąd okres działalności przestępczej wskazuje na dużą demoralizację tego oskarżonego.

Winę oskarżonego w zakresie każdego z przestępstw sąd ocenił jako wysoką, rozmiary prowadzonej działalności, jej długotrwałość świadczą o wyjątkowo negatywnym nastawieniu Z. N. (1) do obowiązujących zasad postępowania.

K. D. (2) ps. (...);

Sąd stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu uznał za znaczny. Naruszenie dyspozycji art. 55 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii stanowi zbrodnię co wskazuje na znaczny ciężar gatunkowy tego czynu. Działanie oskarżonego podejmowane było wyłącznie dla zysku. Wysoki był też stopień winy oskarżonego, albowiem oskarżony z uwagi na swoją uprzednią karalność za przestępstwa podobne doskonale zdawał sobie sprawę z wagi czynu, które popełniał. Tak samo oceniono stopień jego winy.

M. P. (1) ps. (...), ps. (...);

Stopień szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonemu sąd uznał za wysoki z uwagi na rodzaj i ilość nabytego narkotyku twardego. Jego uczestnictwo wiązało się z dalszym handlem tym narkotykiem a jego działanie przestępcze było motywowane chęcią zysku. Wysoki był też stopień jego winy, albowiem oskarżony z uwagi na swoją uprzednią karalność za przestępstwa podobne doskonale zdawał sobie sprawę z wagi czynu, które popełniał.

W zakresie wymiaru kary Sąd Okręgowy baczyl, zatem aby kara ta była współmierna do stopnia szkodliwości społecznej czynów i winy sprawcy, oraz osiągnęła stojące przed nią cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i indywidualnego oddziaływania na sprawcę, wskazując w przypadku niektórych oskarżonych (tych dotychczas już karanych), że dotychczasowe represje karno -prawne nie zmieniły ich postawy i w swoich postępowaniach są zatwardziali. Sąd nie uwzględnił również na korzyść oskarżonych ich sytuacji rodzinnej. Okoliczność, że oskarżeni mają żony lub konkubiny oraz dzieci nie może być traktowana jako okoliczność łagodząca, jeżeli Sąd weźmie pod uwagę fakt, że oskarżeni w dacie podejmowania działalności przestępczej mieli już rodziny i

nie zastanawiali się na możliwych konsekwencjach tak niekorzystnymi dla nich jak i dla małoletnich. Dodatkowo wskazać należy, iż żaden z oskarżonych nie działał pod wpływem zamiaru nagłego, ale podejmowane przez nich decyzje miały charakter przemyślany i wiązały się z określonym celem zarobkowym.

Wśród okoliczności obciążających sąd uwzględnił oprócz tych ustawowo przewidzianych i unormowanych w art. 64 §1 kk, art. 65 §1 kk także naruszenie szczególnego dobra jakim jest ochrona społeczeństwa a także każdego człowieka przed handlarzami narkotykami bowiem narkomania jako efekt końcowy takiej działalności prowadzi do destrukcji osoby ludzkiej. Człowiek chory traci panowanie nad swoim życiem, jedynym jego celem jest zaspokajanie głodu narkotykowego. Finalnie zniszczeniu ulegają jego więzy rodzinne, relacje społeczne, często zaczyna popełniać przestępstwa, aby móc zapłacić za narkotyki, czego oskarżeni winni mieć świadomość, zważywszy że sami mają dzieci.

Sąd różnicował wysokość orzekanych kar odpowiednio do ilości i wagi przestępstw przypisanych poszczególnym oskarżonym, aby wyrok był wewnątrznie sprawiedliwy. Orzekając karę grzywny sąd ustalał wartość jednej stawki biorąc pod uwagę nie tylko deklarowaną przez oskarżonych sytuację materialną, ale także ich stopień zaangażowania w przestępczość narkotykową; I tak:

Wobec oskarżonego **S. C. (2)** Sąd wymierzył za czyn przypisany w pkt 1 sentencji na podstawie 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 10 zł. Ustalając wymiar kary sąd miał na uwadze niezbyt dużą na tle innych oskarżonych ilość narkotyku, którego wprowadzeniem do obrotu oskarżony był zainteresowany. Ustalając wartość jednej stawki sąd miał na uwadze, że charakter czynu i postać zamiaru sprawcy. Z kolei w pkt. 2 sentencji Sąd wymierzył oskarżonemu S. C. (2) – za czyny opisane w pkt. VII i VIII aktu oskarżenia - z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk karę 1 roku pozbawienia wolności i karę 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 10 zł. Ustalając wymiar kary sąd miał na uwadze ilość i rodzaj nabytego przez oskarżonego narkotyku a ustalając wartość jednej stawki sąd miał na uwadze tak charakter czynu jaki i postać zamiaru sprawcy. W pkt. 3 sentencji Sąd kary jednostkowe pozbawienia wolności i karę grzywny połączył i na mocy art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 10 złotych. Wobec tego oskarżonego – jako jedynego oskarżonego – z uwagi na dotychczasową niekaralność, ilość narkotyków nabywanych przez oskarżonego w stosunku do działalności przestępczej pozostałych oskarżonych Sąd uznał, iż zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 4 lat – zgodnie z art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art.70 § 1 pkt.1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. W ocenie Sądu ustalony okres próby będzie wystarczający do wglądu w dalsze postępowanie oskarżonego i ustalenie czy rola kary w tym wypadku spełniła swoją rolę prewencji indywidualnej (pkt.4 sentencji);

Sąd wymierzył **R. P. (2)** za czyn przypisanym w pkt 6 sentencji (czyn opisany w pkt. IX aktu oskarżenia) na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 4 §1 kk karę 2 lat pozbawienia wolności i karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 50 zł. Oskarżonemu przypisano bowiem udział w obrocie 2 kg (...) w warunkach recydywy zwykłej, bowiem oskarżony był już karany za inne przestępstwa podobne z uwagi na działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Z tych względów Sąd ustalił także ilość stawki dziennej grzywny, a mając na uwadze możliwości zarobkowe oskarżonego określił wymiar jednej stawki dziennej. Te same okoliczności kształtowały wymiar kary w zakresie czynu mu przypisanego w pkt. 7 sentencji (czyn opisany w pkt. IX aktu oskarżenia). Sąd na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 4 §1 kk wymierzył wobec tego oskarżonego karę 4 lat pozbawienia wolności i karę 400 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 10 zł. Ustalając wymiar kary sąd miał na uwadze ilość i rodzaj nabytych przez oskarżonego narkotyków twardych tj. (...) i (...). Ustalając wartość jednej stawki sąd uwzględniał także możliwości zarobkowe jak i sytuację materialną oskarżonego. W pkt. 8 sentencji Sąd kary jednostkowe pozbawienia wolności i karę grzywny połączył i na mocy art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu R. P. (2) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy oraz karę łączną grzywny w wymiarze 450 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 10 złotych. Sąd orzekł karę łączną na zasadzie asperacji, bliżej dolnej granicy zagrożenia, biorąc pod uwagę odstępy czasowe pomiędzy

poszczególnymi czynami i podobny sposób działania sprawcy. Podobną zasadę Sąd zastosował przy wymiarze kary łącznej kary grzywny.

Sąd wymierzył **T. B.** za czyn przypisany w pkt 10 sentencji (czyn opisany w pkt. XV aktu oskarżenia) na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 20 zł. Oskarżonemu przypisano bowiem udział w obrocie 2 kg (...) z udziałem R. P. (2), który z uwagi na działanie w warunkach powrotu do przestępstwa otrzymał karę w surowszym wymiarze. Wymiar kary grzywny także uwzględniał rodzaj czynu i okoliczności jego popełnienia przez tego oskarżonego, a kwota jednej stawki dziennej uwzględniała możliwości zarobkowe T. B.. Sąd na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 4 §1 kk wymierzył wobec tego oskarżonego w pkt. 11 sentencji za czyny opisane w pkt. XVI, XVII, XVIII aktu oskarżenia karę 5 lat i pozbawienia wolności i karę 600 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 10 zł. W tym przypadku oskarżony działał w podwójnej roli jako klasyczny pośrednik, który z tytułu wprowadzania (...) znacznej ilości do obrotu czerpał zyski oraz jako uczestnik, który był zainteresowany nabyciem m.in. twardego narkotyku w postaci (...). Taka działalność przestępcza oskarżonego w obu jej postaciach wymagała surowego wymiaru kary pozbawienia wolności i kary grzywny. Sąd wymierzył T. B. w pkt. 12 sentencji karę łączną w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 700 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych, kierując się w każdym z tych przypadków zasadą asperacji i wymierzając karę łączną w granicach dolnego progu.

W przypadku oskarżonego **A. K. (2)** Sąd wymierzył w pkt. 14 sentencji - za czyn opisany w pkt. XIX aktu oskarżenia - na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k. karę w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności i karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 20 zł. Natomiast za czyn przypisany w pkt 16 sentencji – za czyn opisany w pkt. XX aktu oskarżenia – na tej samej podstawie prawnej sąd wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 360 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 20 złotych (przy uwzględnieniu także w przypadku kary grzywny art. 4 § 1 k.k.). W przypadku tego oskarżonego nie wystąpiły żadne okoliczności łagodzące. Na wysokość kar jednostkowych pozbawienia wolności wpłynęła ilość narkotyku jaką oskarżony – zdaniem Sądu - przechowywał w udostępnionych przez siebie pomieszczeniach gospodarczych. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał także to, że oskarżony z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródła dochodu. Oskarżony do tej pory przebywa na wolności, jest w sile wieku, więc przyjęta wysokość stawki dziennej grzywny nie przekracza jego możliwości zarobkowych. Ostatecznie sąd wymierzył temu oskarżonemu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 540 stawek dziennych ustalając wartość jednej stawki w kwocie 20 zł. Również w tym przypadku karę łączną ukształtowano według zasady asperacji, uwzględniając bliski związek czasowy i rodzajowy pomiędzy przestępstwami za które wymierzono kary jednostkowe.

Oskarżonemu **A. R.** Sąd w pkt. 20 sentencji (za czyn opisany w pkt. XXII aktu oskarżenia) wymierzył na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 64 tej samej ustawy w zw. z art. 4 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. karę 5 lat pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu wartości jednej stawki 50 zł. Sąd w tym wypadku miał na uwadze rodzaj naruszonego przepisu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii stanowiący zbrodnię, okoliczności jego popełnienia, ilość i rodzaj przywożonego do Polski narkotyku, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa oraz fakt, iż oskarżony uczynił sobie z popełnienia tego przestępstwa stałego źródła dochodu. Sąd na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 4 §1 kk wymierzył wobec tego oskarżonego w pkt. 22 sentencji (za czyn opisany w pkt. XXIII aktu oskarżenia) karę 4 lat pozbawienia wolności i karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 50 zł. W tym przypadku oskarżony uczestniczył w obrocie poprzez kilkukrotne nabywanie (...), która z uwagi na ilość zakupu w kolejnych transakcjach miała za zadanie w dalszej sprzedaży czynić zyski oskarżonemu. Dodatkowo Sąd miał na uwadze dotychczasową karalność oskarżonego. Sąd wymierzył A. R. w pkt. 23 sentencji karę łączną w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych, kierując się zasadą

asperacji i wymierzając karę łączną w granicach dolnego progu mając także na uwadze rodzaj popełnianych przez oskarżonego przestępstw,

W przypadku oskarżonego **E. S. (1)** za czyn przypisany mu w pkt 25 sentencji (czyn opisany w pkt. XXIV aktu oskarżenia) - na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk Sąd wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i karę 450 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 50 zł. Z kolei w pkt. 26 sentencji Sąd wymierzył wobec tego oskarżonego - na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk - karę 3 lat pozbawienia wolności i karę 400 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 50 zł. O wymiarze kary zdecydowała z jednej strony przestępcza działalność tego oskarżonego, ilość i rodzaj wprowadzanych do obrotu narkotyków, wyłączna motywacja oskarżonego skierowana na osiągnięcie zysku. Z drugiej strony E. S. (1) rozpoczął współpracę z organami ścigania i ujawnił swój proceder przestępczy, który miał miejsce od 2009 roku i obciążył także T. B. oraz P. S. co skutkowało wymierzeniem kar jednostkowych w granicach dolnego ustawowe zagrożenia, ale nie skutkowało zastosowaniem wobec tego oskarżonego nadzwyczajnym złagodzeniem kary o co wnioskował Prokurator (o czym niżej). Ostatecznie na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 §1 i 2 kk w zw. z art. 4 §1 kk w pkt. 27 sentencji E. S. (1) została wymierzona kara łączna 4 lat pozbawienia wolności oraz kara łączna 500 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu wartości jednej stawki w kwocie 50 zł. Wymiar kary łącznej został ukształtowany w pobliżu dolnej granicy kar możliwych do orzeczenia, albowiem czyny za które wymierzono kary jednostkowe pozostawały ze sobą w ścisłym związku, a przy ustalaniu kwoty stanowiącej równowartość jednej stawki dziennej tj. 50 złotych Sąd brał pod uwagę możliwości zarobkowe tego oskarżonego.

W przypadku oskarżonego **P. K. (3)** - za czyny przypisany mu w pkt 30 i 31 sentencji, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk, Sąd wymierzył kary odpowiednio - karę 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, przy wartości jednej stawki wynoszącej 50 zł. oraz karę 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych grzywny, o tej samej wartości jednej stawki. Oprócz ilości narkotyków, którymi obracał oskarżony, Sąd miał na uwadze także jego rolę pośrednika i uzyskiwane z tego tytułu wynagrodzenie co motywowało zachowania przestępcze tego oskarżonego. Finalnie sąd wymierzył oskarżonemu na zasadzie asperacji karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 zł (pkt.32 sentencji).

W przypadku oskarżonego **P. S.** Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących. Za okoliczności obciążające Sąd wziął pod uwagę dotychczasową karalność oskarżonego i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, długotrwałą działalność przestępczą oskarżonego, rodzaj i ilość nabywanych przez niego narkotyków, pomocnictwa do produkcji (...) co stanowi pomocnictwo do zbrodni, działanie wyłącznie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wobec powyższego w pkt. 34 i 36 Sąd – na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył temu oskarżonemu odpowiednio – karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny, przy wartości jednej stawki wynoszącej 50 zł oraz karę 4 lata pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych grzywny, o tej samej wartości jednej stawki. Z kolei za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zb. z art. 61 tejże ustawy – na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. art. 53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 50 złotych. Finalnie sąd wymierzył temu oskarżonemu na zasadzie asperacji karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i 600 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 50 zł (pkt.37 sentencji), mając na uwadze zbieżność rodzajową i czasową popełnionych przestępstw. Ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny Sąd miał na uwadze wiek oskarżonego i jego możliwości zarobkowe wobec faktu, iż oskarżony jest osobą zdrową i może prace świadczyć.

W przypadku **P. K. (1)** - za czyn przypisany mu w pkt 40 sentencji na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk Sąd wymierzył karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 100 złotych. Z kolei za czyn przypisany temu oskarżonemu w pkt 39 sentencji na podstawie 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk wymierzył karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i

karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 100 zł. Ustalając wymiar kary sąd miał na uwadze niezbyt dużą na tle innych oskarżonych ilość narkotyku, którego wprowadzeniem do obrotu oskarżony był zainteresowany. Ustalając wartość jednej stawki dziennej sąd miał na uwadze stan majątkowy tego oskarżonego znacznie wyższy niż w przypadku pozostałych oskarżonych, w tym także w stosunku do S. C. (2), którego wysokość jednej stawki dziennej grzywny została ustalona w wysokości 10 złotych. W przypadku czynów popełnionych przez oskarżonego przeciwko mieniu Sąd wymierzył odpowiednio w pkt. 41 i w pkt. 43 wyroku karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych grzywny, przy wartości jednej stawki wynoszącej 100 zł. oraz karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. W przypadku czynu przypisanego mu z art. 286 § 1 k.k. Sąd miał na uwadze okoliczności popełnionego czynu, postać zamiaru oskarżonego. Jako działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd ocenił także postawę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu z art. 291 § 1 k.k. Finalnie Sąd wymierzył temu oskarżonemu, także na zasadzie asperacji karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych grzywny po 100 zł stawka. Kara łączna jest bliższa dolnej granicy zagrożenia ale zdaniem Sądu spełni swoją funkcję represyjno – wychowawczą wobec oskarżonego.

W przypadku oskarżonego **Z. N. (1)** Sąd za czyn opisany w pkt. I aktu oskarżenia Ap VDs 34/13 w pkt. 46 na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 50 złotych. Sąd w tym wypadku miał na uwadze rodzaj udziału oskarżonego w tym procederze, ilość (...) którą nabywał wspólnie z innymi osobami i czerpane z tego powodu zyski. Znacznie surowszą karę Sąd wymierzył temu oskarżonemu za czyn przypisany mu w pkt 48 sentencji. Na podstawie art. 252§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 sąd wymierzył mu karę 6 (sześć) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny wysokości 50 złotych. W tym wypadku Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących zachowania przestępczego oskarżonego, a jego udział w uprowadzeniu i przetrzymywaniu w warunkach szczególnego udręczenia pokrzywdzonego dla uzyskania korzyści majątkowej zasługuje na szczególnie surową rekcję ze strony Sądu. Ostatecznie na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 §1 i 2 kk w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzono temu oskarżonemu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki w kwocie 50 zł (pkt. 50) Sąd w tym wypadku orzekł karę łączną w granicach dolnej granicy zważywszy że karę łączną pozbawienia wolności mógł orzec od 6 do 10 lat pozbawienia wolności. W tym wypadku Sąd miał na uwadze przede wszystkim czas popełnionego przestępstwa.

W przypadku oskarżonego **M. P. (1)** - za czyn przypisany mu w pkt 52 sentencji, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk, Sąd wymierzył karę 2 lata pozbawienia wolności i karę grzywny 200 stawek dziennych grzywny, przy wartości jednej stawki wynoszącej 10 zł. Sąd miał na uwadze ilość i rodzaj nabywanego przez oskarżonego narkotyku oraz działanie w warunkach powrotu do przestępstwa. Ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny Sąd miał na uwadze jego sytuację materialną.

Oskarżonemu **K. D. (2)** - Sąd w pkt. 54 sentencji wymierzył na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. karę 6 lat pozbawienia wolności oraz karę 200 stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu wartości jednej stawki 50 zł. Sąd w tym wypadku miał na uwadze rodzaj naruszonego przepisu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii stanowiący zbrodnię, okoliczności jego popełnienia, ilość i rodzaj przywożonego do Polski narkotyku, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa oraz fakt, iż oskarżony uczynił sobie z popełnienia tego przestępstwa stałego źródła dochodu.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, na mocy art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu, poza oskarżonemu S. C. (2) – okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci tymczasowego aresztowania i tak:

R. P. (2) był tymczasowo aresztowany w tej sprawie od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 06 maja 2013 roku (pkt.9 wyroku);

T. B. był tymczasowo aresztowany w okresie od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 25 czerwca 2013 roku (pkt.13 wyroku);

A. K. (2) był tymczasowo aresztowany w tej sprawie od dnia do dnia 04 lutego 2012 roku do dnia 26 września 2013 roku (pkt. 19 wyroku);

A. R. był tymczasowo aresztowany w tej sprawie od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 06 maja 2013 roku (pkt.24 wyroku);

E. S. (1) był tymczasowo aresztowany w tej sprawie od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 06 maja 2013 roku (pkt.28 wyroku);

P. K. (3) był tymczasowo aresztowany w tej sprawie od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 06 maja 2013 roku (pkt.33 wyroku);

P. S. był tymczasowo aresztowany w tej sprawie od dnia 24 lutego 2012 roku do dnia 24 lipca 2013 roku (pkt.38 wyroku);

P. K. (1) był tymczasowo aresztowany w tej sprawie od dnia 30 stycznia 2012 roku do dnia 03 kwietnia 2013 roku (pkt.45 wyroku);

Z. N. (1) był tymczasowo aresztowany w tej sprawie od dnia 15 maja 2012 roku do dnia 10 maja 2013 roku (pkt. 51 wyroku);

M. P. (1) był tymczasowo aresztowany w tej sprawie od dnia 15 maja 2012 roku do dnia 12 lipca 2013 roku (pkt. 53 wyroku);

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. - w przypadku A. R. (pkt. 21 wyroku), A. K. (2) (pkt.15 i pkt. 17 wyroku), Z. N. (1) (pkt.49 wyroku) i K. D. (2) (pkt.55 wyroku) Sąd orzekł przepadek kwoty stanowiącej równorzędności uzyskanych w ten sposób korzyści majątkowej z tytułu pobranego wynagrodzenia bądź w sposób stały (K. D. (2), A. K. (2), A. R.) bądź jako korzyść finansowa o charakterze jednorazowym (Z. N. (1)). I tak - wobec oskarżonego A. R. na mocy art. 45 § 1 k.k. – Sąd orzekł przepadek korzyści majątkowej w wysokości 20.500 złotych za popełnienie czynu z pkt. 20 wyroku (zarzut z pkt. XXII aktu oskarżenia) przy uwzględnieniu ilości kursów wykonanych przez oskarżonego tj. 5 x 2,5.000 złotych a ostatni – kwota wynagrodzenia w wysokości 8.000 złotych; wobec A. K. (2) orzekł przepadek tytułem korzyści majątkowej kwoty 14.000 złotych za przypisany mu czyn w pkt. 14 wyroku (zarzut z pkt. XIX aktu oskarżenia) biorąc pod uwagę okres od czerwca 2005 do stycznia 2006 roku czyli 7 miesięcy x 2.000 złotych (jak kwotę względniejszą) oraz kwotę w wysokości 20.000 złotych za czyn mu przypisany w pkt. 16 wyroku (zarzut z pkt. XX aktu oskarżenia) z uwzględnieniem okresu od października 2006 roku do lipca 2007 roku tj. 10 miesięcy x 2.000 złotych (jak kwotę względniejszą); Podobnie wobec oskarżonego K. D. (2) Sąd orzekł przepadek korzyść majątkowej w wysokości 20.000 złotych wobec otrzymania wynagrodzenia w kwocie 2.000 złotych za każdy z kursów, których oskarżonych wykonał 10. W przypadku oskarżonego Z. N. (1) Sąd ustalił, iż otrzymał on korzyść majątkową w kwocie 80.000 złotych w związku z otrzymaniem okupu za uwolnienie T. P..

W przypadku oskarżonego E. S. (1) Sąd Okręgowy nie znalazł przesłanek do zastosowania wobec tego oskarżonego instytucji w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary o co wnosił Prokurator. Prokurator w głosach stron nie wskazał jednak jakie okoliczności miałyby wpłynąć na takie rozstrzygnięcie wobec tego oskarżonego. Za odmiennym stanowiskiem Sądu nie może wpływać fakt, iż oskarżony złożył wyjaśnienia, w których wskazał nie tylko na swoje przestępcze działania, ale także opisał działalność przestępczą T. B. czy P. S.. Podkreślić bowiem należy, iż E. S. (1) zdecydował się na zmianę swojej postawy dopiero na etapie postępowania sądowego w tej sprawie i to w zasadzie rok później od daty rozpoczęcia przewodu sądowego mającego miejsce w dniu 29 kwietnia 2013 roku, a pierwsze wyjaśnienia oskarżony złożył w dniu 17 kwietnia 2014 roku (następnie w dniu 11 czerwca 2014 roku). Ponadto zmiana postawy oskarżonego nie wynikała z faktu, że E. S. (1) stał się w tej sprawie skruszonym sprawcą, który postanowił wyjaśnić rzeczywisty przebieg zdarzeń z jego udziałem, ale było wynikiem innego wszczętego w tym okresie wobec niego postępowania przygotowawczego związanego z ujawnioną produkcją (...) przez oskarżonego w latach 2010-2011, prowadzonego przez Prokuraturę Apelacyjną w Warszawie Ap V Ds. 40/13. Decyzja o współpracy podjęta przez

oskarżonego E. S. (1) wiązała się zatem z kolejnym postępowaniem karnym w którym wobec oskarżonego także był stosowany środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Zdaniem Sądu to osobista sytuacja w jakiej znalazł się oskarżony i realna perspektywa odbywania przez niego długotrwałej kary pozbawienia wolności skłoniła E. S. (1) do złożenia wyjaśnień nie tylko w sprawie Ap V Ds. 40/13, ale także w tym postępowaniu dla wsparcia relacji M. B. (1). Podkreślić jednak należy, iż wiedzę co do czynów popełnionych przez tego oskarżonego jak i przez pozostałych oskarżonych organy ścigania powzięły już wcześniej i to nie tylko od M. B. (1), ale także od S. B.. Tymczasem dla zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary o którym mowa w art. 60 § 3 i § 4 k.k. jest wymóg, aby skruszony sprawca ujawnił organom ścigania i to na etapie postępowania przygotowania istotne okoliczności dotyczące przestępstw dotąd im nie znanych, a okoliczności te mają mieć charakter wyjątkowy. Sama instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary z uwagi na swój charakter ma premiować sprawcę, który podjął współpracę z organami ścigania ale na takim etapie aby ta współpraca miała charakter realny. W tym wypadku – jak już Sąd wskazał - dopiero kolejne postępowania karne wszczęte wobec oskarżonego skutkowało podjęciem przez niego współpracy, co - nie można wykluczyć - wiązało się także z porozumieniem z prokuratorem w przedmiocie uchylenia wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania co miało miejsce w sprawie Ap V Ds. 40/13. Do tego czasu oskarżony E. S. (1) nie przyznawał się – w zakresie postawionych mu zarzutów w sprawie XIIK 8/13 i korzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, nie reagując także na postawiony zarzut wobec jego brata M. S. (3), który dopiero – w toku przewodu sądowego – okazał się niezasadny. Oskarżony E. S. (1) wiedzę odnośnie rzeczywistego sprawcy tj. drugiego brata D. S. miał wiedzę od początku prowadzonego śledztwa (w sprawie XIIK 8/13), a mimo tego - aż do 17 kwietnia 2014 roku, kiedy wyjaśniał po raz pierwszy, chroniąc się przed konsekwencjami karno – prawny - nie złożył chociażby lakonicznego oświadczenia co do omyłkowego oskarżania jego brata M. S. (3). Nie może uniknąć także Sądowi ten fakt, że oskarżony E. S. (1) wobec niespójnych zeznań świadka D. S. na rozprawie w dniu 18 sierpnia 2015 roku skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, co nie pozwoliło Sądowi na przeprowadzenie czynności konfrontacji i wyjaśnienie rozbieżności w depozycjach dwóch braci S.. Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd wniosku prokuratora o zastosowanie wobec oskarżonego E. S. (1) nadzwyczajnego złagodzenia kary nie uwzględnił bowiem nie znalazł takich przesłanek dla których należało wobec tego oskarżonego zastosować to szczególne dobrodziejstwo. Jedynie wobec faktu, że E. S. (1) złożył wyjaśnienia w sprawie, przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, wsparł w swoich relacjach depozycje M. B. (1), Sąd pierwszej instancji wymierzył wobec E. S. (1) kary pozbawienia wolności w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, kierując się funkcją prewencji indywidualnej i ogólnej jaka winna spełniać kara.

W przypadku tego oskarżonego Sąd Okręgowy uwzględnił także wniosek prokuratora o orzeczeniu na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii (pkt 29 sentencji). Temu oskarżonemu przypisano wprowadzanie do obrotu dużych, wręcz hurtowych ilości narkotyków, handel różnymi ich rodzajami. Z tych względów – zgodnie z oczekiwaniami Prokuratora – Sąd zasądził od tego oskarżonego kwotę 50.000 zł. na cele związane ze zwalczaniem narkomanii. W przypadku pozostałych oskarżonych z uwagi na orzeczoną karę grzywny jak również (w przypadku 4 oskarżonych) przepadek kwoty stanowiącej równowartość korzyści majątkowej Sąd uznał, iż spełni one swoje cele o charakterze finansowym w sposób wystarczająco dolegliwy.

Na podstawie art. 627 k.p.k. wobec skazania wszystkich oskarżonych (poza M. S. (3), A. K. (1)) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o ustawę z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983, NR 49, poz. 223) - art. 2 i 3 ust. 1 pkt. 3-6 ustawy), z uwagi na wymiar kary pozbawienia wolności i karę grzywny opłaty w wysokości: od oskarżonego S. C. (2) - kwotę 700 zł a tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 676,82 zł, od R. P. (2) - kwotę 1.300 zł a tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 660 zł, od T. B. - kwotę 2.000 zł a tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 760 zł, od oskarżonego A. K. (2) - kwotę 2.760 zł a tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 1.071,40 zł, od oskarżonego A. R. - kwotę 3.600 zł a tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 304,95 zł, od oskarżonego E. S. (1) - kwotę 5.400 zł a tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 280 zł, od oskarżonego P. K. (3) - kwotę 3.400 zł a tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 270 zł, od oskarżonego P. S. - kwotę 6.600 (sześciu tysięcy sześćset) zł. a tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 780,95 zł, od oskarżonego P. K. (1) - kwotę 6.400 a tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 341

zł, od oskarżonego Z. N. (1) - kwotę 3.600 zł. a tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 294,95 zł, od oskarżonego M. P. (1) - kwotę 700 (siedmiuset) zł a tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 220 zł, od oskarżonego K. D. (2) - kwotę 2.600 zł a tytułem pozostałych kosztów sądowych kwotę 891,80 zł. W przypadku P. K. (1) i Z. N. (1) – z uwagi na umorzenie postępowania – kosztami sądowymi Sąd obciążył jedynie co do czynów za które każdy z nich został skazany.

W ramach kosztów sądowych - z uwagi na ich zróżnicowanie- Sąd wziął pod uwagę koszty związane z wynagrodzeniem dla biegłych w związku z wydaniem opinii sądowo – psychiatrycznej, opinii z zakresu przestępczości narkotykowej, koszty zwrotu podróży dla świadków a także koszty związane z doprowadzeniem oskarżonych i uzyskaniem informacji z krajowego rejestru karnego. Sąd oskarżonych obciążył także częściowo kosztami wynagrodzenia dla obrońców świadczących im pomoc prawną z urzędu.

Wobec umorzenia postępowania karnego z uwagi na zgon A. K. (1) i uniewinnienie M. S. (3) od popełnienia zarzucanego mu czynu - na mocy art. 632 k.p.k. - koszty sądowe w zakresie Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa;

Wobec skazania S. C. (2) Sąd także nie uwzględnił wniosku jego obrońcy o zwrot kosztów zastępstwa procesowego oskarżonego w tej sprawie, wnoszącego o uniewinnienie S. C. (2) od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Sąd także zgodnie z art. 618 § 1 pkt.11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1348 z zm.), w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 stycznia 2016 roku w pkt 60 sentencji zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców reprezentujących oskarżonych w sprawie z urzędu wynagrodzenie z uwzględnieniem wysokości stawki i ilości terminów w których każdy z obrońców uczestniczył.